
Laboratorul de idei.
Revista elevilor de gimnaziu din Colegiul
Național „Gheorghe Lazăr”

Nr. 21/2021

Editura Armanis
Sibiu
ISSN 2068-4258

Cuprins

Cuvânt înainte	6
Secțiunea Atelier de lectură și scriere creativă	
Școala de creație literară. Fabrica de povești	8
Coord. prof. Corina Ciobotă	
În căutarea magiei	8
<i>Andra Radu, Cezara Răcuciu, Tudor Purcar, Larisa Radu, Sara Frățilă, Miruna Dospinescu, Ana Timofte, Cristian Băilă, Reina Macrea, Francesca Lorinczi, Luiza Maria Murgu</i>	
Strada cu emoții	16
<i>Sara Frățilă, Larisa Radu, Tudor Purcar, Cristian Băilă, Karina Roșianu, Miruna Dospinescu</i>	
Jurnalul – o opțiune	18
<i>Miriam Șuşu, Andra Radu, Ana Timofte</i>	
Filmul – între delectare și interpretare	22
<i>Miruna Dospinescu, Denisa Pilică</i>	
Pagina lirică	23
Coord. prof. Corina Ciobotă, prof.dr. Daniela Pânăzan Lorinczi	
<i>Maia Loloiu, Andra Radu, Natalia Voic, Francesca-Anamaria Lorinczi</i>	
Magia cuvintelor	28
Coord. prof. dr. Daniela Pânăzan Lorinczi	
Zbor	28
<i>Teodora Dima, Adina Săvoiu</i>	
Hotelul „Lăbuța fermecată”	30
<i>Răzvan Șerbu, Sophie Călian, Rianna Tămaș, Alexandra Popescu, Luca Vasiiu</i>	
Nor. Concursul de scriere creativă „Citește cu mine!”	32
<i>Angelina Floricioiu, Alexandra Popescu, Teodora Dima, Maia Loloiu, Adina Săvoiu, Alexia Ciobănuț</i>	
Hobby-ul meu	38
<i>Rianna Tămaș, Maia Loloiu, Răzvan Șerbu, Titus Bâja, Luca Vasiiu, Alexandra Popescu</i>	
Modelul meu	40
<i>Alexandra Popescu, Rianna Tămaș, Luca Vasiiu, Sophie Călian, Răzvan Șerbu</i>	
Jurnal de ...pandemie	42
<i>Daria Geamănu, Medeea Stan, Angelina Floricioiu, Daniel Pantîș</i>	
Ziua culturii române. „Ocrotiți de Eminescu”	46
<i>Angelina Floricioiu, Alexandra Popescu</i>	
Secțiunea Științe	
Concursul Interdisciplinar Mate-Bio-Fizică „Aurel Vlaicu” , ediția a VIII-a	52
Coord. prof. Gabriela Săndulescu, prof. Nicolae Suci, prof. dr. Gabriel Octavian Negrea	
Ce știm despre clor?	57
Coord. prof. Dana Crețeanu	
<i>Adina Săvoiu, Teodora Dima</i>	

Să cunoaștem lumea în care trăim. „Descoperind frumusețile țării noastre”	58
Coord. prof. Grigore Lazăr <i>Proiect clasa a VIII-a. Prezentare: Anca Ighiștorfean, Liviu Nedelea, Anda Denisov, Alexandra Tatu, Daniel Bischin</i>	
Pagina de istorie. Scurtă istorie a vrăjitoriei	60
Coord. prof. Mihaela Avram <i>Andra Radu, Andra Dachin, Ana Timofte, Diana Iacob</i>	
Secțiunea Arte	
Genuri muzicale. Opera Rock	64
Coord. prof. dr. Paul Valentin Mioreanu <i>Andra Radu, Andra Dachin, Ana Timofte, Diana Iacob</i>	
Arte plastice. Pictură și grafică	66
Coord. prof. Raluca Filip <i>Miruna Dospinescu, Vanessa Cotruș, Ioana Șulea, Anda Denisov, Ana Galea, Reina Macrea, Anisia Oncioiu, Cezara Răcuiu, Tudor Mețiu, Anca Ighiștorfean, Adina Săvoiu</i>	
Secțiunea Proiecte internaționale	
Proiect eTwinning „Climate our future”	72
Coord. prof. Daniela Bunea <i>Ana Galea</i>	
Secțiunea Concursuri și proiecte educaționale	
European Day of Languages (26 Sept 2020) la CNGL Sibiu	76
Coord. prof. Victoria Șerban <i>Miruna Boldea, Sara Frățilă, Alexandru Priporeanu-Dinu, Ana Galea, Bogdan Tufa, Sonia Crișan, Alexia Savu, Ștefan Marian</i>	
Our homes and dreams during the pandemic	78
Coord. prof. Victoria Șerban <i>Adriana Cichi, Sofia Gorfi, Anisia Oncioiu, Bianca Văcar, Ioana Șulea, Alexia Ciobănuț, Cătălina Hălmăciu</i>	
Un carnaval on-line. Cum este să fii un personaj negativ?	82
Coord. prof. dr. Marcela Ciobănuț <i>Proiect clasa a VI-a, prezentare Anisia Oncioiu</i>	
Proiect colectiv on-line: Călătorie în căutarea nemuririi	84
Coord. prof. dr. Marcela Ciobănuț <i>Claudia Teleşpan, Radu Țugneanu, Luca Anastase, Andrei Țiplic, Victor Dumitrescu, Ella Chirilă, Paul Țiplic, Radu Pipernea, Bogdan Stoia, Daria Ilisei, David Ionuș, Paula Ittu, Ioana Șulea, Alexia Ciobănuț, Bianca Văcar, Daria Marinescu, Ștefania Mătăcuță</i>	
„Dacă nu gândești la viitor, nu îl poți avea!”	91
Coord. prof. Ramona Săftescu <i>Daria Andreea Marinescu</i>	
Olimpiada de lingvistică	92
Coord. prof. Corina Ciobotă, prof.dr. Daniela Pânăzan Lorinczi <i>Andra Radu, Larisa Radu, David Buta, Adina Săvoiu, Alicia Fleșeriu</i>	
Music in teenagers' lives	94
Coord. prof. Marinela Onițiu <i>Miriam Șușu, Denisa Pilică, Victor Adrian Sîrbu, Alexandra Bîja</i>	

CUVÂNT ÎNAINTE,

Dorința și curiozitatea elevilor școlii noastre de a descoperi lucruri noi și interesante, în acord cu profesionalismul, seriozitatea și dăruirea cadrelor didactice, fac din Colegiul Național „Gheorghe Lazăr” Sibiu o școală respectabilă, care își merită prestigiul câștigat în rândul instituțiilor de învățământ de elită. Pentru că școala este locul potrivit unde, cu mult talent și răbdare, profesorul modelează tinerele valori care i-au fost încredințate, transmitem colegilor implicați în actul educațional și, în mod special, celor care în timpul liber se angajează în activități cu caracter extrașcolar, cele mai bune gânduri. Ne dorim să aibă și în continuare energia necesară pentru a realiza noi proiecte, la fel de frumoase!

Cu prilejul lansării revistei „Laboratorul de idei” a Colegiului Național „Gheorghe Lazăr” Sibiu, cu numărul 21, conducerea unității apreciază munca și efortul depus de elevii și cadrele didactice implicate în elaborarea materialelor care au fost publicate în acest număr. Remarcăm în mod deosebit activitatea elevilor din clasele de gimnaziu, care sub îndrumarea cadrelor didactice au elaborat materialele atractive ce se regăsesc în paginile revistei.

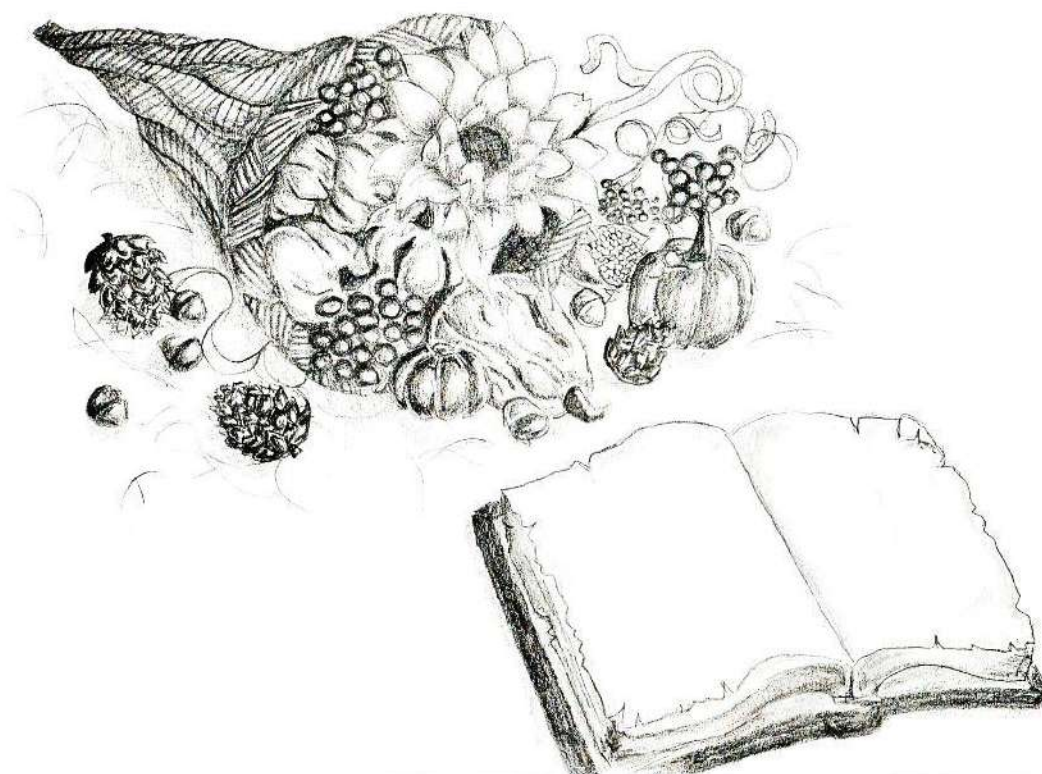
Pe aceasta cale, aducem mulțumiri elevilor și cadrelor didactice implicate în acest proiect și ne dorim ca în continuare să avem parte de multe alte apariții interesante ale revistei școlii noastre.

Director,
prof. dr. Gabriel Octavian Negrea
Director adjunct,
prof. Gabriela Săndulescu

C.N.G.L.
SIBIU
„Aequo animo”

Secțiunea

Atelier de lectură și scriere creativă

Grafică: Alexia Cioban

*„Imaginația este zmeul pe care oricine
îl poate înălța la cea mai mare înălțime”*

Lauren Bacall

În căutarea magiei

Răspunsul

Curiozitatea și întrebările se intensifică în noapte. Bănuiesc că, până la urmă, este adevărat ce spuneau toți, nebunia este inevitabilă. Sunt nesigură pe gândurile mele, sau mai exact controlul pe care îl dețin asupra lor. Aud șoapte, chemări, toate îndrumându-mă să mă întorc acolo. Toate făcându-mă flămândă de adevăr.

Cred că a trecut un an de când meteoritul a lovit Pământul. Nimic îngrijorător la început, luând în considerare mărimea relativ mică a acestuia și zona lipsită de populație, mai precis vârful muntelui Roraima, din Venezuela. Situația s-a schimbat însă când toți oamenii de știință ce trebuiau să cerceteze meteoritul, au înnebunit. Mulți au râs de asemenea „coincidență”, dar glumele au pierit când oricine atingea miezul ușor dezvăluit și luminos al meteoritului ajungea să necesite spitalizare psihiatrică urgentă. Nu apucau să spună foarte multe înainte să își piardă mințile, dar cumva s-a creat teoria că adevărul întregului Univers le era dezvăluit celor ce aveau contact direct cu piatra.

Astfel, cu timpul, oamenii au cam încetat să meargă acolo. Frica s-a implantat în toți, fiecare cultivând-o în fel și chip. Majoritatea a decis că e mai bine să evite locul pentru totdeauna, însă alții, mai curioși, au ales să-și înfrunte frica până când aceasta s-a metamorfozat în adrenalină, dorință de aventură, și au mers pe propria lor răspundere. Oricât de mulți oameni înnebuneau, mereu era cineva care se credea Ahile, chiar dacă tot mai puțini. „Nebunia e inevitabilă”, așa spuneau.

Școala de creație literară FABRICA DE POVEȘTI

Coordonator:

prof. Corina Ciobotă

Din păcate nu am putut doar să-i cred pe cuvânt și să-mi văd de viață. Adrenalina îmi curge prin vene de mic copil, aventura mă alimentează. Într-o noapte mi-am luat deci sufletul în dinți și am pornit în ce socoteam că va fi călătoria vieții mele. Ajunsă la poalele muntelui, curiozitatea și nerăbdarea creșteau rapid la fiecare pas și odată ajunsă în vârf, am fost cuprinsă de o încântare nemărginită. Alergând și gâfâind până la groapa ce ascundea asteroidul, am ajuns cu ochii ațintiți pe piatra de o lumină enigmatică, fermecătoare. Mă închipuiam atingând-o, însă, din motive neștiute de mine și spre o mare uimire a mea, corpul mi se opunea acestei dorințe. Eram confuză, nu mă puteam mișca. Ațintită într-un loc, m-am surprins influențată de o incertitudine, poate spaimă, poate doar conștiință. Orice ar fi fost, mă împiedica să înaintez, înghețându-mi fiecare mușchi, și înainte să pot procesa ce se întâmplă, mă îndepărtam de meteorit. Bănuiesc că nu eram atât de pregătită să-mi risc viața după cum credeam cu atâta hotărâre. Începea să pară o idee înțeleaptă, chiar dacă pe tot parcursul coborârii muntelui, un război rece se purta în interiorul meu.

Noaptea treceau, unele mai greu ca altele, însă orice sentiment avut de pace și acceptare a hotărârii dispărea încet. Decizia de a nu atinge meteoritul era atacată tot mai mult de întrebări. Oare e mai bine să trăiești în neștiință sau să mori cu adevărul în brațe? Bănuiesc că e adevărat ce spuneau, nebunia e inevitabilă. Dar cine e lunaticul ce poate defini nebunia, cel ce-și trăiește viața fără pic de curiozitate față de asemenea comori sau cel ce se sacrifică în numele adevărului?

Aud șoapte, chemări, pielea-mi arde cu ardoare, mintea-mi joacă feste. Trebuie să mă întorc. Trebuie să mă întorc. Îmi iau jurnalul și plec. Dacă nebunia e inevitabilă, aleg adevărul.

Mă aflu astfel acum înapoi pe vârful muntelui. Niște porți nevăzute parcă se deschid, invitându-mă în casa părăsită. Inima parcă vrea să-mi sară din piept și să o ia la fugă singură spre asteroid. Urechile îmi țiuie puternic, vederea mi-e învolburată și cerul e pictat de raze sângerii ce mă privesc. Cu cât mă apropii mai mult, simt o greutate apăsând atît pe mintea, cât și pe corpul meu. Acum distanța dintre mine și cristal e infimă, acum sunt pregătită. Întind mâna, devin tot mai copleșită. Simt ca sunt pe marginea unei prăpăstii și vântu-mi bate în spate tot mai violent. Întind mâna, un pas în față, euforie prevăzută. Întind mâna, plutesc. Imagini fulgerătoare dansează violent în fața ochilor mei. O claritate absolută, faimoasa împlinire. Timpul e spulberat în aerul încărcat ce-mi sfâșie plămâni, aproape să explodeze. Aceleași șoapte ce m-au adus aici, acum urlă un cântec obscur, intoxicant, de adevăruri. E prea multă informație, prea mult de procesat, dar mă forțez mai presus de orice limită, înghit totul, diger. Infîinite emoții mă copleșesc, eu le răspund cu-o simplă lacrimă pe obraz. Apoi, totul se termină mai repede decît a început.

Înțeleg totul. Înțeleg totul. Totul are sens acum. Era în fața noastră. Da, nu, am să vă spun.

Vă spun cât mai pot. Vă spun tot.

Secretul Universului. Secretele Universului. Răspunsuri. Răspunsul...

Răspunsul e!

Răspunsul e...

răspunsul. ce răspuns? răs...

dar ce albastru e cerul! Ce frumos! albastru frum

frum cer

r ă s p u n s u l

n u . t r e b u u i i e s ă . . .

φ η δ θ ε κ η ε κ β δ β χ β κ ε θ θ ε φ

???

Andra Radu, clasa a VIII-a A

Într-o zi, doamna învățătoare spune:
- Copii, dacă vreți să vă înscrieți la Olimpiada de educație civică, puteți să mă anunțați.

Eu am ridicat mâna și doamna a spus:

- Tudor, ai nevoie de un partener.

Uitându-mă în jur, îl văd pe Șerban cu mâna ridicată. Este un bun prieten. Mă bucur și spun:

- Fac echipă cu Șerban.

Zis și făcut. A doua zi, eram împreună într-o sală de clasă și așteptam subiectele. Eu scriam și el desena. Tema noastră era „drepturile copilului” așa că îi spun:

- Dacă ne pică „dreptul la o familie”, desenezi un copil cu părinți și altul, fără părinți.

Ne-a picat „dreptul la întrunire pașnică”. Eu mă apuc de scris și Șerban de desenat. La sfîrșit, văd desenul și îi spun, cu spaimă și cu inima bubuind.

- Desenul este greșit! tu ai desenat pentru tema „dreptul la o familie” nu „dreptul la întrunirea pașnică”.

Cu viteză, ne apucăm să remediem problema așa că ne-am liniștit. Și, la final, nu a mai contat că desenul nostru nu a ieșit bine. Dacă ne calificam, trebuia să învățăm pe rupte.

Grafică:

Cezara Răcuciu, clasa a V-a B

Text:

Tudor Purcar, clasa a V-a B

Surpriza aromată

Într-o zi frumoasă de vară, găteam cu mama mea în bucătăria cea nouă.

Mama m-a rugat să-i aduc niște mere din pivniță. Acolo, am dat cu piciorul de o cutie grea, plină de praf.

Am aflat de la mama că este un cufar de la stră-străbunica mea. Am întrebat-o dacă putem să-l deschidem acum, deoarece nu mai aveam răbdare să văd ce este în interior. Înăutru am văzut o linguriță normală (nu avea nimic special). Nu înțelegeam de ce stră-străbunica mea ne-a lăsat o linguriță și nu altceva.

Am lăsat cufărul deoparte și m-am dus s-o ajut pe mama. La un moment dat, ea m-a rugat să amestec un aluat cremos. Deoarece nu voiam să-mi murdăresc mâinile, am luat prima linguriță văzută (era cea de la stră-străbunica mea).

Atunci când amestecam aluatul, mă gândeam la prăjitura pe care trebuia să o facem (total normal). După ce m-am oprit, m-am dus până la baie și când m-am întors, am văzut pe masă o prăjitură cu mere. Eram uimită și fericită.

I-am arătat repede mamei prăjitura și ne-am gândit ce să facem cu lingurița. Da, era fain să te gândești la o mâncare și ea să-ți apară în față, dar lingurița era prea puternică și dacă cumva se strica, trebuia să facem noi mâncarea cu mâinile noastre. Poate până se strică, noi o să uităm cum să gătim.

Acestea fiind spuse, eu cu mama am mai încercat încă de câteva ori să facem mâncare cu ea și după aceea am dus-o în pod. Acolo (în pod) am pus cufărul și când să plecăm, am dat cu piciorul în altă cutie mare.

Oare ce-o fi fost? Oare e tot de la stră-străbunica mea? Doar un lucru știm: e o altă aventură.

Larisa Radu, clasa a V-a B

O oglindă specială

Într-o zi însorită, am intrat într-un magazin straniu, întunecos, dar plin de obiecte minunate: coliere, brățări, cutii muzicale... M-a atras o oglindă micuță, care strălucea, deși razele soarelui nu ajungeau până acolo. Am decis să cumpăr oglinda. Vânzătoarea era tăcută și se uita ciudat la micuța comoară, de parcă aceasta ascundea, în adâncul ei, un mare secret.

Ajunsa acasă, am așezat oglinda pe pervaz și am început să citesc din cartea „Matilda”. Citesc o propoziție, apoi aud o voce suavă strigând:

- Sara! Sara!

Cercetez în grabă camera și o văd pe Matilda, privindu-mă cu nerăbdare din oglindă.

- Nu îți place surpriza? mă întreabă.

- Normal că îmi place! Mi-aș dori să cunosc și alte personaje, din alte cărți!

- Trebuie doar să citești o propoziție din fiecare carte și o mulțime de personaje vor apărea în oglindă.

Am scos toate cărțile din bibliotecă și am început să citesc din fiecare câte o propoziție. Matilda m-a sfătuit să mă gândesc la personajele pe care vreau să le întâlnesc. După zece minute, oglinda era de zece ori mai mare și era împânzită de personaje, cum ar fi: Harry Potter, Hermione Granger, Ron Weasley, Morigan Crow, Nikki Maxwell, Jim Năsturel și mulți alții. Le-am pus o mulțime de întrebări, iar ei mi-au răspuns.

Mama, auzind gălăgie în camera mea, m-a întrebat cu cine vorbesc și a urcat scările. Nu am mai avut timp să le spun personajelor să plece, deoarece mama intrase deja în cameră. Când am privit spre oglindă, mi-am văzut chipul, dar pe nimeni altcineva. I-am spus mamei că am vorbit la telefon, iar ea a plecat, amuzată.

Am închis oglinda și m-am așezat pe pat. Mă gândeam la tot ce s-a întâmplat și nu îmi venea să cred. Apoi mi-am amintit că aveam teme de făcut.

De-abia aștept să mai cunosc și alte personaje din cărțile pe care o să le citesc!

Sara Frățilă, clasa a V-a B

Ar putea oare haosul să fie răspunsul?

Ar putea oare haosul să fie răspunsul? Este o idee, o ipoteză surprinzătoare a cărei sursă nu o pot în întregime indica. S-ar fi putut înfirișa indirect în urma unui articol citit? Dar de ce tocmai acum, această curiozitate de a explica inexplicabilul?

Este o noapte de iarnă târzie. Afară ninge sfios și ceva ce a fost o simplă adiere acum o oră, îmi taie respirația. Priveliștea ce mi se așterne sub ochi e parcă ruptă dintr-un vis demult uitat. Orașul, plin de clădiri impunătoare și priviri aspre e acum doar o adunătură rușinată de lumini în întunericul grandios. Lângă mine, pe deal, se aud doar fire uscate de iarbă șoptindu-și secrete și creionul cu care îmi înfrunt acum gândurile pe pagini de jurnal. Se spune că în noaptea aceasta e o ploaie de stele căzătoare, una rară chiar, astfel că am venit aici, unde luminile cerului se lasă a fi văzute cel mai bine. Căutarea stelelor căzătoare s-a mai domolit însă, după ce mintea mi-a început a cutreiera prin fel de fel de locuri, luând cu ea și sentimente confuze. Luna se înalță, mai sângerie ca niciodată de după deal, iar stelele, sclipind, apar și dispar neîntrerupt, jucându-se cu neputința mea, a unui muritor, să-mi pun încrederea în existența fiecăreia. Îmi este frig până în adâncul oaselor și liniștea mă înspăimântă, dar spaima e doar adrenalină, o creație înșelătoare, o încercare în fața adevărului.

Claritatea momentului m-a umplut de atât de multe gânduri și sentimente, încât îmi este imposibil să-mi explic de ce m-am legat tocmai de acesta, sau de ce am ales să îl dezvolt atât de mult, să îl explorez și să-l las să mă exploreze, consumându-mă, cunoscând de la început inutilitatea, deoarece nu rămân cu niciun răspuns. O simplă buclă infinită, un ciclu vicios. Îmi conștientizez pe deplin existența, greutatea oricât de infimă cu care apasă pe conștiința Universului.

„Este o teorie de mult explorată, nesemnificația totală, dar parcă respinsă de speranța naivă că există un scop, o explicație logică pentru absurd. Asemenea unui șoarece prins într-o capcană, o pasăre neajutorată într-o colivie, ne zbatem și ne zbatem, orbiți de ironia ce ne înconjoară. Haosul. În haos a început totul, tot în haos am ajuns. Universul, flămând, caută disperat haos, îl absoarbe, îl creează, se alimentează cu el. Noi, oamenii, îl purtăm cu noi în fiecare moment al vieții noastre. De la cele mai mărunte lucruri, la fapte mărețe, ne deghizăm în zei nemuritori, lăsându-ne pradă unor personaje pe-o scenă eternă, complicând totul cu detalii efemere, concepții ce ajung să ne definească, gânduri și sentimente prea profunde pentru a nu avea un scop, prea mărețe pentru a se pierde în așa-zisul timp. E firesc, până la urmă, e singura opțiune. Opunându-ne, am crea doar și mai mult haos. Am putea spune, astfel, că scopul universal este haosul, concluzie ce nu ar folosi la nimic mai mult decât o proprie satisfacție trecătoare. Sunt obligată moral să îmi continui viața, încercând să-i dau un scop cât mai nobil, știind că la sfârșitul zilei, e doar o altă concepție omenească goală. Căci e mai bine să strălucești pe-o scenă de vis, temporară, în care toți putem fi nemuritori, decât să te pierzi prin culisele reci ale unei realități lipsite de scop, o realitate unde nevoia umană de a explica rațional totul nu poate fi îndeplinită.

De cum Soarele va răsări și tăcerea întunericului va fi spulberată, am să alung dorința arzătoare de a desluși mistere ce mă depășesc. Acum însă, noaptea e pe început, visele mele nemărginite, iar curiozitatea naivă își pune la încercare aripile imaculate. Acum, cât Luna încă mă răsfață cu razele-i delicate, cât fulgii de nea mă înconjoară cu un vals doar de ei știut, iar stelele-mi zâmbesc, acum încă mă pot întreba. Ar putea oare haosul să fie răspunsul?

Grafică: Miruna Dospinescu, clasa a VIII-a A

Text: Andra Radu, clasa a VIII-a A

Aventură pe mare

Aerul sărat care îmi desfundă sinusurile devine din ce în ce mai rece acum că se apropie iarna. Recunosc, pentru mine călătoria a cam luat sfârșit. Nu mai suport umezeala rece a vasului și nici mâncarea de pește, iar focul splendid al copacilor de toamnă târzie mă cheamă să mă întorc acasă. Vreau liniște și pace. Pe neașteptate, pe vas, imposibilul se întâmplă.

Au trecut trei luni de când am semnat un fel de contract, în speranța că voi găsi aventura vieții mele. De trei luni călătoresc pe un vas împreună cu niște oameni ciudați, care au povești înfiorătoare despre trecut și care încă speră ca în ultimele clipe să regăsească un strop din tinerețea trecută. Scopul meu era să vizitez locuri misterioase și să mă eliberez de stresul cotidian. M-am simțit într-adevăr bine până aseară.

Aseară am simțit cum scenele din film devin realitate și cum ceasul inimii mele era gata să sune. Era asfințitul soarelui roșu, când am zărit o fregată îndreptându-se spre noi cu repeziciune. Când au ajuns destul de aproape de noi ca să îi deslușim, am văzut la bord o duzină de oameni cu priviri reci, dușmănoase. Ce era de făcut? Căpitanul navei a decis să-i întâmpinăm. Asta s-a dovedit a fi o decizie greșită. A început să strige la ei în engleză întrebându-i ce vor, însă curând soarele s-a scufundat de tot în mare, iar unul dintre ei, fără niciun cuvânt, a ridicat pistolul și l-a doborât pe căpitanul nostru cu un singur glonț.

Ne-am alarmat. Unul dintre camarazi, beat, s-a aruncat peste bord. Bătrânica cu vioara a leșinat. Alți doi oameni din echipaj, au dat să urnească vasul din loc însă... era prea târziu. Trei pirați au pășit pe puntea noastră. Șeful lor, cel mai impunător dintre ei, cu părul negru, lins, dat pe spate, și pielea albă, s-a uitat la noi, parcă încremenit. Avea privirea pătrunzătoare, întunecată, ce contrasta cu pielea palidă, cu porii foarte mari, vizibili, ca și cum toata viața lui ar fi folosit cantități uriașe de machiaj. A pufnit și a vorbit într-o engleză cu accent ciudat, neidentificabil:

- Voi sunteți Compania Fantasma, a rostit el printre dinți. Le-a mai spus câteva cuvinte celorlăți doi tovarăși ai săi într-o limbă complet necunoscută, iar apoi, brusc, a aruncat pistolul la picioarele mele.

- Scuze pentru cadavru, a spus cu același accent ciudat, zâmbindu-mi șarmant, și s-a întors cu spatele. Un camarad bine făcut a reacționat mai repede decât mine apucând pistolul de pe jos, țintind și trăgând spre el. Nu mai erau gloanțe. Căpitanul a râs. La unison, am sărit toți să îi doborâm de pe vas pe cei trei nepoftiți, însă, cu toate că erau neînarmați, știau precis să se apere. Ne împlinisem scopul cu doi dintre ei. Căpitanul lor însă a ajuns înapoi la bordul navei sale mai repede decât un om obișnuit. Au plecat repede. Ce a urmat, a fost trist. Ne-am dat seama că oamenii împinși peste bord au fost trimiși la moarte de propriul căpitan - fusese un truc al șefului piraților pentru a-și salva pielea, dându-ne impresia că noi am făcut-o.

Acum suntem în drum spre țarm. Pentru mine nu contează care. Suntem cu toții tulburați. Parcă încă miroase a sânge. Nu voi niciodată privirea actorului pirat care mi-a aruncat disprețuitor pistolul la picioare, dar nici acel zâmbet fermecător. Nu cred că o să mă iert pentru tot ceea ce s-a întâmplat. Am păstrat pistolul.

Ana Timofte, clasa a VIII-a A

Împlinirea

Eram la baza lui... părea fără de sfârșit! Cu un trunchi gros, aproape că nu îl puteai cuprinde cu privirea și cu o scoarță dură ca piatra, se înălța copacul lumii. „Trebuie să-l urci”, a zis bătrâna clarvăzătoare învelită în zeci de șaluri și cu sute de mărgele la gât, „numai așa vei găsi adevărata comoară”. Cu un rucsac mare în spate, am pornit plină de speranță.

Începutul drumului a fost ușor. Scări late erau construite de jur împrejurul trunchiului, astfel încât să poată urca oricât de mulți doritori. Șiruri după șiruri de oameni se îndreptau spre primul nivel.

Primul nivel semăna cu paradisul: flori mari atârnav de crengile rezistente și cele mai frumoase miresme te îmbiau. La această înălțime se simțea un vânticel răcoros, iar răsăritul era cel mai frumos. Era perfect! De ce să urci mai departe? Ce omoară este aici! Adevărata frumusețe! Și totuși... toți puteau ajunge la primul nivel al copacului, și mai toți se opreau aici. O teamă subtilă mă cuprindea când vedeam că drumul care urma era plin de ceață. Trebuia să mă eliberez de frică!

Drumul continua lin spre al doilea nivel, unde am ajuns, de asemenea, cu ușurință. Albinele zumzăiau pretutindeni, iar crengile erau parcă învelite în miere! Mere aurii cât o minge de mari încărcau copacul. Totul era atât de rodnic, atât de plin de gustul dulce și parfumat al fructelor, încât nu puteam să realizez ce poate fi mai presus de asta. Am dat să culeg un măr... acesta! Nu, acesta e parcă necopt... acesta? Prea mic! ... acesta? Am obosit țopăind din creangă în creangă în căutarea celui mai mare, mai dulce și mai frumos măr. Dar ... eu nici nu puteam să îl mănânc pe cel mai mare, nici nu suportam gustul celui mai dulce, iar toate fructele arătau aproape la fel. M-am săturat cu un singur măr, am scăpat de griji și mi-am continuat drumul.

La al treilea nivel, am găsit mai multe căsuțe. În ele locuiau animale vorbitoare, care m-au întâmpinat cu bunăvoință. Mi-au pus o sumedenie de întrebări, aproape m-au epuizant, conducându-mă prin toate locurile și cotloanele cunoscute numai lor. Dar era oare timp pentru așa ceva? Trebuia să iau o decizie. Soarele era în cel mai sudic punct și emana o căldură înăbușitoare. Mi-am luat la revedere de la micii locuitori ai acestui nivel și am plecat mai departe. Drumul devenise acum anevoios, iar ghiozdanul mă apăsa prea tare. L-am abandonat și mi-am continuat drumul. Aceasta a fost o decizie înțeleaptă.

Al patrulea nivel era larg. Un cuib gigantic ocupa toată zona, iar în el erau patru pui, care așteptau să fie hrăniți. M-am odihnit lângă ei, până când s-a întors mama lor. I-a hrănit cu mult drag și apoi s-au cuibărit cu toții lângă ea ca să doarmă. Empatia, dragostea și fericirea erau pretutindeni. Am lăsat deoparte toate tristețile și nemulțumirile și am avut voința să urc mai sus.

Mă întrebam dacă aceasta este destinația. Deja pierdusem noțiunea timpului, însă mă bucuram de călătorie din plin. Nivelul cinci era mic, semăna cu terasa unui restaurant. Brusc mi-am dat seama că aerul din jur vibra puternic. Se auzea o voce. Era ca și când un uriaș cânta cea mai duioasă doină. Era sunetul adevărului... poate sunetul primordial. M-am lăsat învăluită de muzică și am închis ochii. Puteam să simt lumea. Mă amestecam cu restul materiei. Acum, în jurul meu era un Tot unitar. „Continuă”, am auzit. Și mi-am continuat drumul.

Nivelul șase deja mă lăsase fără suflare. O amețală puternică m-a cuprins când m-am uitat în jos. De aici puteam să văd totul. Lumea toată, fiecare pădure, oraș sau mare. Uimitor! Ce lume... câtă agitație, câte griji, câte dorințe... aici totul era clar, limpede. Ce iluzie trăiești acolo jos.. Voiam să văd mai bine, mai mult, să cunosc! Am alergat spre vârf. Trebuia să știu ce este acolo!

Când am ajuns la nivelul șapte... mi s-a tăiat răsuflarea. Era un vid. Puteam să văd întregul univers, stelele, galaxiile. Simțeam radiațiile și energia. Nu mă mai puteam simți, eram doar un spirit în lumea lui. Nu mai aveam corp și nici gânduri. Mă simțeam...împlinită. Găsisem comoara. I-am trimis un gând bun clarvăzătoarei și am adormit. Dar spiritul meu, avea de acum să fie treaz pentru totdeauna.

Ana Timofte, clasa a VIII-a A

Cheia fermecată

Într-o zi calmă de iarnă, stăteam în camera mea și îmi făceam temele.

Deodată, am auzit niște zgomote ciudate și am văzut o lumină albastră. În camera mea stătea o arătare cu o șapcă verde pe cap și cu urechi clăpăuge, care ținea în mână o cheie. Mi-a întins-o și a plecat fără o vorbă.

„Ha, a venit domnul Mutu la mine acasă!” m-am gândit eu. Apoi am pus cheia pe masă. Instant, în locul în care a așezat-o, a apărut o ușă. M-am uitat la ea mirat, apoi mi-am dat seama ce trebuia să fac. Am pus cheia în broasca ușii, am rotit-o și ușa s-a deschis imediat. Era o ușă foarte mică și nu puteam să intru să văd ce este înăuntru așa că am scos cheia din broască. În acel moment, ușa m-a absorbit înăuntru.

Stăteam lângă un birou identic cu al meu, într-o cameră identică și un scaun identic pe care stătea ... ghiciți cine? Chiar „domnul Mutu”. Acesta s-a ridicat de la birou, probabil în semn de salut și mi-a arătat o ușă care stătea pe birou, exact ca a mea. Și atunci mi-am dat seama de un lucru: fie că-mi place, fie că nu, eu și „domnul Mutu” eram legați unul de celălalt atâta timp cât dețineam acea cheie. Apoi, mi-am dat seama că situația se poate clarifica dacă am vorbi unul cu celălalt. Așa că am făcut eu primul pas. Și lucrurile au funcționat.

După câteva ore bune de distracție, m-am întors acasă. Și am făcut-o la fix, pentru că mama tocmai mă chema la cină.

Text: Cristian Băilă, clasa a V-a A

Imagine: Reina Macrea, clasa a V-a A

Dulce Albă-ca-zăpada, înger al luminii,

Ploaia cântă cu stropii ei înmiresmați

Tac și ascult...

Inima mea e ca o vioară.

Ce frumos se aude liniștea ascunsă printre copaci!

Oare pădurea și inima mea au același înțeles?

O pădure de diamant se vede printre nori

Parcă ar fi un carnaval,

Sau o poveste?

Sau e Albă-ca-Zăpada cu foșnetul rochiei sale?

Ea dansează printre firele verzi de iarbă.

Ce fericire să te întâlnesc, dulcea mea!

Ești pasărea sufletului meu,

Tu ai grijă de casă și de viețuitoarele pădurii,

Ești o persoană cu adevărat specială.

Te îmbrățișez, Francesca

Imagine și text:

Francesca-Anamaria Lorinczi, clasa a V-a A

Povești de iarnă

În fiecare an sărbătorim Crăciunul

Deja casa are parfumul Crăciunului. Poate vă întrebați care este parfumul Crăciunului. Pot să vă explic povestindu-vă cum pregătim noi casa. Pe masă este cozonacul cu scorțișoară al bunicii. Tata a adus o crenguță de brad, iar prăjiturile mele și ale mamei, nu numai ca miros bine, dar și gustul lor e pe măsură!

Mie și surorii mele ne place mult această sărbătoare, deoarece stăm alături de familie și cea mai bună parte este că mâncăm prăjituri! Cui nu-i place asta?!

Dar sărbătoarea aceasta este și despre alte lucruri.

Această sărbătoare nu este numai despre cadouri și brad împodobit, ci este despre nașterea lui Isus Hristos, o sărbătoare ce aduce multă iubire și bucurii celor dragi.

Familia mea are o tradiție ca la fiecare Crăciun să construim o căsuță de turtă dulce. Iar dacă este zăpadă eu și sora mea ieșim afară să construim un om de zăpadă.

Dar de unde vin fulgii? Bineînțeles că științific vin din nori, printr-un proces de înghețare a apei. Dar în imaginația unei persoane se poate întâmpla orice. Eu cred că fulgii vin dintr-o fabrică suspendată pe cel mai mare nor condusă de pegași (cai cu aripi).

Imaginația este unul dintre acele lucruri pe care le descoperi singur. De aceea unora le place să scrie, iar altora nu. Dacă nu îți place să scrii, deoarece crezi că nu ai imaginație, singura modalitate de a putea fi creativ, ar fi să citești mai mult.

Ai adormit? Dacă nu ai adormit înseamnă că îți place acest text. Ai noroc, deoarece mai ai de citit doar încheierea. Care, spre bucuria multor copii, este despre cadouri.

E plăcut să primești, dar și să dăruiești.

Crăciun fericit tuturor!

Luiza Maria Murgu, clasa a V-a A

Vis de Crăciun

Era odată o fată numită Marry. Ea era foarte neascultătoare. Părinții ei erau plecați în Franța pentru afaceri, așa că ea trăia cu bunicii ei. În ajunul Crăciunului însă ceva s-a schimbat... Stătea lângă geamul aburit, înghețat, uitându-se afară, cum toată lumea se bucură de Crăciun, cum toată lumea cumpăra cadouri, disperată, de parcă însemna ceva. Își tot repeta că nu are nimic de căutat în casa ei în noaptea de Ajun, merita să plece cu părinții ei, să nu stea fără ei.

Dintr-o dată, bunica ei intră în camera spunându-i să se ducă afară. Marry a refuzat, însă după multe stăruințe a acceptat până la urmă. Afară, Marry tot mergea, vedea zeci de familii sărbătorind Crăciunul. Se întâlneau cu colegul ei, Axel, cu care înainte să-i fi zis ceva, i-a spus să plece și să o lase în pace. Se simți un pic rău de ceea ce a făcut, dar nu-i păsa. Dorea doar un singur cadou de Crăciun, spera să își vadă din nou mama.

În târgul de Crăciun cu multe căsuțe colorate vedea vânzători cu acadele și tot felul de bunătăți, dar o căsuță a interesat-o cel mai mult, pentru că aceea se numea: „Dorește-ți și se va îndeplini”. S-a dus la doamna care vindea în căsuță. Aceasta avea părul blond și ochi verzi. Purta o rochie roșie de fâș cu puf și o căciuliță de Crăciun. Fața ei blândă i s-a părut sigură, așa că a decis să o întrebe despre ce este vorba. Ea i-a spus că trebuie doar să îi zică dorința ei și în următoarea zi dorința se va împlini. Marry i-a spus că vrea să o vadă din nou pe mama ei. Vânzătoarea avea o privire fixă și confuză neștiind ce vrea să zică. Până când ochii i s-au luminat, a înțeles ce voia Marry să ceară, îi spusese că dorința i se va îndeplini și că poate pleca.

Marry se duse acasă. Bunica ei făcea bradul. S-a gândit să o ajute, dar s-a răzgândit și a fugit în camera ei, s-a pus în pat și imediat a adormit.

Dimineața următoare merse în camera de zi și, normal, cum era de așteptat, nu avea nimic sub brad. A auzit o bătaie a ușii. S-a dus să vadă cine este la ușă, a deschis-o și a văzut-o pe mama ei cu același zâmbet de înger, cu aceiași ochi sclipitori, uitându-se la ea de parcă nu a mai văzut-o de 200 de ani.

Marry, cu lacrimi în ochi, se uită la mama ei cu ochii ei uzi, plini de sclipire, încercând să nu plângă. Imediat a îmbrățișat-o. A înțeles că nimic nu e mai bine decât să fii cu familia de sărbători și să te bucuri de magia nemărginită a Crăciunului... Iar acesta este cel mai frumos cadou pe care-l putem primi, un vis împlinit de Crăciun.

Francesca-Anamaria Lorinczi, clasa a V-a A

Strada cu emoții

Provocarea noastră a fost poezia Anei Blandiana care ne-a surprins și ne-a făcut mai atenți la străzile unde locuim, la case, la o posibilă asemănare a lor cu oamenii.

Iată ce a ieșit!

Strada curcubeu

prof. Corina Ciobotă

Sunt o casă cochetă, zâmbitoare, vorbăreață, dar puțin cam rușinoasă. Am culoarea roz, un roz pal, ca nicio altă casă de pe strada mea. Am mulți prieteni, unii drăguți, alții nu prea.

Căsuța cea verde, vecina mea, e tăcută și timidă, citește toată ziua și e isteată. Cea cu pereții galbeni se laudă cât e ziua de lungă, este foarte încrezută. Să nu uităm de blocul cel portocaliu, amuzant și vesel, care spune toată ziua povestioare pe care le-a auzit când era tânăr, împărțite de bunicul lui (blocul verde de alături), și pe care vrea să le spună și el, acum, la bătrânețe.

Cea mai tânără casă de pe stradă este, desigur, casa cea albastră, care zâmbește liniștită și e fericită! Aceasta este strada mea, o stradă minunată, veselă și asfaltată, unde fiecare zi e o comedie!

Sara Frățilă, clasa a V-a B

O taină a clădirilor

Am o casă destul de aproape de clădiri interesante. Tot timpul le explorez, iar astăzi, în interesul meu continuu de a le studia, observ că au început să prindă viață.

Școala de șoferi, vis-a-vis de casa mea, se juca cu toate mașinile pe care le găzduia. Desigur, păstra limita vitezei pe care orice șofer începător o respecta. Semnaliza, frâna, claxona și tot așa își continua joaca.

Cofetăria galbenă, cochetă și dulce nu făcea altceva - toată ziua se-ndopa. Torturi, covrigei, briose erau în afara listei de dietă pe care în vise (nu-mi explic altcumva) o ținea.

Și pensiunea, vai de ea, era harnica din grup. Gătea, aranja, curăța, îngrijea, hrănea și îndrăgea pe oaspeții ce în ea se cazau. Iar cățelul din fața ei, toată ziua o chinuia, o mușca, o împungea...

Casa mea doar stătea și le privea. Mai râdea, mai înghiontea și-mi dau seama că nu trebuia să fie școală de șoferi, pensiune, cofetărie, atâta timp cât avea o inimă bună, aurie.

Karina Roșianu, clasa a V-a A

Cartierul emoțiilor

Casa cea din colț
E serioasă și e roz.
Se distrează ea oare
Sau e mai degrabă visătoare?
Casa de lângă a mea e tristă,
De multă vreme părăsită.
Plânge ziua, plânge noaptea,
Că nu-și găsește jumătatea.
Una dintre case e timidă,
Dar e totuși tare ca o cărămidă.
Nu vorbește cam deloc,
Și e mare cât un bloc.
Și în sfârșit, casa mea,
Mare este ea,
Mereu înflorită,
Mereu fericită.

Larisa Radu, clasa a V-a B

Strada mea

Strada mea nu e o stradă oarecare, dar nici cea mai cunoscută din oraș. E o stradă căreia i se potrivește culoarea bej, puțin închis. Ea are case de toate felurile și culorile.

Casa mea e îmbrăcată într-un galben închis, ceea ce o face plină de fericire. Se vede clar că nu-i pasă de cum arată casele de lângă ea.

Blocul de lângă, nu pot spune că e cel mai fericit cămin. Are un gri plictisit de viață care parcă nu mai vrea să audă nimic. Acoperișul nu e chiar de aceeași părere. El e frizura casei și să fiu sincer cel care l-a tuns nu cred că a avut acordul blocului să îl tundă în așa hal.

Casa de lângă e o casă bună la suflet, dar îmbrăcămintea ei nu seamănă cu sufletul. E și un cămin pentru pisici această casă. Are destulă mâncare și căldură.

Casa din basme e o casă parcă făcută de copii. E vopsită în galben și are pitici de grădină, lumini și fluturași. E o casă cu o frizură modernă.

Casa de vizavi e o casă verde ce e deprimată fiindcă miroase a varză, dar e în rest o casă cu o istorie minunată.

Casa care suferă. E o casa care vrea să plece în lume să viziteze globul și nu poate. Are o culoare roșie și de aceea e furioasă tot timpul pentru că nu poate pleca, deoarece nu are destui bani.

Strada mea e o stradă a sentimentelor și a lucrurilor duse la extreme, ceea ce mă face să o iubesc.

Tudor Purcar, clasa a V-a B

Grafică:

Miruna Dospinescu, clasa a VIII-a A

Pe strada mea

Pe strada mea se întâmplă lucruri neobișnuite. Pe strada mea, clădirile sunt vii și au emoții! Haideți așadar, să vă prezint clădirile de pe strada mea...

Blocul verde este foarte îngâmfat. Ce să-ți povestesc, se mândrește cu a sa culoare. Blocul alb este zgomotos. Probabil din cauza locatarilor lui, care dau petreceri zgomotoase, oricând li se năzare. Blocul portocaliu este mai mereu mirat și pune foarte multe întrebări. Blocurile mai mici sunt foarte somnoroase, așa cum sunt bătrâneii care locuiesc în ele (și mai și sforăie!). Blocurile ceva mai mari spun întotdeauna glume la care numai ele râd. Cele două blocuri în formă de Y se ceartă încontinuu: cine este cel mai frumos, cel mai deștept, cel mai bun... și altele asemenea. Magazinele de pe strada mea îmbie trecătorii cu produsele lor, iar casele chiuie și râd, asemenea copiilor care stau în ele. Blocurile gri și alb sunt cam țâfnoase și obosite, iar pensiunea din capătul străzii este mereu entuziasmată, mai ales când se cazează clienții noi. Blocul rozaliu în care locuiesc eu (nu că mi-ar plăcea în mod special culoarea) privește toate acestea cu zâmbetul pe buze.

Aceasta este strada mea. La voi pe stradă cum e?

Cristian Băilă, clasa a V-a A

Jurnalul – o opțiune

Vârsta întrebărilor și a nevoii de confesiune vine cu o nouă opțiune - nota de jurnal, scrisă în general noaptea, printre teme.

prof. Corina Ciobotă

Notă de jurnal. Vis înghețat

Mâine e ziua cea mare. După patru luni de explorare, e timpul să ne luăm rămas bun de la acest tărâm de gheață ale cărui secrete le-am studiat temeinic.

Am încercat să dorm cât mai mult, deoarece ne așteaptă o drumeție lungă și ostenitoare, însă anume frământări se împotrivesc acestor planuri. M-am surprins astfel, în ultimele nopți, trezit de șoapte reci și lăsându-mă condus de acestea printre munți bătrâni și-nzăpeziți.

Astă-noapte totuși, șoaptele s-au transformat în urlete îndurerate de despărțirea ce va urma. Urlete în care am auzit o frică, o nostalgie presimțită, o rugămintă chiar, ce nu poate fi îndeplinită. Am urmat-o orb și m-am trezit la marginea calotei, singur și înfrigorat. Apoi, urletele s-au transformat într-o liniște apăsătoare. M-am uitat în jurul meu la nesfârșitele ghețuri pe care le explorasem de săptămâni, chiar luni întregi, dar care acum îmi păreau necunoscute, păstrând secrete ce încă așteaptă a fi descoperite. Pe cer, culori calde dansau sublim, schimbând priviri îndrăgostite cu împărații reci ai acestui tărâm. Eu, un simplu spectator, pluteam în tot acest spectacol privat, un intrus printre locuitorii de drept ai regatului. Oceanul era fascinat și el de dansul culorilor, alături de toate viețuitoarele din el, care însă preferau să privească din adâncurile întunecate și reci.

M-am întins pe gheața dură, am închis ochii, și am inhalat aerul tăios ce-mi sfâșia plămâni. Frigul se plimba și el pe corpul meu, arzându-mi obrazii și înțepenindu-mi degetele. Cu toate acestea, era o durere plăcută, o durere cu care mă obișnuisem și știam că în acea noapte, durerea era un adio. O îmbrățișare de gheață pe care aveam de gând să o primesc în corpul meu și să nu o uit niciodată. Mi-am amintit de prima noapte aici, de curiozitatea noastră, a unor exploratori naivi, de descoperirile făcute, de nopțile nedormite, de tot ce în curând, la fel ca și momentul respectiv, aveau să fie amintiri îndepărtate.

Nu știi cât timp am stat așa, copleșit de amintirile din expediție, însă o lacrimă fierbinte gâdilându-mi obrazul mi-a întrerupt starea de reverie. M-am ridicat și, cu ochii îmbulbucăți, degetele împietrite și plămâni sfâșiați, am zâmbit. M-am simțit ușurat, înțeles chiar de niște simple bucăți de gheață ce-mi purtau secretele și amintirile, cu promisiunea că mi le vor înapoia, când mă voi întoarce. Pot întreba: Ar putea oare haosul să fie răspunsul?

Andra Radu, clasa a VIII-a A

O descoperire fascinantă

Jurnal de călătorie imaginară

... ianuarie 2021

Nu pot spune că ziua de astăzi a fost una obișnuită. A început ca orice altă zi. M-am trezit și am repetat rutina din diminețile anterioare. La ora nouă am vrut să plec într-o nouă expediție. Când am încercat să pornesc așa-zisul snowmobile, acesta nu a reacționat, deci am aplicat planul B. Am luat sania și câțiva câini care să o tragă.

Din acest moment, ziua aceea a luat o turnură stranie. Nu știam prea bine să controlez câinii, deci aceștia au mers pe un drum necunoscut mie. Am ajuns la o peșteră acoperită cu zăpadă. Mă simțeam ca un copil de o vârstă fragedă. Curiozitatea și suspansul pluteau în aer și mă conduceau către intrarea în peșteră. Cumva, îmi era evident faptul că acolo este un mister nedezlegat, ceva care îmi va schimba viziunea asupra zonei în care trăiam la momentul respectiv.

La îndemnul subconștientului meu, am intrat în minunata peșteră. Nu îmi venea să cred. Pereții peșterii erau umpluți de desene neclare care, la rândul lor, reprezentau acțiunile oamenilor preistorici. Aceste picturi rupestre erau desenate cu niște culori plictisitoare, specifice paleoliticului. Părea a fi un adăpost al oamenilor preistorici și totuși, tehnicile de vânătoare mi se păreau cumva familiare. Am aprins o lanternă pentru a vedea mai bine. În momentul în care am văzut imaginea din fața mea, am încremenit. Un mamut gigantic stătea în interiorul unui cub de gheață de mărimi colosale. Sigur, nu era într-o stare perfectă, dar colții gălbui și craniul de o formă neregulată se deslușeau perfect. Se pare că omul preistoric a știut cum să conserve dovezile faptului că a existat și că a fost superior animalelor, încă din cele mai vechi timpuri.

După ce am pozat mamutul înghețat și picturile, am ieșit din peșteră. Mi-am scos stația pentru a le comunica celorlalți exploratori descoperirea mea. Aceștia au ajuns la locul descris în câteva minute și prezența mea nu a mai fost solicitată pentru mult timp.

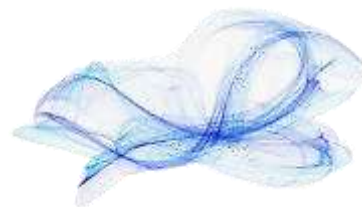
Am plecat înapoi spre cabana în care locuiam și mi-am dat seama de faptul că am făcut o mare descoperire. Pot spune că sunt dovada vie a unui uragan de sentimente. Spaima și încordarea de la început s-au risipit rapid, lăsând loc de curiozitate și entuziasm. M-a bucurat imaginea picturilor rupestre și dorința de cunoaștere a atins cote maxime. Când am văzut mamutul, am crezut că am înnebunit, gândindu-mă că începusem să am iluzii din cauza frigului și a orei matinale. La final, m-am simțit mândră de realizarea mea.

În final, descoperirea mea a ajuns în orice colț al lumii, fiind cea mai importantă știre. Vestea a pus multe persoane pe gânduri. De unde aveau oamenii plante cu care să realizeze culori în mijlocul unui sloi de gheață? Oamenii aveau culori, pentru că preistoricii de pe continente diferite comunicau între ei cu ajutorul transportului naval. Astfel, ei făceau troc, până la urmă fiind asemănători cu oamenii din ziua de azi.

Aceasta a fost una dintre cele mai frumoase zile din viața mea și abia aștept să văd ce aventuri îmi rezervă viitorul.

Miriam Șuşu, clasa a VIII-a B

Aurora boreală

2 noiembrie, 2020

Aceasta este a treia lună de întuneric din extremitatea nordică a Globului Pământesc, așa că cerul este de un indigo profund presărat cu mici luminițe albe, așa cum numai rochiile cele rafinate au agățate perle și diamante de faldurile lor. Pământul de gheață de sub mine emană o lumină alb-albăstruie, sclipind și el feeric. În zare se vede o adunare de brazi negri care își țin de cald unul altuia în frigul insuportabil de aici. O căsuță mică din lemne cu luminile aprinse se ascunde în brădet așteptându-mă. În timp ce camarazii mei se încălzesc la minunatul foc din șemineu, povestind experiențele lor de viață și bând ceai fierbinte, eu am ieșit să contemplu în singurătate priveliștea calmă și neclintită a ținutului de gheață.

Abia țin pixul în mâna ascunsă sub mănușă, care pare să nu aibă niciun rost. Geaca și pantalonii mei sunt din blană de urs polar și marile ghete sunt din piele de focă. Am ajuns aici ieri, cu un vapor mare și vom pleca abia peste o lună. Trebuie să ne organizăm mâncarea cu atenție, pe zile și să avem grijă la posibilele vulpi sau la cei câțiva urși care ar putea da târcoale căbănuței.

Pagina mea alburie a început la un moment dat să-și schimbe culoarea: devenea din ce în ce mai galbenă și apoi tot mai roșie, ca și când, brusc, aș fi fost înconjurată de foc. Năucită, m-am uitat în jurul meu, și văzând că flăcările nu invadaseră pământul mi-am ridicat privirea spre cer și am văzut cel mai frumos și, totodată, cel mai înspăimântător spectacol din viața mea. Cerul se despicasă în mici fâșii din care curgea foc. Prima oară mi-a venit să strig după ajutor, însă cu cât priveam mai mult minunea, cu atât vedeam frumusețea și eleganța fâșiilor roșii care se unduiau pe boltă. Era ca și cum femeia care purta rochia cu diamante discrete și-a scos excentricul șal la vedere și a început să danseze cu el într-un ritm lent și grațios. Prietenii mei au ieșit și ei să vadă aurora boreală la care nu ne așteptam în perioada aceasta.

După ce frigul a pătruns în cele din urmă prin pielea groasă a hainelor, ne-am adăpostit cu toții înăuntru, continuând să privim uluiți splendoarea, de la fereastră.

Ultima parte a întâmplărilor am scris-o de lângă șemineu. Doar nu era să încep să scriu în mijlocul unui asemenea spectacol! Însă am lăsat grijile la o parte, pentru că am aflat că miracolul, durează totuși mai mult și că, mâine, și în zilele următoare, o voi mai putea admira pe doamna cu șal de foc care dansează în ceruri.

Ana Timofte, clasa a VIII-a A

Jurnal de lectură

Tocmai am ajuns acasă. A fost o zi lungă, dar clubul de poezie mi-a înseninat după-masa. Ca în fiecare săptămână, am discutat despre o operă lirică. De obicei se vorbește despre poezii scrise de un autor cunoscut și apreciat. Astăzi am analizat ideile din opera lirică „Lumina raiului” de Lucian Blaga.

Această poezie m-a impresionat. Conținutul ei mi s-a părut atât de adevărat, cu toate că nu există dovezi științifice care să enunțe lucrurile transmise de poet. Citind această poezie, mi-am amintit de creativitatea izvorâtă din minte și suflet. „Lumina raiului” abordează un conflict găsit în majoritatea poveștilor spuse copiilor. Lupta dintre bine și rău a fost mereu una interesantă și destul de echilibrată. Nu mi-am pus însă întrebarea: **există bine fără rău?** Lucian Blaga ne adresează această întrebare. Textul lui liric m-a pus pe gânduri, trezind ceva în mintea mea. Referirea la legătura dintre inimă și creier ne poate ajuta să înțelegem cooperarea dintre ele. Inima nu poate controla creierul, precum nici creierul nu poate controla inima. Această idee m-a luminat, deoarece au existat anumite momente în care ceea ce făceam era necugetat și irațional. Acum știu că este perfect normal. Să fiu sinceră, în timpul lecturii poeziei m-a încercat un sentiment de teamă. Dacă răul va deveni mai puternic decât binele? În lume există un echilibru între aceste puternice forțe. Rămâne de văzut dacă răul va eclipsa binele, dacă flăcările iadului devin atât de puternice, încât ard frumusețea raiului.

Am simțit multe emoții în timpul lecturii acestei poezii. Parcă mă încălzisem și eu. Am înțeles un lucru esențial: nu există bine fără rău, pentru că bunătatea oamenilor nu poate fi definită dacă nu există lucruri rele. Nu există perfecțiune, raiul fiind în balanță cu iadul. În concluzie, **binele și răul depind unul de altul, cum depinde inima de creier.**

Miriam Șuşu, clasa a VIII-a B

Jurnalul este cea mai strânsă formă de colaborare cu viața care ți-a fost dată. Este un fel de reverență făcută nu-se-știe-cui, un fel de a arăta că ceea ce ți s-a dat nu-ți este indiferent. Pe de altă parte, faptul că ai primit ceva în necunoștință de cauză poate să devină sursa unui protest înfinit.

Gabriel Liiceanu („Ușa interzisă”)

<http://www.citatepedia.ro/index.php?id=156425>

[https://www.google.com/search?q=CLIP%20ART%](https://www.google.com/search?q=CLIP%20ART%20)

FILMUL -

ÎNTRE DELECTARE ȘI INTERPRETARE

Filmul este astăzi o formă de delectare, alături de lectură, sau chiar preferată acesteia. Pentru mulți tineri filmul reprezintă o „carte vie”, în care suspansul se consumă rapid, iar mesajul e decodat mai ușor, cu ajutorul tehnicilor cinematografice și al diversității trucajelor.

Uneori, tinerii se informează despre film înainte de a-l vedea, căutând pe Internet cronici avizate sau poate doar opinii favorabile.

De această dată le-am lansat o provocare de a scrie ei înșiși cronici de film, utilizând tot ce știu despre o astfel de interpretare.

prof. Corina Ciobotă

Cronică de film

– The Maze Runner

„The Maze Runner”, sau în română „Labirintul: Evadarea” este un film din 2014, regizat de Wes Ball. Scenariul este bazat pe cartea cu același nume scrisă de James Dashner. Din distribuție fac parte Dylan O’Brien, Thomas Brodie-Sansgter, Kaya Scodelario, Ki Hong Lee, Will Poulter și mulți alții.

Filmul începe cu un băiat (mai târziu aflăm că îl cheamă Thomas), ce ajunge în Poiană, un loc înconjurat de un imens labirint. În această Poiană regăsim o colonie de băieți. Fiecare are câte un rol, dar rolul care l-a atras pe Thomas cel mai mult este cel de alergător. Aceștia aleargă prin labirint în fiecare zi, căutând o cale de ieșire.

Totul este diferit după ce Thomas și Teresa apar în peisaj, aceștia schimbând tot ce se întâmpla regulat în Poiană.

Ceea ce mi-a plăcut este cât de mult se schimbă existența lui Thomas, acesta realizând și aflând în trei zile cât n-au reușit restul băieților în trei ani. De asemenea, el învață că lucrul în echipa este mult mai important și mai sigur decât fiecare pe cont propriu.

Un film SF postapocaliptic ce merită văzut, mai ales dacă îți place acțiunea. Acesta mai are două continuări : „The Maze Runner: Scorch Trials” (2015) și „The Maze Runner: Death Cure” (2018) care sunt la fel de impresionante.

Despre film:

- genul filmului: SF, de acțiune, thriller, mister;
- conține efecte speciale și personaje realizate pe calculator;
- a debutat pe primul loc în box office-ul nord american.

Denisa Pilică, clasa a VIII-a B

Sursă de informare:

<https://www.google.com/search?q=Labirintul:Evadarea>

CRONICĂ DE FILM

Castelul umblător al lui Howl

Titlu: *Castelul umblător al lui Howl*
(Hauru no ugoku shiro)

Gen: animație, fantezie, dragoste, aventură

Premii: Premiul Nebula pentru cel mai bun scenariu, Premiul pentru cea mai bună contribuție tehnică, Premiul Mainichi pentru cel mai bun film japonez

Sursă de informare:

<https://www.wallpapermaiden.com/wallpaper/9018/howl-s-moving-castle-hayao-miyazaki>

- Este un film despre curaj, sacrificiu, diferitele forme pe care le poate lua dragostea și acceptarea de sine. Pe parcurs putem desprinde că dragostea adevărată aduce ce e mai frumos în tine.
- „Castelul umblător al lui Howl” este un film japonez de animație din 2003, dar lansat în 2004, scris și regizat de Hayao Miyazaki, animator, scriitor, regizor, producător, scenarist și desenator de manga japonez. Miyazaki este comparat cu Walt Disney, Steven Spielberg și Orson Welles. Filmul se bazează pe romanul cu același titlu din 1986 al autoarei britanice Diana Wynne Jones. Filmul a fost produs de Toshio Suzuki, animat de Studio Ghibli și distribuit de Toho.
- Premiera sa a avut loc pe data de 5 septembrie 2004.
- În varianta japoneză, actorii din spatele vocilor lui Sophie și Howl sunt Chieko Baisho și Takuya Kimura, iar în varianta americană sunt dublați de Emily Mortimer și Christian Bale.
- Castelul umblător al lui Howl este amplasat într-un regat mitic european - străzile pitorești pietruite și moda sugerează Franța în jurul Primului Război Mondial, dar ar putea fi la fel de ușor de stabilit în Țara Galilor sau Austro-Ungaria. Magia și tehnologia fantastică coexistă aici. Dirijabilele militare Behemoth cutreieră cerul, iar automobilele cu abur le sunt disponibile claselor superioare.
- Însuși castelul este un amestec de detalii - o aglomerație de turnulețe, pasarele, grinzi și coșuri de fum, cu o cabană rustică atașată, ce se plimbă cu ajutorul unor picioare mecanizate, iar interiorul nu se lasă mai prejos, fiind plin de obiecte deosebite plasate haotic prin camere datorită neglijenței lui Howl. Castelul este în continuă mișcare, acest lucru fiind posibil datorită lui Calcifer, un spirit malefic transformat într-o flacăară.
- Sophie, o tânără lipsită de încredere în sine, este blestemată de o vrăjitoare, corpul fiindu-i transformat în cel al unei bătrâne. Singura ei șansă de a sparge vraja este să-l găsească pe Howl, tânărul vrăjitor elegant, cunoscut în orașul lui Sophie datorită tuturor tinerelor cărora le-a fermecat și frânt inimile.
- Consider că acest film merită văzut de persoane de toate vârstele deoarece animația inedită specifică Studio-ului Ghibli și coloana sonoră pot fermeca și purta de-a lungul poveștii pe oricine. Deși durează 2 ore, de fiecare dată când îl văd, îmi pare rău că ajung la final. Ideea este originală, cu o animație complicată și detalii care îi adaugă filmului o notă elegantă, potrivitându-se cu perioada în care are loc acțiunea. Personajele sunt ușor de îndrăgit, Sophie fiind bună, sinceră și ambițioasă, iar Howl un tânăr ușor dramatic, dar curajos și în același timp absolut fermecător. Cei doi sunt însoțiți și de alte personaje interesante care împreună conturează o poveste plăcută de vizionat.

Miruna Dospinescu, clasa a VIII-a A

Pagina lirică

Coordonatori:

prof. Corina Ciobotă
prof.dr. Daniela Lorinczi

Iarna

*Iarna a îmbrăcat copacii tăcuți cu cojoace de promoroacă.
Iarna acoperă natura nemărginită cu fulgi înghețați.
O lume de zahăr strălucitor se întinde sub cerul cenușiu.
În depărtare, copacii bătrâni și desfrunziți așteaptă să se așeze
cojocul rece de nea pe crengile lor falnice.
Se aud glasurile și ciripiturile corbilor și păsărilor curajoase,
care rezistă gerului năprasnic al iernii.
Observ dealuri înfrigurate.
Iarna se ascunde în depărtări, tremurând.
Stratul subțire de gheață seamănă cu o poartă fermecată
către o lume nemaîntâlnită de cineva.
Natura se îmbracă cu o haină străvezie,
iar din cer cad ușoare albine de nea.
Lumea este în transformare
și doar natura
cea unică
mai poate schimba anotimpurile.*

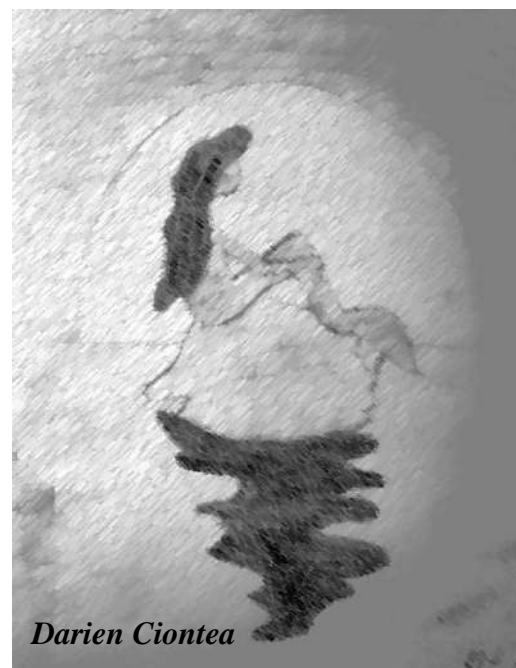
Zbor deasupra mării

*O dorință de cunoaștere
care s-a rătăcit în mintea mea
caută drumul de întoarcere
fără o intenție rea.*

*O taină, un mister
ascunde un suflet sincer.*

*Un suflet plin de dor
trece pe deasupra mării
în zbor.*

*Nu știe ce va urma,
dar
nici cum va proceda.*

Darien Ciontea

Cartea

*Un nume de adevăr
Al unui suflet tânăr.
O haină de căprioară
Cu miros de scorțișoară.*

*O privire întunecată
Admiră viața de smarald.
Parcă pare supărată
De arborele de lumină
Cel înalt.*

*O persoană curată
Și o voce bogată
Se aude de departe
Rostind cuvinte din marea carte.*

*Taina este o minune
Pe care doar timpul o va putea
Spune.*

Maia Loloiu, clasa a VII-a A

Întrebări

Curios e cel ce întreabă
De tot ce întâlnește,
De ploaie sau de stele,
De iubirea-n tinerețe.
De rostul vieții-n sine,
De teamă și durere,
De-a sinelui ruine,
De intima plăcere.

Nebun e însă cel
Ce nu se limitează
La simple întrebări,
Ce pe toți-i pasionează.
Cel ce profund gândește
Și vrea să știe tot,
Și altfel viața o privește,
Căutând mereu un scop.

Cel ce noaptea-n întuneric
Botează stele și idei,
Compune poezii temeinic,
Înălță morții odisei.

Cel ce a lumii parte-ntunecată
Vrea s-o exploreze,
Sau a sinelui sonată
Să o descifreze.

Cel ce-n propriile-i pasiuni
Neîncetat se-neacă,
Esența divinei promisiuni
O ia și o dezbracă.

Acela ce răspunsuri nedorite
Vrea să le posede,
O crimă rară el comite,
A unei frici ce nu se vede.
Căci omul se teme
De ce nu controlează,
De ce nu poate vede,
De dansul ce-l dansează
Fără a ști de ce.
Căci tot ce ne-nconjoară,
Fericiri și supărări,
De acum ori de odinioară,
Sunt simple întrebări.

Andra Radu, clasa a VIII-a A

Apa

N-are miros și nici culoare,
E-n râu, ocean și mare,
În fântâni, lac și izvoare
Și e veșnic curgătoare.

Fără ea nimic nu crește,
Crinul nici el nu-nflorește
Și pământul, să vezi, crapă
Dacă e lipsit de APĂ!

Hainele cu ce le speli?
Tot cu apă, ce să vezi!
Și-ți face pielea catifelată.
De îndată!

Apa este în natură
Limpede și foarte pură
Este o mare licoare
Atât de creatoare!

Apa știe și magie
Fulgi de nea poate să fie
Și îmbracă țara toată
În a ei mantie curată!

Natalia Voic, clasa a V-a B

Ploaie luminoasă

Ploaia aceasta este un nor de iubire,
Este catargul de inimi frumoase
În vise nori din cer ne zâmbesc
Și tare-aș vrea ca
În larna aceasta să ningă cu înger de soare
Iar apoi să prind un înger și să-i spun:
- Înger păzitor și bun, te rog să mă faci sănătos!

Fulgul

Ninge iarna pe cărări
Fulgul n-are nicio treabă
Pe mâna unui copil
Se așază-ncetinel
Ochii-nlăcrimați aveau bucurie
Multă-ncât să ningă vara
Bucuros să se distreze
Între alți fulgi
Se jucă ore-n șir de parcă
Ar fi fost obosit dar
Se trezi ziua
După ce mănâncă...
De aceea se simte rău.

larna

larna cade câte un fulg din nori.
Norul fericit strigă cu glasul fierbinte
- Fulgilor, ce mai faceți?
- Colindăm pământul.

Fluturile

Fluturile zboară din floare-n floare
Pe calul lui călare
Visează în nori de parcă
Ar fi vrut să tragă un pui de somn
Iar când se trezește ziua
Pe un deal cu flori și raze
Vede lângă el ceva:
- Ce-o fi oare?
Dar când privește mai bine
Vedea un înger luminos
Care-i arde ochii
Plângea bucuros
Și-i lăcrimau ochii
Atâta bucurie,
Atâta entuziasm,
Dintr-o dată s-a trezit acasă
Plângând cu lacrimi mari
Sub soare

Francesca-Anamaria Lorinczi, clasa a V-a A

Peisaj

Un zid măreț se-nalță.
Goana sălbatică a vântului **tomnatic**
Obrajii-mi mângâie.
Cete de **copii** se adună,
Cu **flori în buchete**.

Un trunchi viguros îmbrățișează
Vaste crengi **înflorite**.
Parfum plăcut de lavandă
Străbate aerul rece.

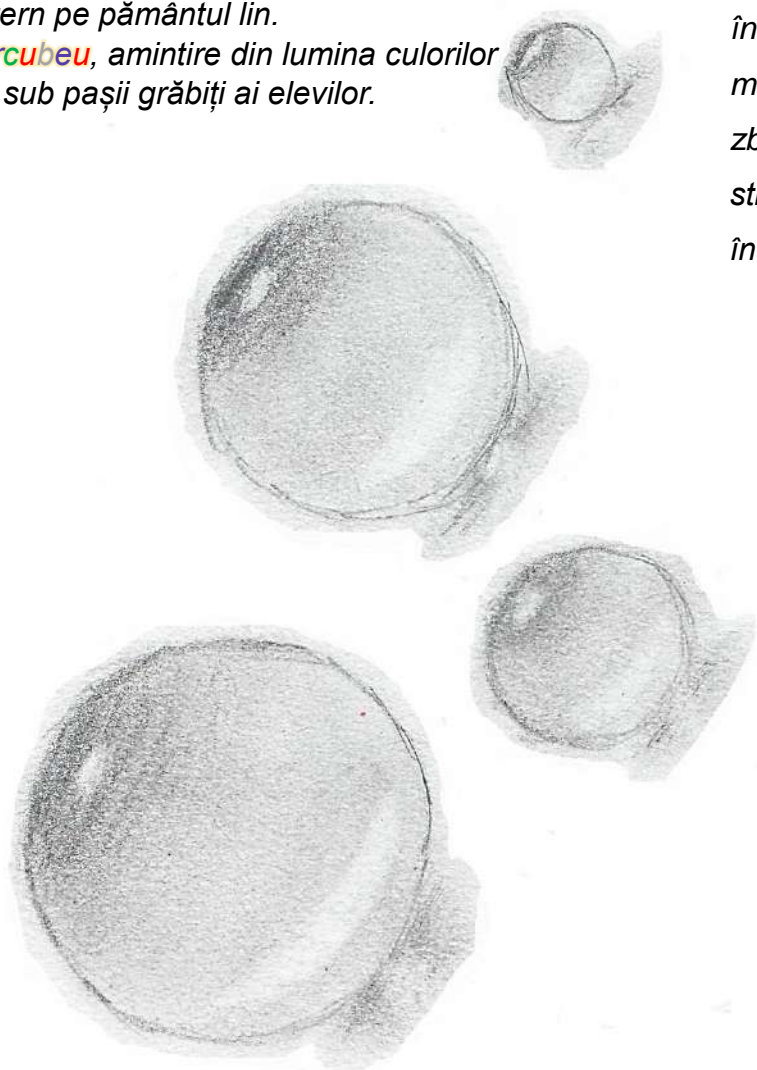
Stingher, liniștit și abătut,
Copacul pictat de zâne dibace,
Așteaptă în liniștea voioasă a **naturii**.
Înspre el, valuri de **zâmbete** se-ndreaptă,
Iar coroana veșnic **verde** îi strălucește.

Frunze ruginii, obosite de vreme,
Se aștern pe pământul lin.
Un **curcubeu**, amintire din lumina culorilor
Apare sub pașii grăbiți ai elevilor.

Fereastra mea

Fereastra mea
este o poartă fermecată
către lumea imaginației
în care nu oricine
poate
zbura.
Fereastra mea
are arbori falnici
cu
coroane maiestuoase
în care razele soarelui
mângâie
zborul
sticlelor de gheață
în Lumină

Maia Loloiu, clasa a VII-a A

Magia cuvintelor

Coord.: prof. dr. Daniela Pănăzan Lorinczi

Zbor

Zbor liniștit prin gânduri

Copilărie, zbor, două cuvinte aleatorii, te gândești, dar vreau să îți aduc la cunoștință, stimate cititor că te înșeli amarnic... „Odată am știut să zbor, odată, / Dovadă n-am, dar îmi aduc aminte”. Acum te-ai prins? Dacă nu ai elucidat nici acum acest mister, te elucidez eu. Odată toți am știut să ne imaginăm, să visăm la căsuțe de turtă dulce, la palate maiestuoase, la cele mai frumoase rochii sau la cele mai rapide mașini. Gândurile noastre zburau spre cele mai frumoase și inocente lucruri din lume, iar acum nu cred că mai există dovezi, pentru că întocmirea unor rapoarte ale viselor nu e un lucru tocmai ortodox, dar și pentru că probabil la vârsta respectivă de-abia învățam să scriem, dar chiar dacă timpul șterge anumite fărâme din ele, amintirea acelor vise va rămâne mereu în inima noastră. Ne vom aduce aminte cum visam la toate bazaconiile Pământului când eram mici, dar, din păcate sau din fericire, nu vom fi capabili să dovedim șefilor noștri, prin vreun act, că am visat cea mai tare invenție pe vremea când aveam 5 ani...

Opa! Stai că am mai crescut un pic și ajungem „adolescenți”. Ce-o mai fi și aia? Pe mine să mă lăsați înapoi în visele mele! Ei bine, visele se schimbă, parcă brusc devenim CONȘTIENȚI. Începem să avem propriile opinii bazate pe niște motive întemeiate și perioadele în visele noastre plăcute sunt legate de întrebarea „Când o să mai prind și eu un moment pe care pot să-l savurez în tihnă?”. Dar atunci adevăratele perioade când te pierzi prin gânduri nu durează mult. Atunci când erai copil puteai să visezi toată ziua, fără să fii întrerupt, dar acum nu mai e tocmai așa.

Perioadele acestea scurte, dar plăcute, se aseamănă cu arhitectura unui zbor: decolezi, te deconectezi cu alte cuvinte, apoi zbori liniștit prin gânduri, vise, amintiri, iar apoi trebuie să aterizezi pentru că intervalul acestui tip de „zbor” este limitat, și te întorci la rutina zilnică de, cel mai probabil, școală, teme, somn până la următoarea perioadă posibilă de „zbor”.

*„Oamenii sunt păsări cu
aripile crescute pe dinăuntru”*

Nichita Stănescu

Felicitări! Ai ajuns adult. Acum încep adevăratele probleme: facturi, rate, copii și mai ales să menții „zborul” și creativitatea copilului tău neperturbate cât mai mult timp, așa că ajungi să uiți de propriul tău „zbor”. Poate că, o dată o să ai un moment liber și vei avea două variante, ori să „zbori” pe bune, ori să visezi cu ochii deschiși cum te jucai cu o mașinuță, cum suspinai după vreun băiat și acum ai ajuns ca cea mai mare dorință a ta să fie un film bun la TV. Poți să aterizezi vesel, împăcat cu ceea ce ai făcut, cu faptul că ai profitat de fiecare oportunitate și ai trăit fiecare moment la intensitate maximă sau poți ajunge plângând de dorul vremurilor acelea fără griji și pline de „zboruri”, dar după toate acestea se activează, cu siguranță copilul din fiecare Om Mare.

Nu te întrista la final. Hai! Fruntea sus! Nu mai fii depresiv! Stimate cititor, ca în orice problemă de geometrie, ajungi, în final, la o concluzie, dar aici nu încercăm să aflăm măsura unui unghi, ci ne dăm seama că trebuie să ne prețuim „zborurile” cât de mult putem pentru că ele ne aduc aminte de copilul din noi, să nu facem din țăntar armăsar, să devenim conștienți că școala nu este TOATĂ viața noastră, ci doar o mică parte din ea, dar mai ales să nu lași pe nimeni, și vorbesc serios, pe absolut nimeni, să îți limiteze visele, gândurile și speranțele pentru că ele ne fac OAMENI.

Teodora Dima, clasa a VII-a A

Zborul - aripi de vânt

Odată, cineva m-a luat din pat și m-a teleportat în lumea păsărilor. Călătoria a durat destul de mult, traversând un culoar magic, în care întinericul treaz, ca prin minune, m-a ajutat să ajung într-un sanctuar presărat de o blândă lumină.

După atâta amar de drum, am făcut o pauză: m-am așezat pe o canapea pufoasă, am privit în jos și am zărit o mulțime de furnici pe o pajiște înflorită, muncind fără oprire. Dar... am mai observat că mâinile mele s-au transformat în ...aripi de vânt. Așadar, am ales să explorez, de la un capăt la altul al țărâmului, având de ales între două uși: una de cleștar și una de argint.

Instinctul mi-a șoptit să aleg ușa de cleștar, așa că mi-am strâns inima în dinți și m-am lăsat dusă de puterea vântului, și până la urmă, am ajuns pe un lac de vată, unde se sclădau vreo trei rățuște aurii. Și, nu o să vă vină să credeți, dar ele mi-au înmănat o hartă a lumii sticlii în care mă aflam. Și tot zburând de-a lungul țărâmului, am dat nas în nas, cu o altă ușă, acum de metal. N-am stat pe gânduri, așa că am deschis-o, dar am regretat fiindcă am poposit în lumea furtunilor, unde m-am pleoștit cu apă și noroi.

Afară ploua, iar eu stăteam lipită de geam și mă uitam cum fiecare picătură cădea din cerul senin. Aveam puțin timp liber și voiam să ies afară la plimbare cu Georgi, bicicleta mea, printre străzi, pe câmp, având o mulțime de aventuri palpitate împreună. Chiar așteptam acest moment, ultima plimbare cu ea fiind la sfârșitul vacanței de vară. A trecut mult timp de atunci... Dar gândindu-mă și uitându-mă în continuare pe fereastră, am observat că ploaia s-a oprit, iar soarele a răsărit.

Repede am luat-o pe Georgi, am ieșit afară și am văzut că pe cer a apărut un curcubeu, iar eu, fiindcă eram curioasă să aflu dacă e adevărată povestea curcubeului care spune că la capătul acestuia se află o oală plină cu monede de aur, m-am îndreptat spre el.

Mă îndepărtasem destul de mult de casă și, dintr-o dată, drumul devenise auriu, ca și în Vrăjitorul din Oz, iar după câțiva metri, în fața mea apăruse un unicorn roz, care ne-a urât:

- Bine ați venit pe Țărâmul Magic! Vă doresc să aveți o aventură pe cinste!

Și apoi, din cornul magic al unicornului, ieși un praf galben, care ne-a dus pe o pajiște plină cu cai și cu unicorni. Eu, iubindu-i, am accelerat cu viteza a șasea până la ei. Eram așa de fericită... Eram înconjurată de cai și de unicorni și am hotărât să-mi fac o mulțime de fotografii pentru a-mi aminti această întâmplare. După ce am fotografiat cât cuprindea, am galopat cu fiecare cal și unicorn pe toată pajiștea, în timp ce Georgi s-a întrecut cu fiecare unicorn, apoi eu călare pe Trigel, iar Georgi pe aripile lui Rocky, am pornit mai departe.

Am trecut prin Țara Florilor, unde am văzut cele mai frumoase flori din lume, prin Țara Obstacolelor, unde alături de Trigel am participat la un concurs de sărituri peste obstacole, ba chiar am câștigat locul I. Am mai trecut și prin Țara Baschet-Horse, jucând baschet pe Trigel, foarte amuzant și, de asemenea, și prin Țara Neobișnuită, pe lângă cascadele de ciocolată, casele de turtă dulce, drumurile din fursecuri și copacii din acadele.

Apoi, când am ajuns iar pe pajiște, din minunata călătorie, a apărut din nou acel unicorn roz, care mi-a dat ca amintire un tablou cu mine în Țărâmul Magic, iar lui Georgi la fel. Nici nu am apucat să-i mulțumim, căci m-am trezit lipită de geam, acasă, ca la început.

Repede mi-am luat telefonul, m-am uitat în Galerie și am văzut toate pozele pe care eu le-am făcut de-a lungul călătoriei, ba chiar am observat și tabloul primit de la unicornul roz, pe peretele meu. Nu știam ce să mai cred: „A fost real?” , „A fost un vis?” ..., dar eu aveam dovezi și dovezile nu mint, ele țin amintirile.....

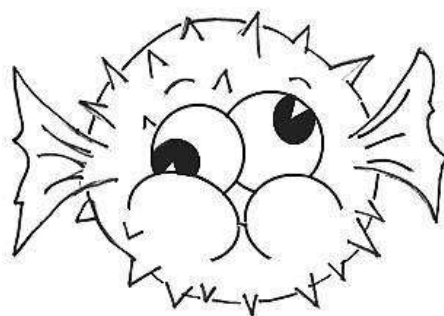
Oricum, a fost cea mai frumoasă peripeție!

Adina Săvoiu, clasa a VII-a B

Hotelul „Lăbuța fermecată”

Ce ar putea fi mai frumos decât să ne lăsăm imaginația să își facă de cap și să ne cazăm, măcar pentru o noapte, într-un hotel al creativității, în care să nu mai existe nicio limită... Viața este frumoasă, citiți și trăiți!

prof. dr. Daniela Pănzan Lorinczi

Într-o bună zi, la hotelul „Lăbuța fermecată”, stăpânul Toby începu să strige disperat. Toate animalele, care atunci luau prânzul, se speriaseră și își pierduseră pofta de mâncare. Nimeni nu știa la ce să se aștepte, până când, o vrăbioară a mers să îl întrebe pe Toby de ce strigă. Toby a spus printre suspine că peștișorul lui auriu a dispărut și nu îl mai găsește. Atunci, toate animalele din hotel se puseră pe căutat.

Câinii, cu mirosul lor, nu au putut să îl găsească pe peștișor în nicio cameră, păsările, zburând peste grădinile hotelului, nu au dat de niciun peștișor în acvariu, șoarecii, căutând prin toate cotloanele și toate canalizările, dar nu au avut mai mult noroc decât ceilalți. Când toți erau pe cale să se dea bătuți, își dădură seama că mâncarea pe care o primea peștișorul de trei ori pe zi nu mai cădea din cer spre acvariul gol. Toby, însoțit de toate animalele din hotel, se duse la bucătărie, crezând că bucătăreasa îl răpise pe peștișor, dar când ajunseră, ce să vezi?, toți sacii de mâncare pentru pești erau goi. Cineva mâncase toată mâncarea peștișorului auriu. Toby se pregătea să anunțe paza, când unul dintre saci începu să se miște haotic. Toby luă sacul și îl deschise. În acel sac se afla peștișorul auriu, cu burta plină de mâncare pentru pești. Când toți îl întrebară pe pește ce se întâmplase, el le răspunse că reușise să ajungă dintr-o săritură în tubul prin care venea mâncarea spre acvariul său și descoperi o grămadă de mâncare și, pentru că îi era foame, a hotărât să se mute în bucătărie.

De atunci, pe toate țevile au fost puse plase pentru ca animalele să nu se mai piardă prin conducte.

Răzvan Șerbu, clasa a VII -a A

Noaptea se lăsase deja peste Hotelul „Lăbuța fermecată”. Luna se ivea din când în când printre nori, oferind destulă lumină pentru a putea vedea calea printre tufișuri, până la clădirea cu un etaj.

- Dintr-o dată, două siluete apar pe zidul gros ce înconjură hotelul și grădina plină de măracini.

- Ești sigur că e aici? întrebă silueta mai suplă, cu ochi verzi strălucitori.

- Da! răspunde celălalt, un motan dungat, portocaliu.

- Noaptea, zise el, adresându-se pisicii negre, mai este o problemă, simt miros de câine. Poate ar fi trebuit să venim în timpul zilei.

- Nu, Cairo, noaptea este punctul meu forte, zise Noapte și sări grațios de pe zid.

Cairo ezită pentru o fracțiune de secundă, apoi sări după Noapte și își croi drum printre tufișuri.

Cele două pisici găsesc ce căutau – puii lui Noapte. Dar, până la urmă, rămân la Hotelul „Lăbuța fermecată” și au o viață fericită.

Sophie Călian, clasa a VII-a A

Deși e dimineață, soarele arde sus pe cer, așa cum nu a mai făcut-o de multă vreme. După cum a început această zi, ar putea fi cea mai fierbinte și mai nemiloasă din această vară.

Dormeam liniștit în culcușul meu, când stăpânii mei mă iau în brațe și mă pun într-o cutie. Aceștia mă urcă într-o chestie mare cu roți, în care intră și ei.

Timpul se precipită. În curând ajungem la o casă mare. Acolo, stăpânii mei mă iau în brațe și intrăm într-un hol spațios. Înăuntru, un om mă ia în brațe și mă duce într-o cameră micuță. Acolo am un culcuș, un bol cu mâncare și unul cu apă, iar în partea dreaptă a camerei este o ușiță către curte.

Știu că stăpânii mei vor veni să mă ducă acasă, așa că moșai liniștit.

Rianna Tamaș, clasa a VII- a A

Hotelul „Lăbuța fermecată” începuse să aibă un succes nemaipomenit. Oaspeți noi soseau în fiecare săptămână deoarece multe familii plecau în vacanță și îi lăsau animalele în grija angajaților, care iubeau animalele.

Într-o zi, au fost aduși trei papagali. Stăpânul lor a fost informat că hotelul era plin și că nu mai dispuneau de nici un spațiu gol, dar stăpânul a insistat, așa că au fost cazați într-o cameră în care stăteau deja doi căței. Ce este important de precizat, este faptul că cei trei papagali vorbeau. Așadar, din lipsă de ocupație, aceștia au început să dreseze cățelușii, învățându-i să se așeze și să „chiuie” pe ritm.

Într-o seară, toate animalele s-au strâns afară, la joacă. Papagalii au început să le învețe pe toate limbajul omenesc. Și așa, când stăpânii lor au ajuns acasă și au mers să își ia animalele dragi, au fost mai mult decât mulțumiți.

Alexandra Popescu, clasa a VII-a A

Într-o zi, la hotelul „Lăbuța fermecată” s-a produs o mare încurcătură. Era weekend, vară, iar hotelul a fost rezervat în întregime de câțiva stăpâni de câini, care mergeau la o petrecere unde cățelii nu aveau voie. Hotelul era, așadar, plin de namile blănoase, lătrătoare și firoase, pe care Mario, băiatul care se cazase împreună cu ele, abia le stăpânea. Întâmplarea face că toți cei 12 căței (vorba vine căței, pentru că erau ditamai câinii, ce ar fi putut răpune un urs) să fie toți din rase mari și nu prea prietenoase. Iar bietul Mario abia îi stăpânea când hârjoneala lor se lăsa cu mușcături serioase.

Mia chiar îl compătinea pe Mario. Aflase că a tras bățul scurt la sorți și drept urmare, el era cel ce nu va merge la petrecere ci se va îngriji de câini. Așa că fata îl ajuta cu drag să îngrijească de fiarele băloase, bucuroasă de atâția oaspeți.

În ziua despre care povesteam, la ușa hotelului a venit o doamnă foarte grăbită, cu două cutii în brațe. Avea nevoie disperată să găsească pisicile, două la număr, după cum vă puteați imagina, privind cutiile. Ea era nevoită să plece de urgență într-o călătorie de afaceri, cu avionul, iar zborul de 15 ore ar fi fost insuportabil pentru pisici.

Dar, în momentul în care câinii au simțit mirosul pisicilor, s-a produs dezastrul: câinii, care alergau prin curte hârjonindu-se, au scăpat din mâinile lui Mario și s-au năpustit spre femeie, tăbărând pe cele două cutii. Doamna s-a speriat și cu un țipăt scut le-a scăpat din mâini. Câinii au devenit și mai sperați să smotocească pisicile, care mieunau fioros (sau poate disperat) lipindu-se de spatele cuștilor scoțându-și ghearele și scuipând. Și poate că s-ar fi produs o tregedie dacă vocea autoritară, dar calmă, a bunicului Knut nu ar fi calmat spiritele. De fapt, a calmat haita.

Mia a fost foarte afectată de întâmplare. Și-a cerut îndelung scuze doamnei, l-a certat pe Mario pentru lipsa de atenție și a oferit pisicilor cazare gratis, oricând ar dori ele. În oricare din cele 9 vieți.

Luca Vasiu, clasa a VII- a A

NOR

Concursul de scriere creativă „Citește cu mine!”

prof. dr. Daniela Pănăzan Lorinczi

Prietenul invizibil

Mi se spune Nor. Asta pentru că sunt un nor, cam stingher ce-i drept. Azi, pentru prima dată, am fost prins într-un selfie. Am lângă mine o fetiță foarte drăguță. Ii place să vina în parc în fiecare joi după școală. Se întinde pe iarba moale de sub nuc și începe să citească ore în șir, până când soarele apune. Uneori își mai aduce și aparatul ei albastru de fotografiat și pozează animalele din jur. Faptul că am ajuns și eu într-o fotografie mi s-a părut extraordinar, deși, poate pentru ea era un lucru obișnuit. Mai târziu am aflat că o cheamă Lisa când, o altă fată, înaltă cu păr bălai și ochi negri, mai mare cu câțiva ani decât ea, a venit și practic a forțat-o să plece. Am presupus că era sora ei. Săptămâna care a urmat, am așteptat-o pe Lisa să ajungă în parc, dar ea nu și-a mai făcut apariția. M-am gândit că poate a avut ceva mai bun de făcut, așa că nu am dat importanță. Săptămânile treceau și ea nu a mai venit. Atunci am început să îmi fac griji. Următoarele zile m-am gândit la un plan: fiind doar patru școli în apropiere, m-am decis să le vizitez. După trei zile de căutare, planul meu a dat roade, am găsit-o pe Lisa. Era joi și subconștientul meu spera ca ea să revină în parc, deși intuiția îmi spunea că nu se va întâmpla. De data aceasta, intuiția a avut dreptate, iar Lisa nu a luat-o pe drumul care ducea în parc, dimpotrivă, ea a început să meargă pe o alee îngustă și întunecată.

M-am decis să o urmăresc pentru a mă asigura că oriunde ar vrea să se ducă, trebuie să ajungă în siguranță. În acel moment nu m-am gândit că eu sunt doar un nor și chiar dacă s-ar întâmpla ceva, eu aș fi un martor incapabil să ajute. Strada s-a îngustat așa mult încât nu o mai puteai numi stradă, începuseră să apară copaci înalți și tufișuri stufoase, era evident că aceasta s-a transformat într-un drum forestier. Încet, încet nici acest drum nu mai exista, fata mergea printre crengi căzute pline de mușchi, pământ nămolos de la ploaie și fel de fel de plante înalte și dese, unele cu spini, altele pline de fructe, cel mai probabil otrăvitoare. Ceea ce m-a surprins a fost că Lisa se comporta complet normal, chiar dacă drumul devenea tot mai sinistru și periculos, se strecura printre frunze și crengi, evita nămolul, parcă ea avea planul pădurii desenat în minte, pentru ea părea ceva uzual.

Concursul „Citește cu mine!”, parte integrantă a proiectului educațional „Lucian Blaga – valori europene”, aflat la prima ediție, s-a desfășurat în perioada 1 – 22 mai 2020, sub coordonarea doamnelor profesoare Marcela Ciobănuț și Maria-Daniela Pănăzan Lorinczi (la gimnaziu). Acest concurs este o formă de promovare a lecturii, a interpretării critice și a scrierii creative, precum și un mod de cultivare a simțului estetic.

Pentru nivelul gimnazial au existat două secțiuni. Pentru clasele V – VI, secțiunea de scriere creativă „Țesătorii de povești”, elevii au scris o narațiune despre o prietenie neobișnuită, pornind de la următorul început: „Mi se spune Nor. Asta pentru că sunt un nor, cam stingher ce-i drept. Azi, pentru prima dată, am fost prins într-un selfie. Am lângă mine o fetiță tare drăguță. Ii place”.

Acele câteva minute de când o urmăream s-au transformat în câteva ore, când în fața noastră a apărut o căbănuță construită din lemn de stejar, două geamuri pe fiecare parte cu obloane verzi și acoperis plumburiu de tablă. Ea s-a descălțat de papucii ei roșii, lăsându-i în fața ușii și intră în casă. Am coborât puțin pentru a trage cu ochiul în interior. Locul era sărăcăcios, dar aranjat cu bun gust, curat și ordonat. Am urmărit-o pe Lisa cum a intrat într-o cameră îngustă, unde o doamnă era întinsă în pat. Fața ei s-a luminat când fetița și-a făcut apariția. Se putea observa clar că era mama ei după felul cum vorbea și că era bolnavă. În acea casă trăiau doar Lisa, mama ei și fata care venise să o ia pe copilă în ziua aceea, presupunând că e sora ei.

Am urmărit-o apoi pe Lisa, încercând să îi cunosc mai mult viața. Pe sora ei o chema Bella și avea 18 ani, doar cu doi ani mai mare ca Lisa. Într-o zi însoțită un doctor a venit la casa fetelor și a adus o veste îngrozitoare: mama avea cancer la plămâni. Ele nu au părut prea surprinse, sigur erau la curent cu aceste detalii, deși se putea citi pe fața lor tristețea pe care nu o arătau, probabil pentru a nu își întrista mama mai mult decât era deja.

Motivul pentru care Lisa nu mai venea în parc joia era că s-a angajat. Ea și sora ei lucrau într-un local cu specific grecesc, unde spălau vase și curătau podele, mai pe scurt făceau munca de jos pe care alții nu se încumetau să o facă. Erau tratate groaznic și neomenește, dar făceau tot ce se putea pentru a aduce bani în casă. Doctorul venea de două ori pe lună pentru a-i face analizele mamei. Într-o zi, acesta veni cu o fată așa senină încât fetele nu se putură abține să nu zâmbească. Acesta a început să vorbească cu fetele despre un anumit donator care le-ar putea ajuta mama, singura problema e că le trebuia 10.000 de euro și că era o șansă unică, deoarece, trăind într-o localitate mica, șansele scad ca cineva să mai doneze, iar mama lor nu mai avea mai mult de o lună de trait. Depășite de emoții, fetele au izbucnit în lacrimi, deoarece nu aveau de unde să scoată o sumă așa de mare pentru a plăti plămânul mamei, când ele abia reușeau să se întrețină pe ele. Mi-ar fi plăcut să le pot ajuta cumva, dar că, fiind un nor, era greu de realizat. M-am retras și am plecat în oraș pentru a-mi limpezi mințile, poate nu eram eu în situația dificilă, dar în ultimele săptămâni m-am apropiat așa de mult de familia aceasta, încât mi-a devenit familia pe care nu am avut-o niciodată.

Plutind peste magazinele din centrul orasului, ceva a ieșit în evidență. Nu pot să explic în cuvinte entuziasmul pe care l-am simțit în acel moment, când, în fața mea, mi-a apărut un bilet de loterie. Era singura șansa a fetelor de a face rost de banii pentru plămânul mamei. Am suflat biletul până la cabana din pădure, punându-i-l fix sub talpa Lisei. Prima dată au părut surprinse și confuze, dar neavând nimic de pierdut s-au decis să-și încerce norocul. Bella a fugit repede până în casă pentru a aduce un pix. Au stat un pic pe gânduri apoi au însemnat câteva numere.

În duminica extragerii, fetele s-au îmbrăcat în cele mai frumoase haine pe care le aveau și-au plecat în oraș. Au ajuns fix când un grup relativ mare de oameni s-a adunat în fața loteriei. Numerele erau extrase dintr-o bilă uriașă de un domn cu barbă și ochi albaștri, apoi erau arătate la televizor. Primul număr a fost extras, iar acesta a fost exact din biletul fetelor, apoi al doilea la fel, coincidentă, nu? Eu nu prea cred, pentru că urmatoarele două numere erau și ele de pe lista fetelor. Totul era sub presiune, când al cincilea număr a fost anunțat. Nu le venea să creadă, dar ele, într-adevăr, au câștigat premiul cel mare în valoare de 200 de mii de euro. Le-au cedat picioarele și s-au trezit ca stăteau pe trotuar cu biletul câștigător în mână și nu le venea să creadă. Au așteptat până când toata lumea s-a risipit și s-au dus să încaseze premiul.

Apoi, au fugit cât au putut de repede la spital, unde l-au găsit pe doctorul mamei lor și au semnat actele pentru transplantul de plămân. În cel mai scurt timp, mama a fost adusă și a intrat în operație. S-a recuperat foarte repede, și până să se afle ce s-a întâmplat, ea mergea pe picioare, revenind la viața obișnuită.

Din acea zi, Lisa nu mai uita să vină în parc joia, ba chiar uneori Bella și mama ei o însoțeau. Poate că niciodată nu va afla cum acel bilet de loterie a ajuns sub talpa ei, în mijlocul pădurii, dar pentru mine faptul că mi-am găsit o familie e singurul lucru care contează.

Angelina Floricioiu, clasa a VII-a B

Cea mai frumoasă pedeapsă

Mi se spune Nor. Asta pentru că sunt un nor, cam stingher ce-i drept. Azi, pentru prima dată, am fost prins într-un selfie. Am lângă mine o fetiță tare drăguță. Îi place să facă poze, după câte văd. Afară, vremea e minunată. Vântul îi zboară părul lung și catifelat al copilei. Florile primăverii au felurite culori.

Fetița are un aparat de fotografiat, cu ajutorul căruia îi plăcea să realizeze poze artistice. Sincer, m-am cam emoționat când ea a îndreptat aparatul către cer. Pot spune că m-am și aranjat pentru poză, ba chiar le-am spus și fraților mei să facă acest lucru. Când era gata să apese pe buton, am înfățișat pe chipul meu un zâmbet. Cred că m-a văzut, având în vedere că și-a lăsat aparatul deoparte și mi-a aruncat o privire nedumerită. În acel moment i-am văzut pentru prima dată fața plină de voieșie și bunătate. S-a uitat la mine pentru câteva minute, iar după aceea și-a luat aparatul și și-a făcut o poză, numită selfie (am auzit că așa se spune). Însă, ghiciți ce? Mi-am dat seama că și eu apăream în selfie! Mă bucur că nu m-am aranjat degeaba. Oare, dacă nu aș fi zâmbit, m-ar fi remarcat? Sunt de părere că un zâmbet îți poate încălzi inima. M-am bucurat atât de tare că îmi făcusem o nouă prietenă, încât am vărsat câteva lacrimi. Fetița se repezi în casă, însă prima oară nu am înțeles de ce a făcut asta. Însă apoi mi-am dat seama; lacrimile mele de fericire aduceau ploaia pe pământ. Of, ce păcat! Mi-ar fi plăcut să stea mai mult.

Sosi noaptea. În mod normal, tatăl nostru, Soarele, nu ne lasă să invadăm teritoriul mamei, Luna. Asta înseamnă că noi, puii de nori, nu avem voie să stăm noaptea sus, pe cer. Însă, mi-am luat inima în dinți și le-am spus părinților că întâlnisem o fetiță foarte drăgălașă, pe care aș fi vrut să o admir pe timpul nopții. Au fost înțelegători, așa că m-au lăsat.

A fost distractiv să îmi veghez prietena. Patul ei era plin de plușuri, printre care și un nor de pluș! Am mai căpătat un motiv de bucurie, însă, n-am să mai plâng. Dimineață, Soarele își făcu apariția și îmi aruncă o privire suspectă. Însă, nu avea cum să ajungă la mine, deoarece, după cum bine știți, nu își putea grăbi ciclul. Avea să ajungă la mine pe la jumătatea zilei. Până atunci, aveam timp să o cunosc mai bine pe fetiță. După cum m-am și gândit, fetița se trezi, se pregăti, veni repede în curte, și-mi făcu cu mâna. Tot ce puteam eu să fac era să zâmbesc sau să fac diverse fețe, cum ar fi de fericire, tristețe, confuzie, mândrie și altele. Fetița a luat o foaie de hârtie și a scris pe ea „Mă numesc Erina, încântată de cunoștință!”. Oh, ce bine că am fost la școală, unde am învățat să scriu și să citesc! Fetița, adică Erina, a și strigat ce a scris, probabil crezând că nu știu să citesc. După câteva momente, am realizat că eu pot să infățisez mai multe forme, deoarece sunt un nor flexibil, așa că mi-am schimbat forma în litere, scriind „NOR”. Erina începu să râdă, așa că am pufnit și eu în răs, însă, nu m-a ținut mult. Îmi adusesem aminte de privirea înfricoșătoare a tatălui meu, așa că m-am uitat să văd cam pe unde este, și zbang, era la câțiva metri distanță de mine. De obicei, tata făcea fața asta doar când era supărat pe frații mei mai mari. Dar eu cu ce am greșit? Urma să aflu.

*Ilustrație:
Alexia Mihaela Ciobănuț,
clasa a VI-a A*

Se apropia de mine din ce în ce mai mult. Îmi era teamă. Când frații mei o dădeau în bară, nu scăpau niciodată nepedepsiți. Nu vă gândiți la pedepse dure, căci nu e cazul. Dar, după câte văd, frații mei mereu învață din greșeli, a doua oară nu le mai repetă. Ar trebui să iau exemplul de la ei. Tata ajunsese lângă mine. Îmi spuse, cu o voce calmă, ce am greșit și care sunt consecințele. Oh, nu pot să cred! În noaptea în care am fost „spion”, m-am apropiat prea mult de suprafața terestră. Am aflat că vecinii Erinei s-au urcat pe acoperișul casei lor și m-au atins, gustându-mă. Se pare că am gust de vată de zahăr! Nu știu dacă e de bine sau de rău, dar sună bine. Revenind, pedeapsa mea a fost aleasă. Nu aveam voie să ies din casă pentru o zi întreagă, cu tot cu restul zilei rămase! Asta însemna că nu aveam cum să îmi petrec timpul cu Erina! M-am grăbit și m-am transformat în cuvântul „SCUZE” și m-am dus acasă.

În caz că nu știți, casele norilor nu sunt văzute de oameni. Partea bună e că pot să văd tot ce se petrece pe pământ, asta însemnând că o să îmi văd prietena, însă ea nu mă va putea vedea pe mine. Nu prea având ce să fac acasă de unul singur, m-am culcat, însă, m-am trezit după câteva minute, deranjat de sunetele de afară. M-am uitat pe geam să văd ce se petrece.

Erinei îi venise o idee. Se dusese în grădină și luase o scară. Avea de unde alege. Luase cea mai lungă scară și se suise pe ea, urmând să ajungă pe acoperiș. M-am prins! Voia să ajungă la mine! De pe acoperiș, s-a urcat pe alte clădiri, mult mai înalte. Ce curajoasă era! Eu nu aș fi avut curaj nici să mă urc pe scară. Copila se afla în cel mai înalt punct din împrejurime. Tocmai în acele momente, Soarele se întinse puțin, căci era amorțit. Erina se prinse de una dintre razele lui, în cele din urmă ajungând pe chipul lui. Era speriată; adică, cine nu ar fi? Continuă. Sări pe un nor, urmând să alerge de pe unul pe altul. S-a lăsat seara. Părinții Erinei erau îngrijorați, așa că fetița a rugat un frate de al meu să se prefacă în propoziția „TOTUL E ÎN REGULĂ, MĂ ÎNTORC ÎN CURÂND.” În cele din urmă, Erina a reușit să ajungă la mine. În sfârșit ne puteam privi față în față!

De atunci, în fiecare zi, ne distrăm împreună. Distracția e valabilă și la distanță! Dacă nu m-ar fi pedepsit tata, nu m-aș fi văzut cu Erina. Este cea mai curajoasă fetiță pe care am întâlnit-o. Vedeți? În tot răul e și un bine! Ar trebui să greșesc mai des!

Alexandra Popescu, clasa a VII a A

Selfie pe autostradă

Mi se spune Nor. Asta pentru că sunt un nor, cam stingher ce-i drept. Azi, pentru prima dată, am fost prins într-un selfie. Am lângă mine o fetiță tare drăguță. Îi place să se bucure de minunile naturii, așa ca mine. Pot vedea asta prin micii ei ochi căprui care se uită curioși la mine după ce apasă pe butonul declanșator de pe micul ecran. Își strigă mama, femeia care conduce mașina mică și roșie de forma unei buburuze care aleargă cu o viteză nălucitoare pe benzile autostrăzii. Aceasta nu o bagă în seamă, vorbind în continuare la telefonul ei, iar fata se întristează brusc. Apoi, se uită la mine iar și zâmbetul îi reapare pe buze dar, de data asta, ochii ei nu mai zâmbesc. Așa că, pentru că sunt un nor strașnic, iau forma unui cățeluș, iar fata râde. De această dată ochii ei își recapătă inedita sclipire a unui copil fără griji. Îmi întoarce spatele, făcând încă un selfie, apoi îmi face o poză doar mie și deja mă simt ca un fotomodel la o prezentare a unei faimoase case de modă.

Vântul se hotărăște să sufle chiar atunci și să mă poarte în următoarea mea aventură. Găsesc o altă mașină cu o situație interesantă: doi îndrăgostiți se ceartă, iar ea plânge. Oh, nu! Atunci mă hotărăsc să intervin și mă înfurii involuntar, cam tare, ce-i drept, începând să devin negru, am provocat rapid tunete și fulgere, fix pe lângă mașina lor. Ea sare în brațele lui și râd amândoi. Și așa se împacă cu adevărat două persoane.

Decid să nu le invadez tinerilor intimitatea, așa că mă mut la altă mașină, o camionetă: trei muncitori care vorbesc despre cum fac grătar. Plictisitor! Nu, mulțumesc, următorul!

Am ajuns la una dintre ferestrele unei mașini suspecte. Simțeam că acolo era ceva ciudat, care nu-mi dădea pace și mă incomoda, ca o pietricică intrată în pantof și de care simți că nu mai poți scăpa. Erau doar două persoane în acea mașină, o femeie și un bărbat. Îmbrăcați în negru, din cap până în picioare, cu figuri impenetrabile, mai ales datorită ochelarilor negri de soare pe care îi purtau. Femeia se uita pe ecranul telefonului la niște fotografii cu o persoană în vârstă și, sub rama ochelarilor, s-a ivit o lacrimă. Atunci mi-a picat fisa: femeia aceea bătrână era bunica acesteia (așa cum a pomenit în scurtul fragment de conversație pe care l-am auzit între cei doi înainte de instaurarea acestei liniști sinistre) și, din păcate, aceasta s-a stins. Nu puteam să asist la așa ceva și să nu fac nimic, era chiar culmea să fac așa ceva. Am reținut figura bătrânei și i-am luat forma. Femeia m-a văzut instant și a început să plângă încet... Am încercat să stau acolo nemișcat pentru cât mai mult timp. Am clipit și parcă totul s-a făcut negru și deja simțeam că spațiul meu personal fusese cu mult încălcat și mă simțeam atras de ceva, sau mai bine spus, ÎN CEVA!

În ceva ca un băț, știți voi, bețele alea pe care oamenii importanți, în costume, le înfig în ecranele lor mari și luminoase, din care iau sau pun informații extrem de importante sau secrete de stat. Cel puțin asta îmi imaginez eu că derulează pe ele. Ce-i drept, nu știu exact, doar sunt un simplu nor...

Știți ceva, m-am înfuriat, pentru că datorită acelor ecrane și acelor bețe, oamenii mari au uitat să mai fie fericiți! Și-au stricat singuri viața, creând o societate în care aceste lucruri superficiale devin ceva esențial și din vina acestui fel de oameni îngusti la minte, dacă îmi permiteți să rostesc aceste cuvinte, recunosc, îngrozitoare, se duce și fericirea copiilor. Vorbesc serios, adulții ăștia le pun copiilor în față variante în miniatura a acelor ecrane și, astfel, le distrug copilăria. Nu mă credeți pe cuvânt? Mergeți afară și priviți în jur. Punem pariu că cel puțin jumătate dintre copiii pe care o să-i găsiți vor avea aceste lucruri cărora le spun „telefoane” în mâini. Doar încercați, iar dacă nu am dreptate, pe mine nu mă mai cheamă nor!

Chiar nu înțeleg de ce aceste ființe ar renunța la propria lor fericire pentru un ecran strălucitor, fără un folos. Nu, zău, nu mă luați în nume de rău dar, nu îți face de mâncare, nu merge în locul tău, este doar un lucru așa, care îți ține mintea prizonieră, nemailăsându-te să gândești și, în final, oamenii ăștia mor pe dinăuntru, totul pornind de la ceva ce au creat, având un sfârșit destul de trist și depresiv, nu?

Trecând peste această scurtă descărcare de tensiuni de-a mea, nu știu unde mă aflu... simt că dispar... că mă risipesc ușor în geana de lumină care începe să se ivească la orizont. Spre nenorocul meu și al oamenilor la care țin atât de mult, cred că ziua va fi o zi tristă, o zi fără nori pe cer..., dar sunt convins ca o să rămân mereu în amintirea persoanelor în a căror viață am pătruns astăzi, mai ales în a fetei care mi-a zâmbit neîncetat și cu care am împărtășit, involuntar ce-i drept, primul și probabil, ultimul meu selfie.

Teodora Dima, clasa a VII-a A

O prietenie neobișnuită

Mi se spune Nor. Asta pentru că sunt un nor, cam stingher ce-i drept. Azi, pentru prima dată, am fost prins într-un selfie. Am lângă mine e o fetiță tare drăguță. Îi place ...să poarte veșminte albe și pufoase, parcă sunt create din nori zglobii. Aripile sale violet se clatină ușor în vânt, iar fetița își începe zborul către coliba bunicii sale dintre nori.

Mă consider foarte norocos, fiindcă mă deosebesc de toți ceilalți prieteni ai mei prin pădurea tânără și deasă pe care o port în spate. Copaci înalți și voinici, cu crengi din aur strălucitor, apără coliba unei bătrâne și înțelepte vrăjitoare.

Fetița lovește sfios ușa șubredă, iar o bătrânică scundă și blândă o poartă înăuntru. În casa vrăjitoarei, pereții sunt împânziți de afișe și fotografii cu un nor uriaș și pufos. Bătrânică și-a îndeplinit dorința din copilărie, aceea de a locui pe un nor.

Cu vocea tremurândă și cu lacrimi fericite în ochi, îi povestește fetiței aventurile sale de pe acel bun prieten, norul care îi poartă casa.

În fiecare dimineață, bunicuța adună fructe coapte și gustoase din pădurea fernecată.

În fiecare seară, fetița îi istorisește norului aventurile sale din lumea de jos, în timp ce privesc împreună apusul lent al soarelui.

În fiecare zi petrecută împreună, norul se hrănește cu fericirea oferită de fetiță și bunica ei și crește tot mai mare și mai voinic.

În tinerețe, norul era necăjit de ceilalți prin cuvinte absurde și jignitoare. Gândul că va fi trist toată viața l-a descurajat să mai creadă că va avea vreodată prieteni. Acum, văzând că două ființe l-au ajutat să fie fericit, îl umple de bucurie neconținută. Faptul că le-a demonstra celorlalți nori răutăcioși că nu au avut dreptate, îl face să se simtă mândru de el însuși.

Se distrează, se joacă, comunică și călătorește în țări îndepărtate și uimitoare, alături de familia sa, bunicuța vrăjitoare și fetița.

A creat o sumedenie de jocuri interesante și agreabile alături de cea mai bună prietenă a sa, fetița care i-a dat numele și cu care a realizat primul său selfie.

Va fi mereu iubit și apreciat și întotdeauna va fi cel mai bun și mai apropiat prieten al fetiței și al bunicuței.

Prietenia lor este neobișnuită, dar veșnică.

Maia Loloiu, clasa a VII-a A

O poveste fericită

Mi se spune Nor. Asta pentru că sunt un nor, cam stingher ce-i drept. Azi, pentru prima dată, am fost prins într-un selfie. Am lângă mine o fetiță. Îi place să țese povești. Dar lăsând acestea la o parte, invit pe gingașa copilă la mine în ogradă. De abia ce o salut, căci o văd cu un carnețel în mână scriind două pagini în două clipite. Nici nu știu ce să mai zic și mă întreb câte pagini va scrie dacă o să-i fac turul orașului.

Între timp, o servesc cu preparatul tradițional din zona mea, adică nemaipomenita vată de nori. Ce să mă mai mir, doar gustând o văd scriind o nouă pagină, dar și fotografiind, apoi dintr-o dată un vis s-a împlinit fiindcă a vorbit:

- Acest loc este minunat!

- Mulțumesc, dar îndrăznesc să-ți spun că încă n-ai văzut totul și dacă îmi permiți să te duc în oraș...

- Oh, ar fi grozav! Venind vorba, mă numesc Daria și te rog frumos să mă ierți că am scris fără oprire, dar sunt fascinată de acest loc! Nu știu cum să-ți mulțumesc!

-Simplu! Distrându-te! Și îți garantez că nu vei uita ușor orice detaliu de aici, așa că ai putea să nu te mai obosești cu scrisul!

- Bine!

-Atunci, să pornim! Urcă-te pe mine, domniță! Și ține-te bine!

În cinci minute de plutire printre adierile vântului, am ajuns în centrul văzduhului mai exact la Nor-Park-Land, parcul de distracții pentru norișori și mai ales pentru turiștii de pe pământ sau din spațiu.

- Dragă Daria, am ajuns în parcul de distracții așa că poți să cobori!

- Aaajutoor!

- Nu-ți fie teamă, vei ateriza pe un nor super pufos!

- Yuppy! Ce moale! O să mă dau și pe tobogan! E incredibil! Yuhuu!

După mai bine de o oră am pornit la drum, prezentându-i restul orașului. Dintr-o dată, o ploaie a dat buzna, dar nu orice ploaie, ci confetio-ploaia.

- Ce se întâmplă?

- Plouă! Cu apă și confetti!

- E super distractiv!trebuie să fotografiez!

Într-un final, am ajuns.

- Îți mulțumesc enorm pentru această aventură, Nor! Îți promit că o să scriu o carte imediat ce mă întorc!

- Eu îți mulțumesc și mă simt grozav de bine că te-am cunoscut!

Și uite așa, după ani eterni petrecuți în singurătate, o dulceață de fetiță mi-a țesut calea fericirii, învățându-mă ce înseamnă cu adevărat!

Adina Săvoiu, clasa a VII-a B

Hobby-ul meu

Am convingerea că pasiunile ne definesc viața, ne fac mai buni și mai fericiți. Sunt impresionată de pasiunile pe care le au elevii noștri și m-aș bucura enorm ca ei să-și împlinească visele. Dragi copii, fiți voi înșivă, învățați să fiți fericiți!

prof. dr. Daniela Pănăzan Lornezi

Imprevizibil

Înainte de mine, pe mica măsuță din lemn străvechi, se află o foaie, îngălbenită de trecerea vremii. În mâna stângă am un stilou cu cerneală de culoarea cerului în furtună, iar în dreapta, neprețuita cutie cu amintiri, cu felurite obiecte vechi.

Cu nesiguranță, simțind că ceva mă reține, strecur ușor mâna în cutia veche de carton, lipită împrejur cu bandă adezivă. Ating, cu pielea fină a degetelor, obiectele păstrate. Fiecare își spune povestea neuitată și îmi creează o senzație puternică de nostalgie. O seringă veche, care a fost alături de mine la primul vaccin, mă îndeamnă să aleg meseria de doctor, dar bătrâna pensulă, cu părul deranjat, încearcă să mă convingă să aleg arta, pictura, muzica.

Mintea mea încețoșată și nesigură, imi spune că totul este imprevizibil.

Maia Loloiu, clasa a VII-a A

Visul meu

De când eram mic, am avut o singură pasiune: aviația. Aveam trei ani, stăteam la geam și așteptam aterizarea unei aeronave. De atunci aveam această pasiune și îmi doresc să pot pilota un avion, să fiu în preajma lor zi de zi. Am zburat de multe ori cu diferite companii aeriene. Am fost de patru ori în turnul de control de la Sibiu și am cunoscut oameni minunați.

Toate aceste lucruri m-au ajutat să-mi aleg meseria de vis: controlor de trafic aerian. Ei ghidează traficul atât pe aeroport, cât și în drum spre diferite destinații, la o înălțime de peste 37.000 de picioare.

Sunt decis să urmez acest vis și sper că el va deveni realitate.

Titus Bâja, clasa a VII-a B

Îmblânzitorul de foci

Mie îmi plac foarte mult focile. Le consider cele mai adorabile animale. Nici nu-mi mai amintesc de când îmi plac. Sau de ce. Poate pentru că sunt o combinație între animalele mele preferate: un fel de câine, cu botic de pisică. Și mai ales, pentru că trăiesc în apă.

Îmi place tot ce e legat de apă, - sunt Rac- în orice formă ar fi ea: lichidă sau înghețată. De fapt, nu chiar în orice formă, fiindcă nu-mi prea place ceața. Iar focile sunt cele mai adorabile creaturi din apă. Visul meu este să devin biolog marin și să mă ocup de salvarea focilor. Știu o mulțime de lucruri despre ele, și mai ales despre speciile pe cale de dispariție. Știați că există foci în Marea Neagră, pe insula Sacalin? Anul acesta, nu am fost atât de norocos să văd una.

Dacă voi câștiga destui bani, o să înființez un sanctuar pentru foci. Acest lucru va fi mai greu aici, în zona montană unde locuiesc, dar ador marea și m-aș muta oricând acolo. Iar în acest moment, cea mai mare dorință a mea este să înot alături de o focă, să o mângâie și să facem acrobații în apă.

Mi-aș dori tare mult să am una acasă. Dacă nu ar fi atât de mare. Și dacă nu ar necesita un bazin doar pentru ea. Și mai ales, dacă n-ar fi un animal sălbatic, al cărui loc este în natură, și nu într-un spațiu închis, oricât de mare ar fi el. Dacă iubești cu adevărat ceva, atunci îți dorești să fie liber.

Visul meu este să mă asigur că focile sunt libere să-și trăiască viața în sălbăcie. Cei ce trebuie îmblânziți sunt oamenii, și instinctele lor de specie dominantă.

Luca VasIU, clasa a VII-a A

Construcții în miniatură

Hobby-ul meu este lego. L-am descoperit la vârsta de patru ani, când, într-o întâmplare nefericită mi-am rupt mâna și am fost nevoit să stau în casă. Am construit din lego personaje din foarte multe filme și am asamblat sute de construcții. Cel mai mult îmi place rezultatul final al legoului. Nu îmi place deloc când greșesc și trebuie să reiau construcția, iar piesele mici se pot pierde foarte ușor.

Lego este ambalat în pungi. Instrucțiunile sunt scrise în reviste. Cele mai noi lego au instrucțiunile scrise în aplicații, pentru a nu fi folosită hârtia. Lego a fost inventat în 1932. De atunci și până acum lego a avansat foarte mult. De la figurine greu de asamblat, din piese decolorate, făcute manual, la piese complexe, colorate perfect și făcute de mașinării.

Am fost și la fabrica unde este făcut lego, în Germania. A fost fantastic să văd mașini făcând piese lego din bile foarte mici de plastic. Mâini robotice ambalându-l și sortându-l. De asemenea am vizitat și Legolandul. A fost o vizită de neuitat.

Răzvan Șerbu, clasa a VII-a A

Note muzicale

Pianul face parte din viața mea de când aveam cinci ani. Am început să-l studiez în timp ce studiam și vioara. Profesoara de vioară mi-a spus că ar trebui să învăț să cânt și la pian, astfel mi-ar fi mai ușor să înțeleg rostul notelor și al gamelor muzicale. În ultimul an, nu am mai studiat vioara. Datorită pandemiei, mi-a fost greu să mai particip la orele de vioară. Însă pianul mi-a fost alături în toată această perioadă, alături de lectură.

Am descoperit o mare plăcere și relaxare în lectură, în interpretarea pieselor care-mi plac. Petreceam ore întregi citind și am învățat singură să cânt o mulțime de melodii noi. Mi-am dat seama că exersând devin tot mai bună. Sper să continui și pe viitor să fac ceea ce-mi place, cântatul la pian și lectura unei cărți bune.

Rianna Tămaș, clasa a VII-a A

Un hobby ideal

Tenisul este un sport elegant, relaxant și deosebit, datorită faptului că se joacă individual, majoritatea sporturilor fiind desfășurate în echipă.

Eu am început să joc tenis la vârsta de șapte ani. Am participat la concursuri și am luat premii. La început, mă înscriam la concursurile organizate de clubul meu, dar, când antrenorul mi-a spus că sunt pregătită pentru etape naționale, am făcut acest pas și am obținut rezultate foarte bune.

Nu visez să ajung o tenismenă renumită, însă îmi doresc să practic acest sport ca hobby. Este o activitate ideală de a-mi petrece timpul liber!

Alexandra Popescu, clasa a VII-a A

Modelul meu

Una dintre marile bucurii ale unui profesor este aceea ca el să devină un model pentru elevii săi. De aceea, citind rândurile de mai jos, realizăm cât de importantă este întâlnirea dintre noi. De multe ori, aceasta ține de miracol. Modelele pe care le urmăm ne ajută să credem în noi, să învățăm mai mult, să ne perfecționăm, să ne depășim maestrul și-ntr-un final să devenim noi înșine...

prof. dr. Daniela Pânăzan Lornezi

Ziua în care am prins curaj

Îmi aduc aminte de o experiență care mi-a oferit curaj și încredere în mine. Eram în a patra oră de matematică, în clasa a cincea. Doamna profesoară ne scotea la tablă pentru a rezolva exerciții. Nu le știam prea bine numele colegilor mei, însă, tot ce speram, era ca doamna profesoară să nu pronunțe numele meu. Nu îmi plăcea absolut deloc să ies la tablă. După ce a scris pe tablă un exercițiu foarte lung, a trecut pe lângă banca mea și mi-a rostit numele. Eram îngrozită. La prima vedere, nu știam să rezolv exercițiul, însă, pe parcurs, am reușit să găsesc soluția potrivită.

Doamna profesoară mi-a oferit încredere și curaj. Este o persoană pozitivă și implicată. Dacă aș dori să devin profesoară, ea ar fi exemplul meu!

Alexandra Popescu, clasa a VII-a A

Iubire

De când mă știu, am fost foarte atașată de mama. Și ea și mai mult de mine. De când am început școala, a fost tot timpul cu mine. Mă ajuta zilnic la lecții, petreceam mult timp citind împreună și lucrând suplimentar. Nu făceam nimic pentru școală fără mama lângă mine.

M-a ajutat foarte mult sprijinul ei, mă simțeam sigură pe mine și pregătită pentru a face față oricarei provocări.

Mi-ar plăcea să am răbdarea și iubirea ei când voi fi mare. Acum am crescut, îmi place să mă descurc singură la teme, dar știu că, oricând aș avea nevoie de ceva, mama va fi lângă mine.

Sora mea mai mică este în clasa I, ea are nevoie acum de ajutorul mamei. Uneori o mai ajut și eu pe sora mea și sunt foarte mândră de lucrul acesta.

Rianna Tămaș, clasa a VII-a A

Doamna de religie

De multe ori, ne alegem o profesie nu pentru că am visat la asta din ziua în care am conștientizat că suntem ființe independente, dotate cu conștiință și ceva liber arbitru. Puțini sunt cei care se nasc înzestrați cu vreun talen care îi duce inevitabil spre o meserie: artiști, muzicieni sau sportivi, adică acele profesii numite vocaționale. Pentru mulți, dacă nu există un exemplu familie sau dimpotrivă, o presiune, modelul unui profesor va influența cariera multora și mai ales, alegerea ei.

Dacă l-ați îndrăgit în mod deosebit pe domnul de fizică, poate nu o să vă faceți chiar profesor. Dar o să iubiți fizica, și asta o să vă ducă spre inginerie. În clasele mici eram îngrozit de ora de religie. Doamna de atunci ne istorisea tot soiul de povești apocaliptice despre chinurile iadului în care vom arde cu toții dacă înjurăm, nu suntem cumiți la ore și mai ales dacă nu participăm la oră. Apoi, a venit altă doamnă. Ne-a vorbit despre libertatea de a alege dacă dorești să crezi sau nu. Despre datoria de a cunoaște ce înseamnă fiecare sistem religios, pentru a putea alege, și de a nu judeca fără să știi temeinic despre ce e vorba. Despre istoria, modul cum au evoluat și cum s-au combinat religiile. Despre faptul că nimeni nu deține adevărul absolut, deși toți pretind asta.

Doamna de religie este un model pentru mine, datorită modului în care ne-a învățat să respectăm libertatea și credința celuilalt și de a nu impune cu forța adevărul propriu. Iar ca meserie... mă mai gândesc. Nu am vocație de preot.

Luca Vasiiu, clasa a VII-a A

Un chip drag

Îmi amintesc o întâmplare dragă de acum câțiva ani, de parcă s-ar fi petrecut ieri. Eram în clasa a III-a, iar doamna învățătoare a cerut colegului meu de bancă să explice un exercițiu. Colegul meu nu înțelesese lecția deci nu a putut explica nimic. În plus, copilul s-a pierdut, s-a emoționat și a început să plângă.

Toată clasa a amuțit. Îl știam mai îndrăzneț pe colegul meu și nu m-am așteptat la o astfel de reacție. În clipa aceea, doamna învățătoare s-a apropiat de el. Cu ochii ei blânzi l-a privit fără urmă de reproș. A înțeles ce simte copilul. L-a mângâiat, apoi m-a rugat să o las pe dânsa în locul meu în bancă. Cu calm, răbdare și înțelepciune, doamna învățătoare l-a ajutat să înțeleagă nu doar exercițiul, ci întreaga lecție. Iar colegul meu a devenit mai târziu cel mai bun din clasă la limba română.

Doamna învățătoare stărnise în el pasiunea pentru această materie. Deși eram obișnuiți cu delicatețea și măiestria doamnei, acela a fost momentul când mi-am dorit să devin ca dânsa.

Nimeni nu a luat locul învățătoarei în sufletul meu.

Răzvan Șerbu, clasa a VII-a A

Profesoara de desen este modelul meu, dacă stau să mă gândesc la cum desenează. Odată, l-a desenat pe Rudolph pe tablă. L-a desenat nu foarte realist, cu un nas mare și o privire jucăușă. Nici măcar un minut nu cred că i-a luat. Am pozat desenul de pe tablă în pauza următoare, dar am pierdut poza când mi-am schimbat telefonul.

Sophie Călian, clasa a VII-a A

30 septembrie 2020

1 octombrie 2020

Dragă Jurnalule,

Această pandemie se răspândește din ce în ce mai repede. Toată lumea este agitată. Toată viața noastră s-a schimbat: rutina noastră zilnică, modul în care se desfășura școala, modul în care ne petrecem timpul liber. Acum șase luni, dimineațele noastre începeau devreme și toți membrii familiei erau pregătiți să înceapă activitățile zilnice. Eu și fratele meu ieșeam din casă entuziasmați că ne vom întâlni cu prietenii și colegii noștri. Acum, viețile oamenilor s-au schimbat complet. Îmi este foarte dor de vremurile acelea „normale”.

În septembrie, când am aflat că școlile vor fi redeschise, am fost foarte fericită. Sentimentul acela era de nedescris. Faptul că puteam să mă întâlnesc în fiecare zi cu colegii mei, că ne puteam juca în pauze făcând videoclipuri amuzante sau în care dansam. Îmi este dor până și de profesorii mai severi, de teme sau de teste. Greu de crezut, nu-i așa?

Bun, haide să călătorim un pic în trecut, mai exact în 14 septembrie. Prima zi de școală. Mi-am îmbrățișat colegii (da, știu că nu este voie, dar ... sssst!) cu lacrimi în ochi. Era WOW. Să fii sinceră mi-era imposibil să păstrez distanțarea socială, mai ales după o jumătate de an în care nu ne-am văzut. Nu aveam încotro, așa că am respectat regulile. Ahhh..., să nu uităm de mască. Purtarea măștii timp de șase ore mi se părea cumplit, dar acum m-am obișnuit.

Haide să îți povestesc despre modul altfel de învățare. Mi-a fost foarte greu să îmi reamintesc lucrurile învățate în clasa a VI-a, mai ales după această pauză lungă, însă am făcut tot posibilul. Modul acesta de învățare on-line este foarte diferit, având avantaje și dezavantaje. Mai întâi, dezavantajele sunt acelea că nu mai poți sta cu colegii, nu-ți mai pot șopti răspunsurile în caz că nu le știi și faptul că este mai dificil să înțelegi anumite lecții din fața unui ecran. Avantajele sunt acelea că nu mai trebuie să te trezești așa devreme să te pregătești, ești mai liberă, deoarece la unele materii nu faci sincron lecția. De exemplu, săptămâna aceasta stau acasă cu jumătate de clasă, cealaltă fiind la școală. Este bine pentru mine pentru că stau toată ziua în pijamale... unele lecții le scriu și în pat. Adevărul este că am început să fiu mai leneșă de când am început să facem școala de acasă. Săptămâna aceasta nu am fost prea energică, dar când mergeam la școală socializam cu colegii mei, făceam glume, era mult mai distractiv.

Dragă prietene, ca să nu te plictisesc, o să-ți povestesc și despre momentele în care m-am simțit foarte bine. Mai exact, clipele petrecute cu familia și prietenii mei. Săptămâna aceasta am fost la bunicii mei. Nu i-am îmbrățișat, chiar dacă voiam asta, însă trebuie să-i protejăm. Am mai ieșit și cu prietenii noștri apropiați pentru că, eu cel puțin, nu pot sta așa de mult timp singură. Am serbat și ziua tatălui meu, iar eu fratelui meu i-am pregătit o surpriză.

M-am uitat și la seriale și filme împreună cu mama și am ieșit prin cartier cu vecina mea pentru a plimba câinii. Zilele acestea, la orele online (nu la cele de matematică și română), m-am jucat un joc „AmongUS”. De-abia aștept săptămâna viitoare să merg din nou la școală. Săptămâna trecută am cântat cu toată clasa o piesă numită „Sirenele” de Andra Gogan și a fost o atmosferă atât de plăcută. Îmi este dor de aceste momente.

Promit că o să te țin la curent cu tot ceea ce se întâmplă în perioada aceasta haotică.

23 octombrie 2020

Am revenit, am vrut să te anunț că de vineri intrăm în scenariul roșu din cauza acestui virus. Nu știu cum să reacționez, dacă să fiu fericită sau tristă. Trebuie să recunosc că o să-mi fie dor de momentele petrecute la școală, dar acum, că stăm cu toții acasă, nu va mai fi așa agitație sau stress.

Astăzi am avut școală până la ora paisprezece, dar am fost foarte liberă. Am făcut doar o oră pe Google meet, în rest am scris doar lecțiile în caiet. A fost ușor. Sper ca acest scenariu roșu să nu țină foarte mult timp sau să nu se agraveze situația și să fim în carantină, deoarece dorul de colegi va fi prea mare.

Vaaaai, e vineri! În sfârșit, este weekend și mă pot relaxa.

Daria Geamănu, clasa a VII-a B

Gânduri

20 octombrie 2020

Dragă Jurnalule,

O să încep să-ți completez paginile albe. Știi sigur că o să fac asta în următoarele trei zile, poate mai mult, cine știe... Astăzi, doamna profesoară de română ne-a trezit la prima oră direct cu un test. Credeam că am uitat tot, dar m-am descurcat destul de bine. Am făcut aproape toate orele on-line. Ceea ce este extraordinar pentru că profesorii își dau seama, încet, încet, cum funcționează tehnologia. ☺
HAHA Ceea ce m-a surprins a fost faptul că am făcut până și ore de educație fizică on-line. Mi s-a părut super tare că am făcut și ora de sport.

De asemenea, asta a fost prima zi cu noile gadget-uri din clasă (calculator, cameră web, internet etc.). S-a auzit chiar bine, iar performanța video a fost destul de bună. Nici nu mă așteptam!

După școală, m-am jucat pe calculator cu sora mea și am vorbit cu bunica la telefon.

Îmi place mai mult școala on-line. Ție cum crezi că ți-ar plăcea mai mult?

21 octombrie 2020

Vremea este foarte ciudată afară. Într-o zi este cald, iar în alta frig. Sper să fie mai frig deoarece vine iarna și eu aș vrea să ningă. Cred că vrem cu toții același lucru. Ție îți este dor de zăpadă? Astăzi nu prea am ținut orele. La majoritatea materiilor doar am povestit. ☺

După școală, am mâncat și am ieșit afară pentru a mă juca cu cei doi câini ai mei. Era una din zilele reci, așa că nu am stat mai mult de douăzeci de minute. Norocul meu a fost că am avut foarte puține teme, așa că am reușit să mă joc roblox (un joc video) cu colega mea, Andreea. Ne-am distrat foarte tare, apoi m-a sunat Alicia. Mi-a povestit cum este la școală - jumătate de clasă participă la ore față în față - și am început să ne facem tema împreună. Nu a durat mult deoarece Alicia a trebuit să plece la masă. Mi-am continuat tema, m-am uitat la televizor și am adormit liniștită. A fost o zi destul de bună, dar se putea și mai bună. Dacă știi ce zic...

21 octombrie 2020

După multă gândire, m-am decis să îți dau un nume. Să îmi spui dacă nu îți place, dar mie mi se pare că este super drăguț. Numele tău este Cioco, pentru că oricărui copil îi place ciocolata, nu? Am descoperit numele acesta, făcând o prăjitură de ciocolată cu mama mea. Să revenim, Cioco. Astăzi de abia m-am trezit. Norocul meu că la prima oră a trebuit doar să copiem o lecție și nu să ne întâlnim pe google meet. Apoi, am avut orele video. Restul zilei am sărit pe trambulină și am stat la telefon. Ce bine că mai știu să fac diferite sărituri, destul de dificile pe trambulină!

Săptămâna asta a trecut cel mai repede. Zilele parcă au zburat. Vestea rea este că săptămâna viitoare vom da o mie de teste. O să te țin la curent dacă mai am chef să scriu în jurnal, adică pe foile tale, Cioco.

Ne vedem curând!

Medeea Stan, clasa a VII-a B

<https://fr.clipart.me/business-finance/parchment-paper-portrait-clip-art-42028>

Dragă Jurnalule,

Miercuri, 21 octombrie

Era a treia zi de când grupa noastră a intrat online și în sfârșit pot să spun că m-am adaptat, nu în totalitate, dar nimeni nu se aștepta să fie ușor. Măsurile luate pentru a preveni răspândirea virusului sunt, poate, exagerate și inutile, dar eu consider că nu au fost gândite îndeajuns. Nu judec sau nu condamn pe nimeni, pe toți ne-a luat pe neașteptate. Orele online au decurs binișor, cu mici probleme, dar sunt de înțeles. Știu că le este greu și profesorilor, dar ar trebui să se implice 100%.

Miercuri era ziua în care aveam antrenamente în parc, dar de când cu problema cu tibiile, medicul mi-a recomandat să iau o pauză și să stau acasă. M-am trezit gândindu-mă cu ochii deschiși, la momentul în care mă voi reîntoarce. Am avut ultima ședință de fizioterapie și mi-a atras atenția vremea de afară care era splendidă. În ultimul timp nu am mai avut asemenea zile frumoase, așa că am ieșit cu Alicia prin parc pentru a povesti. Nu ne-am văzut demult.

Joi, 22 octombrie

Astăzi am avut destul de multe ore, care nu pot fi considerate ușoare. Am realizat că orele online sunt mult mai dificile. De multe ori am rămas în urmă cu scrisul și era cât pe ce să nu încarc tema la educație socială, dar am avut noroc că am găsit-o cu patruzeci de minute înainte de termenul limită și am reușit să o completez. Mă gândesc că este doar un principiu de adaptare cu noile reguli. Deseori mă găsesc stresată sau într-o stare de panică, uneori parcă inexplicabil. Am aflat că nu eram singura care experimenta aceste sentimente și asta m-a ușurat puțin.

După școala online simțeam nevoia unei pauze deoarece, pe cât de ușor pare, este foarte obositor să simți că tot timpul ai ceva de făcut sau că cineva așteaptă să faci ceva, chiar dacă nu este tot timpul adevărat. Mai spre seară, mi-a venit ideea să invit pe cineva la o plimbare, dar când m-am uitat la meteo mi-a picat fața. Uneori simt că vremea pur și simplu nu ține cu mine sau că este intenționat împotriva mea. De când cu problemele de sănătate nu am mai ieșit din casă, iar regimul școală, casă - casă, școală m-a epuizat deoarece sunt o persoană cu o dorință puternică de a veni în contact cu lumea, cu exteriorul cât mai mult posibil. Am decis să urmăresc un meci de baschet feminin ca să-mi mai ridice puțin moralul căzut. Unii numesc acest stil de viață fără un scop sau libertate monoton, trist și poate chiar depresiv. Din păcate, eu pot spune că sunt așa și asta explică de ce nu am prea fost în apele mele recent.

Vineri, 23 octombrie

Astăzi este ultima zi în care voi scrie în acest jurnal plictisitor. Știu și eu că nu include întâmplări uimitoare sau ieșite din comun, dar chiar am încercat să scot ceea ce este mai bun din puținul pe care l-am avut. Într-un fel, mă bucur că îl voi preda astăzi pentru că m-a făcut să realizez în ce monotonie am trăit în ultima vreme și faptul că nu am avut nici o realizare care merită să fie menționată.

M-am trezit și am realizat că mai aveam teme la chimie, așa că le-am făcut în grabă (am avut noroc că nu s-a ținut sincron prima oră). După câteva ore, am terminat cu școala online pentru această zi. Bunica și mama au avut treabă în oraș, așa că am rămas singură acasă și m-am trezit căutând prin magazine online lucruri geniale pentru mine. Dar mama mi-a spus că sunt inutile. Poate aici a fost puțin și vina mea pentru că am asaltat-o cu lucruri pe care trebuia să cheltuie bani imediat ce s-a întors acasă.

Acest acasă și în casă m-a făcut să realizez și să observ multe lucruri. Unul dintre ele a fost să observ că este toamnă, dar nimic nu arăta ca atare. Pentru mine, toamna trebuie să îmi dea o senzație de moleșeală, nevoia de a îmbrăca haine mai groase și totul ar trebui să fie sub un filtru portocaliu-arămiu, dar nu este așa. Mai degrabă aș considera această perioadă un sfârșit de iarnă. De fapt nici nu știu la ce mă așteptam. Trebuia să mă fi obișnuit deja cu faptul că nimic nu mai e la fel din cauza încălzirii globale și a nepăsării oamenilor. Dar deja ajung la un alt subiect și mă cunosc îndeajuns de bine încât să știu că, dacă mă apuc să vorbesc pe această temă, nu mă voi mai opri, așa că închei aici.

Probabil voi trimite această temă apoi mă voi apuca de celelalte pentru că mai am destule de făcut. Sau mă voi enerva pe faptul că am așa de multe teme încât le voi lăsa pe toate pentru mâine și voi încheia seara uitându-mă la ceva drăguț pe laptop.

Pentru doamna profesoară!

Nu sunt 100% mândră de prima parte a jurnalului, știu că puteam scrie mai bine, dar mă mulțumesc cu ce este.

Angelina Floricioiu, clasa a VII-a B

21 octombrie 2020, ora 21.30

Dragă Jurnalule,

Astăzi am reușit pentru prima dată în clasa a VII-a să termin un test la mate în timp util. Bine, important este să fie corect ce am făcut... Dar, adevăratul lucru, pe care trebuie să-l recunosc și la care nu mă așteptam, este că mi-am dat seama că admir o fată mai mult decât pe mine. Apropo, vroiam să îți spun că am avut o super zi și la restul orelor. La religie am fost foarte activ. Nu știu, mă simt ca și cum mă pregătesc din greu pentru orele pe care le am în orar, deși în nici un caz nu o fac mai conștiincios decât anul precedent. Când am ajuns acasă, m-am relaxat puțin și apoi m-am apucat de teme. Le-am terminat repede și am profitat de faptul că părinții nu erau acasă și m-au uitat un pic pe Youtube la FIFA. Apoi, când am terminat, am mâncat ceva și am început să citesc „De știut înainte de căsătorie” de Gary Chapman, până acum.

Este deja ora 22.36 minute. Mi-am băut și laptele în pauza de la scris, de aceea durează atât... Trebuie să te las! Voi reveni mâine cu mai multe amănunte!

Al tău scriitor, Daniel

22 octombrie 2020, ora 22.00

Astăzi am început mai târziu să scriu, deoarece mâine merg de la ora nouă la școală și nu trebuie să mă trezesc devreme. Pe lângă asta, nu m-am simțit prea bine, m-a durut capul și a trebuit să îmi revin. Dar, mai bine nu te plictisesc cu poveștile neinteresante. Hai să îți povestesc ce mi s-a întâmplat astăzi la școală... Ziua a început cum nu se putea mai rău: „Danii! Trezește-te! Este șapte și opt minute!” – cam așa. Apoi, la primele trei ore n-au fost probleme, adică m-am descurcat. La algebră, cum mă știi – pământ de flori... În schimb, la bio și geometrie totul a mers ca uns. Nu știu, dar tot timpul geometria a fost preferata mea (prin comparație cu algebra).

Când am ajuns acasă, nu era nimeni „periculos” aici, așa că am făcut ceva ce mi-ai reproșat tot timpul și care, tu știi prea bine, DA, mi-a fost interzis: am fost la MALL. Dar, mai grav, mi-am luat FIFA 21, deci dacă ar ști mami... Mi-am cumpărat jocul complet și am jucat șase ore în continuu, astfel încât mi-am făcut o super echipă pentru weekend-ul ce se apropie. De la 6.30 p.m., am avut meditație la engleză, iar când am terminat m-am apucat de teme. Acum le-am terminat și te informez și pe tine despre ceea ce s-a întâmplat astăzi (ți dau un mic update ☺). Apropo! Am înțeles că îți pasă de mine când îmi spui să nu merg nesupravegheat la MALL, deoarece este plin de magazine cu haine, dar, na... FIFA!

Hai că te las! Ne auzim mâine seară! Te pup!

Al tău prieten, Daniel

Daniel Pantiş, clasa a VII-a B

ZIUA CULTURII ROMÂNE

„Ocroțiți de Eminescu”

*Cu mâine zilele-ți adaogi,
Cu ieri viața ta o scazi
Și ai cu toate astea-n față
De-a pururi ziua cea de azi.*

*Când unul trece, altul vine
În astă lume a-î urma,
Precum când soarele apune
El și răsare undeva.*

Supranumit „omul deplin al culturii române”, Mihai Eminescu rămâne un etalon al poeziei. În fiecare an, la 15 ianuarie (când sărbătorim și Ziua Culturii Române), ne reîntoarcem la versurile eminesciene cu drag. Sunt organizate numeroase concursuri pentru elevi. Anul acesta, în plină pandemie, elevi ai școlii noastre au participat la Concursul Național „Ocroțiți de Eminescu”, organizat de Asociațiunea ASTRA Blaj, ediția a XXI-a, on-line. Maia Loloiu, Alexandra Popescu, Angelina Floricioiu și Georgiana Muntean (prof. coord. Maria-Daniela Lorinczi), Giulia Petrușca, Diana Muntean, Sebastian Dragoman, Teodora Rusu, Daniela Potra și Gabriela Banciu (prof. coord. Anamaria Coroian) s-au apropiat cu sfială de opera eminesciană, reușind să impresioneze juriul prezidat de doamna Irina Petraș, renumit critic literar și eseist, președintele Filialei Cluj a Uniunii Scriitorilor. Vă lăsăm să gustați din cuvintele inspirate dedicate poetului la acest concurs....

prof. dr. Daniela Pănzăzan Lornczi

Gânduri despre Mihai Eminescu

O persoană oșebită,
Care unge inimi cu ale sale versuri
Și alină suflete printr-o cale minunată,
Ne va purta neîncetat în ale lui universuri.

O abordare artistică,
O viziune pitorească a vieții,
Stihuri care reflectă înțelepciune poetică,
Ne conduc spre aripile dânsului creații.

Un om vestit, un stăpân al poeziilor și al prozelor,
Mihai Eminescu ne încântă și ne vrăjește
Cu strălucirea literară a scenelor...
A scenelor închipuite și a peisajelor neobișnuite.

Privind societatea din ceruri,
Admirând viața de sub bolta cerească
Și observând ale traiului valuri tulburi,
Mihai Eminescu va continua în inimile noastre să trăiască.

Alexandra Popescu, clasa a VII-a A

Amurg adânc

Amurgul adânc se lasă ușor,
Orizontul părăsit de soare,
Frunzele uscate și cristalinele izvoare,
Își găsesc calea spre somnul lor.

Freamătul lin al vântului
Pătrunde printre ramurile falnicilor arbori,
Iar ale mediului bogate culori,
Alcătuiesc un ansamblu expresiv sub bolta cerului.

Iar magia stelelor plutitoare,
Dăinuie în întuneric,
Iar al lunii lucit feeric,
Ia o neașteptată amploare.

Codrul domol a adormit.
O umbră de după un copac a tresărit.
Iar eu, cu chipul pe iarba netedă tolănit,
Cătinel, am ațipit.

Alexandra Popescu, clasa a VII-a A

Scrisoare

Dragă Eminescule,
Multe am auzit despre tine.
Ai atâtea titluri formidabile
Scriind atât în proză, cât și în rime.

Se spune că te-ai născut în Botoșani,
Și ai fost poet, prozator și jurnalist!
Cunoscut pretutindeni,
Numele tău dulce aduce bucurie pe fața celor triști.

Ai scris, compus, creat adevărate opere de artă,
Portale către universuri nemaivăzute.
Cu ajutorul rimelor tale le-ai creat o hartă
Și le-ai dezvăluit celor pierduți căi neștiute.

Ai avut talent cu carul și pasiune de la cer la Pământ,
Mulți au visat la un astfel de succes,
Dar nu au știut că acest lucru se poate realiza doar încercând,
Și mai mult decât puțin interes.

Ai scris istorie printre oameni,
Și ți-ai format un nume important în literatură.
Am pierdut o legendă pe care nu o va mai putea înlocui nimeni
Sper că ai trăit bine în această viață numită aventură.

Grafică: Ana Timofte, clasa a VIII-a A

Angelina Floricioiu, clasa a VII-a B

Luna cea elegantă

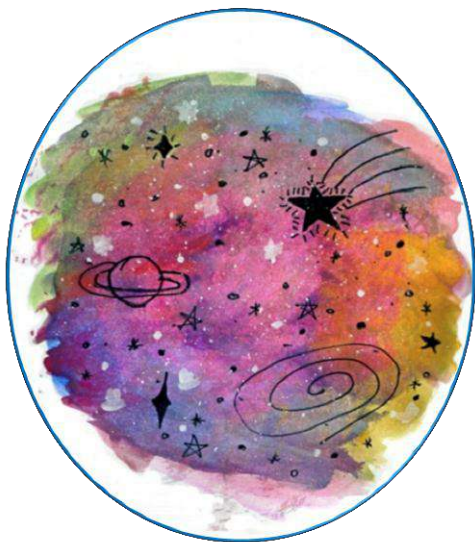
O minge elegantă,
Se înalță încet, pe bolta întunecată,
Spulberând lumina fratelui,
Devenind stăpâna cerului.

Cu părul său sclipind magic,
Înfățișând un zâmbet tragic,
O poartă largă în clopotul de argint își
creează,
Iar bezna pământeană o cercetează.

Pletele sale aurii
Învăluie munți și câmpii.
Iar ochii săi azurii și adânci
Veghează neconținut până și în cele mai
îndepărtate lunci.

Sumbră, însă înțeleaptă
Postura mândră și-o îndreaptă,
Iar o asemenea atitudine dominantă,
Numai și numai Luna poate să o aibă.

Alexandra Popescu, clasa a VII-a A

Grafică: Anda Denisov, clasa a VIII-a A

Grafică: Alexia Halmaghi

Frica

Dacă frica ar prinde viață, ce i-ai spune?
Ai muștra-o și învinovăți-o pentru tot ce ți-a făcut?
Dar totuși este vina ta, pentru greșelile tale așa comune
Sau pentru că nu ai știut să te coordonezi singur de la
început.

În nenumărate momente te-a înfrânat,
Te-a făcut să renunți și să pierzi,
Urmându-te ca o felină la vânat,
Făcându-te să fugi și în tine să nu te mai încrezi.

Ți-a creat o închisoare separată de realitate,
Unde reușita nu mai este o soluție,
Dar ca în toate problemele, există o rezolvare pentru a
ieși din captivitate,
Iar aceasta se numește evoluție.

Trebuie să te desparți de gândul că nu este posibil,
În final, ce te doboară ajunge doar să te fac mai puternic.
Aliază-te cu frica pentru a fi invincibil
Și atotputernic.

Frica nu trebuie privită ca personajul negativ,
Ba din contră, ea este aici pentru a te maturiza,
Iar în viață pentru a da golul decisiv,
Trebuie să încerci sau vei ajunge în universul fricii
alternativ.

Angelina Floricioiu, clasa a VII-a B

Într-un univers paralel

Într-un univers îndepărtat,
Neștiut de către lume,
Se spune că sub pământ, la o mare adâncime
Se află un tărâm de către animale reprezentat.

Un întreg ținut, unde nu există nopți,
Pe care un policandru galben îl înfășură,
Unde diverse nuanțe de inodori se născură
Și unde în războaie au luptat sute de cai înțelepți.

Poate că vă întrebați ce fel de războaie,
Ei bine, au avut loc bătălii crunte,
Între viețuitoare și cruda Noapte,
Pentru ca meleagul să câștige libertate și armonie.

Noaptea, sfârșind distrusă,
A pornit spre o altă dimensiune,
Iar creaturile au dezvoltat o neașteptată pasiune,
Acea de a explora propria lor imensă casă.

Ajungând pe o întindere vastă, au văzut,
Izvoare limpezi și cascade pure,
Însă un lucru straniu au remarcat lângă o pădure,
Ceva nemaivăzut, un ascensor absolut.

Înainte să plece mai departe, l-au studiat nițel,
Iar după o cercetare minoră, s-au ostenit,
Așa că la poalele unui arbore au poposit,
Iar după un somn scurt, au fost treziți de un clopoțel.

Ascensorul fusese pus în mișcare,
Iar în rândul celor prezenți,
Au fost remarcați absenți,
Doi babuini, care nu aveau poftă de culcare.

Speriați de dispariția celor doi, cei rămași au
așteptat,
Însă cei doi curioși nu se mai întorceau,
Iar ascensorul în continuu îl urmăreau
Și treptat, s-a înnoptat.

De atunci începând,
Au mai dispărut câteva făpturi,
Poate chiar și pe neștiute tărâmurii,
În magicul lift zburând.

Ei bine, acele animale curioase și îndrăznețe,
Și-au găsit loc în lumea noastră,
Ajungând în minunata natură,
Unde își vor trăi viața până la bătrânețe.

Iar Noaptea alungată de către creaturi,
S-a instaurat în cadrul unei diferite dimensiuni,
Făcând un pact cu Ziua despre ale lor diviziuni,
A început să servească în ale noastre ținuturi.

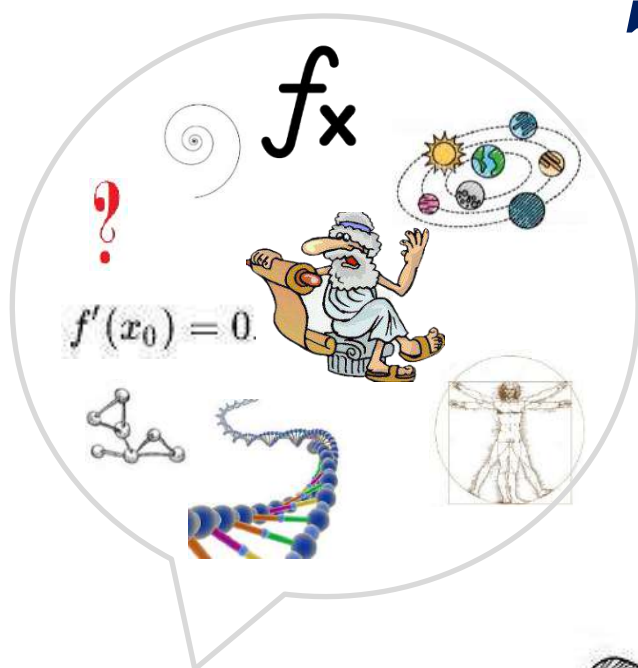
Alexandra Popescu, clasa a VII-a A

C.N.G.L.
SIBIU
„Aequo animo“

Secțiunea

Științe

$$E = mc^2 !$$

CONCURSUL INTERDISCIPLINAR

MATE-BIO-FIZICĂ „AUREL VLAICU”

EDIȚIA A VIII-A

„ ...sufletul omului n-a rămas încătușat de pământ când știința deschide drumul văzduhului”

Aurel Vlaicu

În 23.01.2021, peste 600 de elevi de clasa a VI-a au participat la a VIII-a ediție a Concursului Interdisciplinar Mate-Bio-Fizică „Aurel Vlaicu” organizat online, în colaborare, de către Colegiul Național „Gheorghe Lazăr” Sibiu și Asociațiunea ASTRA. Concursul s-a adresat elevilor de clasa a VI a și este activitate principală în cadrul Proiectului „Aurel Vlaicu”.

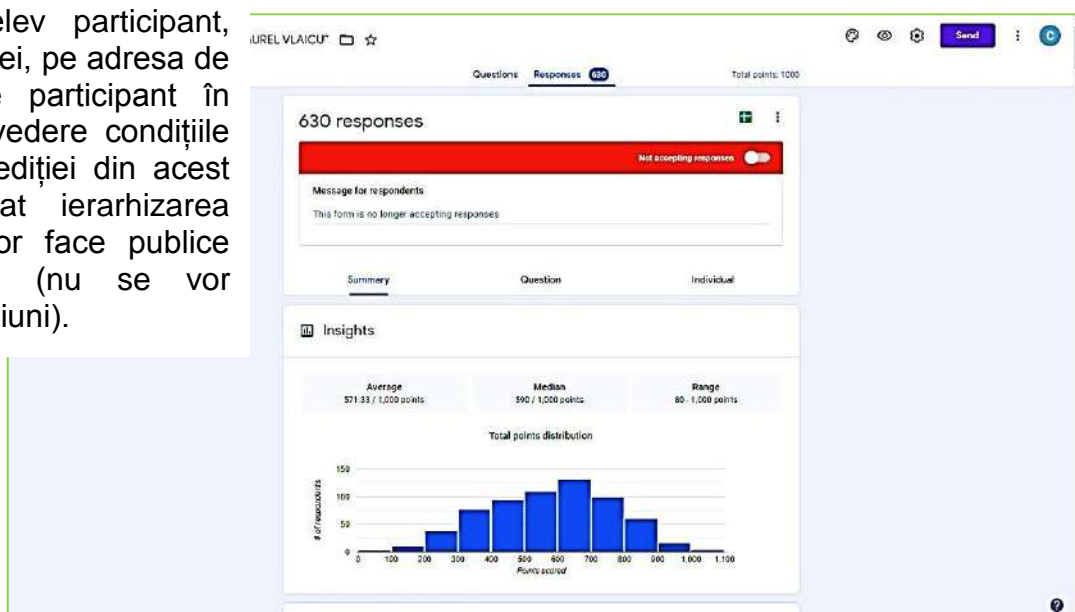
Concursul a avut ca scop autoevaluarea achizițiilor elevilor într-un context interdisciplinar. Proba de concurs s-a desfășurat online și a constat dintr-un test cu 15 întrebări de tip grilă din matematică, biologie și fizică, având tematica Jocurile Olimpice. Rezultatele s-au transmis individual fiecărui elev participant, după încheierea probei, pe adresa de e-mail introdusă de participant în formular. Având în vedere condițiile de desfășurare ale ediției din acest an, nu s-a realizat ierarhizarea elevilor și nu se vor face publice rezultatele acestora (nu se vor acorda premii și mențiuni).

S-au înregistrat 630 de răspunsuri ale unor elevi din 11 județe: Alba, Argeș, Buzău, Cluj, Giugiu, Hunedoara, Maramureș, Suceava, Sibiu, Olt și Vrancea.

Distribuția punctajelor obținute respectă clopotul lui Gauss, ceea ce atestă pe de-o parte seriozitatea cu care au abordat concursul elevii, iar pe de altă parte concordanța dintre nivelul cerințelor subiectului de concurs și nivelul achizițiilor elevilor la disciplinele de concurs.

Subiectul a fost elaborat de:

- prof. Gabriela Săndulescu
- prof. Nicolae Suci
- prof. dr. Gabriel Octavian Negrea

CONCURSUL INTERDISCIPLINAR „AUREL VLAICU”

Sibiu, 23.01.2021, Ediția a VIII-a

Jocurile Olimpice de Vară

Scurt istoric al Jocurilor Olimpice de Vară

Jocurile Olimpice reprezintă un eveniment multisportiv internațional care se desfășoară o dată la patru ani. Au fost organizate în antichitate pentru prima dată în anul 776 î.e.n., dar au fost interzise în anul 394 e.n. Anul 1896 marchează începutul Jocurilor Olimpice moderne, la inițiativa lui Pierre de Coubertin. Trei ediții nu s-au desfășurat din cauza războaielor mondiale, în 1916, 1940 și 1944, iar ediția din anul trecut a fost amânată din cauza pandemiei de COVID-19.

1. 1a. *Selectează varianta care reprezintă numărul edițiilor desfășurate ale Jocurilor Olimpice antice, înaintea erei noastre, admitând că anul 0 nu există:*

A. 194 B. 192 C. 293 D. 776

1b. *Selectează varianta care reprezintă numărul edițiilor desfășurate ale Jocurilor Olimpice moderne:*

A. 28 B. 27 C. 29 D. 31

Medalii și ramuri de măslin

La Jocurile Olimpice se oferă premii și recompense pentru fiecare probă olimpică, medalii și diplome. La jocurile olimpice din 1896 și 1900, doar participanții care s-au clasat pe locurile unu și doi au primit medalii. Concurantul clasat pe locul întâi a primit pe lângă medalie și o ramură de măslin. Primii copaci de măslini au crescut în Persia și Mesopotamia, ramura de măslin fiind un simbol de glorie, pace, biruință și puritate. Uleiul de măsline extras din fructele lui a fost considerat în antichitate un lichid sacru. Astăzi, în multe țări din întreaga lume uleiul de măsline este folosit în gastronomie, crearea de produse cosmetice, dar și medicamente. Consumat în cantități moderate, uleiul de măsline este benefic pentru sănătate, deoarece energizează miocardul și reduce colesterolul. Ingerat, uleiul de măsline trece prin organele tubului digestiv unde suferă transformări mecanice, fizice și chimice.

2. *Marchează asociațiile corecte între noțiunile de pe rânduri și cele de pe coloane:*

Mark only one oval per row.

	Cavitate bucală	Intestin subțire	Ficat	Intestin gros	Stomac
Cecum cu apendice	☐	☐	☐	☐	☐
Bilă	☐	☐	☐	☐	☐
Glande parotide	☐	☐	☐	☐	☐
Suc lipsit de enzime	☐	☐	☐	☐	☐
Vilozități intestinale	☐	☐	☐	☐	☐
Absorbție nutrimente	☐	☐	☐	☐	☐
Ptialină	☐	☐	☐	☐	☐
Digeră doar proteine și lipide	☐	☐	☐	☐	☐
Chim gastric	☐	☐	☐	☐	☐
Materii fecale	☐	☐	☐	☐	☐

Măslinul

Măslinul este un arbore din familia Oleaceae, originar din Siria și zonele litorale din Turcia, foarte răspândit și în Grecia continentală și în arhipelagul elen. Se întâlnește și în sudul Africii, în sud-estul Asiei, în estul Australiei. Este considerat „arborele veșnic roditor”, longeviv, cu mare putere de regenerare, dând mereu rădăcini și lăstari noi. Frunzele măslinilor se mențin verzi pe întreaga durată a anului.

3. *Procesul specific prin care măslinii cresc și se dezvoltă sub influența razelor solare este fotosinteza. Încadrează fotosinteza în unul din următoarele tipuri de nutriție, alegând varianta corectă:*

- A. Autotrofă B. Heterotrofă C. Simbiontă D. Mixotrofă

Cercurile olimpice

Cel mai cunoscut simbol al Jocurilor Îl reprezintă cercurile olimpice, care apar în cinci culori pe steagul olimpic de culoare albă. Înlănțuirea cercurilor simbolizează unitatea celor cinci continente: Africa, America, Asia, Australia, Europa. Culorile au fost alese astfel încât fiecare națiune să aibă cel puțin una din ele reprezentată pe steagul național.

4. *Formăm un lanț cu cinci inele de metal asemănătoare cercurilor olimpice, având diametrul exterior de 12 cm și cel interior de 10 cm. Lungimea lanțului întins la maxim este:*

- A. 52 cm B. 50 cm C. 56 cm D. 60 cm

Maratonul

Maratonul este o probă sportivă de alergare pe distanță lungă, cu o distanță oficială de 42,195 km, care se aleargă de obicei pe șosea. Evenimentul este numit după legenda soldatului grec Fidipide, un mesager care a adus la Atena vestea victoriei din Bătălia de la Maraton.

Cei mai buni timpi obținuți până în prezent la proba de maraton (42,195 km):

Timp obținut	Atlet	Data
2:01:39	Eliud Kipchoge (Kenia)	16.09.2018
2:01:41	Kenenisa Bekele (Etiopia)	29.09.2019
2:02:48	Birhanu Legese (Etiopia)	29.09.2019

5. *Care este distanța de alergare pentru proba de maraton exprimată în metri?*

- A. 42195 m B. 421950 m C. 4219,5 m D. 421,95 m

6. *Care a fost viteza medie, rotunjită la 2 zecimale, cu care a alergat atletul cu cel mai bun rezultat din tabelul anterior?*

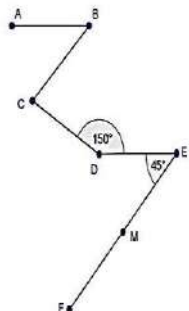
- A. 20,81 km/h B. 20,62 km/h C. 346,86 m/s D. 343,61 m/s

7. *Doi alergători la maraton se deplasează pe o porțiune dreaptă de drum, unul după celălalt. Primul atlet aleargă cu 16 km/h, iar al doilea cu 19 km/h. La un moment dat, distanța dintre primul și al doilea alergător este de 500 m. După cât timp îl depășește al doilea alergător pe primul?*

- A. 10 minute B. 10 secunde C. 60 minute D. 60 secunde

Nadia Comăneci

În 1976 Jocurile Olimpice s-au desfășurat la Montreal, Canada. Acolo, Nadia Comăneci a fost una dintre cele mai bune sportive din lume. La numai 14 ani a devenit prima gimnastă care a obținut nota maximă, 10. Într-una din zile, Nadia a făcut o plimbare de relaxare pe aleile din satul olimpic, pe un traseu ca cel din schița alăturată.

Plimbarea Nadiei

8. Nadia a plecat la ora 21:00 din punctul A, deplasându-se cu aceeași viteză, fără opriri, până în punctul F. În punctul B și-a verificat ceasul de mână cu cadran, constatând că a parcurs cei 300 m în 5 minute. Măsura unghiului format de acele ceasului la acel moment a fost:

- A. 117 grade 30 minute B. 120 grade C. 118 grade 30 minute D. 90 grade

9. Pentru traseul plimbării Nadiei: dreapta BC este paralelă cu dreapta EF, $AB=BC=CD=MF$, unde M este mijlocul lui EF, și $CD+DE=EF$. Selectează, în fiecare caz, varianta corectă.

9a. Lungimea drumului A-B-C-D-E-F, în kilometri, este:

- A. 1,8 km B. 1,5 km C. 1800 m D. 18 hm

9b. Ora sosirii în punctul F este:

- A. 21:30 B. 21:25 C. 09:30 D. 09:25

9c. Măsura unghiului $\sphericalangle BCD$ este:

- A. 75 grade B. 30 grade C. 45 grade D. 71 grade

Proba de 100 metri

Proba de alergare pe distanța de 100 m este în prezent cea mai rapidă probă olimpică de atletism. Un timp de 10 s este considerat o adevărată barieră a acestei probe. Primul atlet care a înregistrat un timp sub această barieră a fost Jim Hines la Jocurile Olimpice de Vară din 1968 (9,95 s). De la aceea dată mulți sprinteri au reușit să finalizeze proba în intervale de timp mai scurte decât 10 s.

10. Un atlet parcurge proba de 100 m în 10 s. De câte ori aleargă mai repede acesta față de un alt atlet care parcurge proba de 10 km în 30 de minute?

- A. De 1,8 ori B. De 36 ori C. De 3,6 ori D. De 18 ori

11. Recordurile olimpice sunt influențate de anumiți factori de mediu, cum ar fi: viteza și direcția vântului, la ce altitudine se află localitatea în care se desfășoară proba, cât de cald a fost în ziua probei și la ce oră s-a desfășurat aceasta etc. Toate aceste informații presupun cunoașterea valorilor anumitor mărimi fizice. Selectează combinațiile corecte între mărimi, unități de măsură și instrumente de măsură din tabelul următor:

	Temperatura	Durata	Distanța
Termometru	☐	☐	☐
Grad Celsius	☐	☐	☐
Cronometru	☐	☐	☐
Secundă	☐	☐	☐
Ruletă	☐	☐	☐
Metru	☐	☐	☐

12. România a obținut cea mai bună clasare în ierarhia pe medalii, locul al doilea, la Jocurile Olimpice din 1984 de la Los Angeles, cu 53 de medalii cucerite. Numărul medaliilor de bronz cucerite este mai mare decât al celor de argint, dar mai mic decât al celor de aur. Numărul medaliilor de aur și cel al medaliilor de argint cucerite reprezintă doi multipli consecutivi ai lui 4. Numărul medaliilor de bronz cucerite de atleții români la Los Angeles este:

- A. 17 B. 18 C. 19 D. 15

13. Plajele din locurile unde urma să se desfășoare proba de yachting la Olimpiada din august 2008 de la Beijing au fost acoperite de mii de tone de alge, care au trebuit să fie îndepărtate până la începutul competiției. Se pare că de vină pentru apariția algelor ar fi poluarea provocată de uzine și de agricultură. Denumeste fenomenul care s-a înregistrat în acea perioadă în apa din locul de desfășurare a probei de yachting.

- A. Eutrofizare B. Evaporare C. Condensare D. Desalinizare

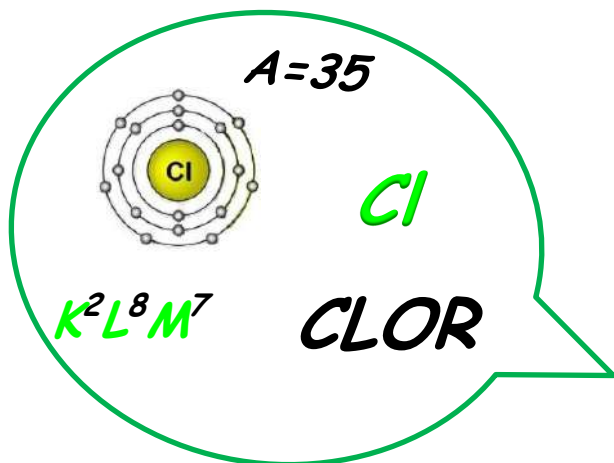
14. La jocurile olimpice de la Londra 2012 și animalele au participat la acest eveniment sportiv. Este și cazul unei curse de alergat în care mai multe specii de animale și-au etalat talentul și unde a ieșit câștigătoare ... o bufniță! Selectează trei caracteristici ale bufniței care o fac să-și găsească hrana cu ușurință.

- A. Zbor planat, silențios; ochi așezați frontal (în față); cioc ascuțit și încovoiat
 B. Gheare ascuțite; vedere și auz bune (simțuri agere); capul mare
 C. Zbor planat, silențios; ochi așezați lateral; cioc ascuțit și încovoiat
 D. Gheare ascuțite; vedere și auz slabe; capul cu rotire de 270 de grade

15. Mascota olimpică - un animal sau o figură umană, reprezintă moștenirea culturală a țării-gazdă și a fost introdusă la Jocurile din 1968 din Ciudad de Mexico. În 2016 Jocurile din Rio de Janeiro l-au avut mascotă pe Vinicius, un amestec format din mai multe mamifere ce trăiesc în Brazilia, reprezentând sălbăticia din această țară. Asociază fiecare animal din prima coloană cu grupa de homeoterme de care aparține.

	Primate	Cetacee	Marsupiale	Monotreme	Carnivore	Copitate
Tigrul	☐	☐	☐	☐	☐	☐
Ornitorincul	☐	☐	☐	☐	☐	☐
Tapirusul	☐	☐	☐	☐	☐	☐
Ursul koala	☐	☐	☐	☐	☐	☐
Delfinul	☐	☐	☐	☐	☐	☐
Maimuța	☐	☐	☐	☐	☐	☐

Ce este Clorul?

Clorul este un nemetal, ce face parte din grupa halogenilor, fiind al doilea nemetal din punct de vedere al reactivității chimice.

Structura atomului

Se găsește sub forma a 2 izotopi stabili în natură Cl cu $A = 35$ (77,35%) ce conține 17 protoni, 17 electroni și 18 neutroni și Cl cu $A = 37$ (22,65%) ce conține 17 protoni, 17 electroni și 20 neutroni. Loc în sistemul periodic al elementelor perioada a 3 a, grupa 17(VIIA) grupa halogenilor, căsuța 17.

Răspândire

Ocupă locul 11 ca răspândire pe Pământ. În scoarță, partea de masă este 0,19%. Se întâlnește numai în compuși intrând în compoziția diferitelor minerale, sub formă de ioni. Îl găsim dizolvat în apa mărilor, oceanelor și lacurilor sărate. În organismul uman conținutul este de 0,12%, în plasmă regăsindu-se 370mg%.

Cum arată?

Clorul molecular este un gaz galben verzui, cu miros asfixiant specific, foarte toxic, ce se comprimă ușor și este de 2,5 ori mai greu ca aerul. Se topește la $-100,98$ grade Celsius și fierbe la $-34,6$ grade Celsius.

Cum a fost descoperit?

În anul 1774, chimistul suedez C.W. Scheele constată că în reacția piroluzitei (dioxid de mangan) cu acid clorhidric se degajă un gaz galben verzui puternic sufocant extrem de solubil în apă. Mai târziu, H.Davy numește acest gaz chlorine de la grecescul chloros = galben verzui.

Surse de informare:

<https://www.google.com/search?q=clip+art+clor>
Chimie, manual clasa a VII-a, București: Editura Art Klett

Ce știm despre

Clor?

Coordonator: prof. Dana Crețeanu

La ce se folosește?

- la obținerea titanului;
- ca dezinfectant în tratarea apelor;
- la fabricarea acidului clorhidric, înălbirea fibrelor textile, celulozei și hârtiei;
- la obținerea unor săruri: hipocloriți, perclorați, halogenuri;
- în industria chimică organică la obținerea derivaților halogenați.

Știați că...

- ✓ Clorul a fost folosit drept gaz de luptă în primul război mondial, fiindcă atacă plămâni, provocând edem pulmonar. Doza letală este de 2,5 mg/l sau 0,085%(vol) clor în atmosferă;
- ✓ În compuși, clorul are activitate fiziologică importantă: acidul clorhidric este constituent al sucului gastric, ionii de clor din clorura de sodiu au activitate de polarizare a membranelor neuronale.

*Pandemia în martie a venit,
 Cu dezinfectant ne-a bubuit
 Clorul a fost la îndemână
 A, Z, nu mai contează
 Toarnă-l tot pe mână!*

*Mendeleev l-a pus în tabel
 Noi, grăbiți, l-am luat din el.
 Am dat iama-n magazine
 Și-am luat tot ce ne convine.*

*Unii mai facem alergii
 Câteodată și strategii
 Sau mirosul nu ne place,
 Dar n-avem ce face.*

*Cu 3 straturi de electroni
 Și 18 mândrii neutroni
 Clorul ne salvează mereu
 Pe viruși, bacterii îi pune-n careu.*

Selecție și prezentare:

Adina Săvoiu, clasa a VII-a B
Teodora Dima, clasa a VII-a A

Să cunoaștem lumea în care trăim

Descoperind frumusețile țării noastre

Coordonator: prof. Grigore Lazăr

Cu fiecare zi ce trece aflăm tot mai multe despre planeta noastră, dar aceasta nu înseamnă că vom ajunge vreodată să o cunoaștem în întregime. Însă, întotdeauna vom ști că am avut, în lunga călătorie de descoperire a acestei lumi, o curiozitate nesfârșită și mare entuziasm.

Munții Apuseni își impun frumusețea cadrului natural prin zona carstică a munților Bihor care reprezintă cea mai spectaculoasă, interesantă și originală zonă carstică din țara noastră ce cuprinde peste 400 de peșteri.

Peștera Meziad: multă vreme considerată cea mai lungă peșteră din România, având 4750 m, este una dintre primele peșteri amenajate, fiind declarată monument al naturii și rezervație speologică. Se află la o altitudine de 297 m iar intrarea se face printr-un portal înalt de 16 m. Peștera cuprinde galerii, formațiuni de calcar, stalagmitele și stalactitele, un alt element care captează atenția fiind coloniile de lilieci din Sala Liliiecilor.

Peștera Ghețarul de la Scărișoara: se găsește în cătunul Ghețari la altitudinea de 1165 m. Face parte din sistemul carstic Ocoale – Ghețar – Dobrești și adăpostește al doilea cel mai mare ghețar subteran din sud-estul Europei. Temperatura din peșteră este influențată de regimul de ventilație și de anotimpuri. Cea mai joasă temperatură a fost de -20° C, iar vara temperatura din peșteră este de circa 0,5°C. Peștera se deschide la suprafață sub forma unui aven cu diametru maxim de 60 m și 48 m adâncime.

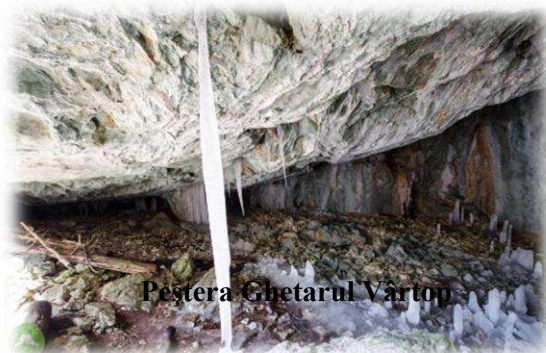
Peștera Ghetarul Vârtop: este locul în care s-a găsit cea mai veche urmă a omului de Neanderthal din România, fiind atestată abia în anul 1955. A fost declarată monument al naturii în anul 1957 și rezervație speologică în 1969. Peștera are o lungime de 300 m, fiind situată în comuna Arieșeni, la o altitudine de 1250 m. Este celebră pentru descoperirea în interiorul ei a trei urme de hominid imprimate în planșeul peșterii, în anul 1974.

Peștera Meziad

Peștera Ghețarul de la Scărișoara

Peștera Ghetarul Vârtop

Cascada de la Vidra (Cascada Pișoaia): numită și Cascada Miresii, este o rezervație peisagistică și se întinde pe o suprafață de 2,5 ha. Aceasta se află pe un prag stâncos de calcare cristaline de vârstă paleozoică, încadrată într-o pădure de fag și arbori izolați de rășinoase. Căderea de apă se realizează de la aproximativ 18 m înălțime, cu un front de despletire a firului apei de 25 m pe abruptul stâncos. Apele din zonă bogate în calcar, creează numeroase formațiuni calcaroase, oferind o priveliște liniștitoare.

Groapa Ruginoasă: este o ravenă de peste 600 m diametru și 100 m adâncime, formată în urma unui proces eroziv foarte activ. În urma fiecărei ploii își devzăluie tot mai mult din rănile sângerii săpate în depozite de cuarțite și argile roșii. Șiroaiele de apă de pe versanți se scurg în văi adânci și strâmte ce dau aspectul unui canion. Fenomenul se petrece în Munții Bătrâna, la o altitudine de 1400 m, din Parcul Natural Apuseni.

Munții Făgăraș: își impun frumusețea cadrului natural prin numeroasele circuri glaciare și lacuri glaciare situate la mari înălțimi.

Golul alpin și lacul Bâlea: având o suprafață de 120,45 ha, rezervația cuprinde un teritoriu străjuit la sud de vârfurile Vânătoarea lui Buteanu, Capra și Paltinul Mare, pe flancul vestic de Muchia Buteanu, iar pe cel estic de Muchia Bâlea. Rezervația include în circuitul glaciar Bâlea, lacul glaciar cu același nume, cel mai mare lac glaciar al Munților Făgăraș.

Rezervația Arpășel: are o suprafață de 736 ha, fiind situată pe versantul nordic al Munților Făgăraș, cuprinzând etajul alpin, subalpin și montan superior, până la 1.000 m altitudine.

Calcarele de la Turnu Roșu: aflate în apropierea localității Turnu Roșu, cuprind o fâșie de calcare suprapuse pe șisturi cristaline. În aceste calcare sunt incluse bogate depozite de fosile, interesante din punct de vedere științific.

Vulcanii noroiși: reprezintă formațiuni create de gazele naturale provenind de la 3.000 m adâncime, care trec printr-un sol argilos, în combinație cu apa din pânza freatică. Nămolul format de acestea iese la suprafață unde se usucă în contact cu aerul, formând niște structuri conice asemănătoare unor vulcani. În România, se întâlnesc la Beciu (Subcarpații Buzăului), apoi la Pâclele Mari și Pâclele Mici, iar vegetația specifică cuprinde specii endemice precum *Nitraria schoberi* și *Obione verrucifera*.

Cascada Vidra

Groapa Ruginoasa

Rezervația Arpășel

Vulcan noroios

Selectție și prezentare:

Anca Ighistorfean, Liviu Nedelea, Anda Denisov, Alexandra Tatu și Daniel Bischin, clasa a VIII-a A

Surse de informare:

1. *Geografie* - manual clasa a VIII-a, București, Editura Art, 2019
2. <https://www.google.com/search?q=pesteri+din+romania>
3. <http://www.cunoastelumea.ro/>

Pagina de istorie

Scurtă istorie a vrăjitoriei

„Arhivele nu sunt simple depozite de acte vechi, ci adevărate laboratoare de cercetare științifică” **Nicolae Iorga**

Vrăjitoria a existat în toate epocile istorice și în toate societățile. Teama de vrăjitorie a atins apogeul în Evul Mediu când s-a declanșat o adevărată vânătoare de vrăjitoare. Istoriografia modernă prezintă foarte bine această perioadă care atrage atenția unui public larg. Atracția față de magie și vrăjitorie există și astăzi, dovadă fiind și succesul de care s-au bucurat cărțile și filmele despre Harry Potter. Am constatat că vrăjitoria, vrăjitoarele și personajele magice ale Evului Mediu stârnesc interesul în rândul elevilor. Profesorii de istorie trebuie să încurajeze elevii să studieze fenomenul din perspectiva istorică. Prin asemenea lucrări elevii sunt îndemnați să studieze documentele din arhivă referitoare la procesele vrăjitoarelor din Sibiu, parte a istoriei orașului.

prof. Mihaela Avram

Vrăjitoria și vrăjitoarele

Vrăjitoria presupune, în variate contexte istorice, religioase și mitice, folosirea unor presupuse puteri supranaturale sau magice. O vrăjitoare este o persoană ce își folosește puterea alături de legile naturale ale Universului pentru a modifica realitatea după bunul plac, în acord cu diferite dorințe sau un scop precis.

Istoric, vrăjitoriile au fost asociate cu folosirea abilităților supranaturale în scopul de a face rău cuiva, iar din păcate aceste asocieri se mai păstrează și în zilele de astăzi, mai ales prin culturile indigene. Cu toate acestea, tot mai mulți oameni încep să adopte o noțiune modernă a vrăjitoarelor, care le pune pe acestea într-o lumină bună.

Natura a stat mereu la baza multor practici și credințe vrăjitorești. Elemente naturale, precum elementele naturii erau folosite în vrăji, animalele erau ținute pe post de companioni în artele magiei sau totem inspirațional, iar ritualuri, dansuri și descântece aveau ca scop controlarea vremii. Energia proprie, interioară, nu trebuie neglijată. Tehnici și practici cum ar fi Reiki, meditație, și altele ne ajută să accesăm energia noastră interioară și să o împărtășim cu cei din jurul nostru. **(Andra Radu)**

Vrăjitoare celebre

Anne Boleyn a fost cea de-a doua soție a regelui Henric al VIII-lea al Angliei. Ea s-a implicat în practici mistice și a angajat consilieri magici, deși nu toți savanții cred cu adevărat că ea era o vrăjitoare.

Cele mai cunoscute procese de vrăjitoare din istorie sunt vrăjitoarele din Salem. O mulțime de cărți au fost inspirate de acestea, în secolul al XVII-lea. Vrăjitoarea bănuită că a început acest fenomen purta numele de Tituba. Ea era sclavă în casa Parris și a fost acuzată de vrăjitorie de două tinere. Mai apoi, aceasta a recunoscut că avea stăpânire asupra practicilor magice de protecție împotriva răului.

Laurie Cabot este „vrăjitoarea oficială din Salem” și cea mai faimoasă vrăjitoare în viață. Este femeie înțeleaptă, are propriul magazin de vrăjitorie din Salem și deține și un canal de YouTube. Ea a ajutat poliția într-un caz de crimă și a predat cursuri la colegiu despre ocultism.

(Andra Dachin)

Vânătoarea de vrăjitoare

Cu toate că Vânătoarea de vrăjitoare a avut cea mai mare amploare atât în Europa modernă cât și în „Lumea Nouă”, în anii 1450-1750, persoanele (în general femei) acuzate de vrăjitorie au fost persecutate încă din antichitate.

În Evul Mediu, atât biserica Catolică cât și protestanții din acea vreme, a căror preocupare era convertirea întregii populații la creștinism, a început să persecute și vrăjitoarele – adică femeile demonizate – pentru a nu își extindă influența asupra „bieților creștini”.

Inchiziția s-a ghidat după *Malleus maleficarum*, adică Ciocanul vrăjitoarelor, cartea care prezenta argumente teologice și juridice împotriva vrăjitoriei.

Această preocupare a inchișitorilor și povestea isterică despre vrăjitoare a început în Franța și s-a răspândit repede în „țări creștinate” precum: Spania, Germania, nordul Italiei, Elveția și Țările de jos. Acest val al vânătorii de vrăjitoare a ajuns până în Insulele Britanice, unde inchișiziția nu a fost în măsură să prindă rădăcini.

În majoritatea cazurilor erau torturate sau executate persoane nevinovate care erau, însă, forțate să mărturisească povești ciudate precum zburatul pe cozi de mătură sau transformatul în animale. Medicii, astronomii, astrologii și ocultii care își depășeau epoca au fost de asemenea victime ale acestor execuții.

În secolele XV-XVIII au fost arse pe rug mai mult de 40.000 de vrăjitoare. Până în anii 1940 s-au urmărit penal persoane precum spiritualiștii și țigani. Acest act a fost în cele din urmă abrogat în 1951.

În zilele de astăzi, în multe societăți din Africa Subsahariană, frica de vrăjitoare conduce la acțiuni periodice, în timpul cărora „specialiștii” identifică suspectii, iar rezultatul este moartea prin linșare. Țările afectate în mod deosebit de acest fenomen includ Africa de Sud, Camerun, Republica Democrată Congo, Gambia, Ghana, Kenya, Sierra Leone, Tanzania și Zambia. (Ana Timofte)

Vrăjitoria și Inchiziția în Transilvania

Conceptul de magie a existat încă de la începutul omenirii, însă a fost perceput diferit în funcție de culturile și religiile unde a apărut.

În religia catolică, diavolul primește un rol important, acesta fiind foarte puternic. Astfel, în Occident, în Evul Mediu, vânătoarea de vrăjitoare s-a amplificat datorită temerii colective deja existente față de diavol și de acțiunile sale. În Occident au apărut de asemenea și idei noi care au ridicat magia la rangul de știință, numită mai târziu știință ocultă, lucru pe care Biserica Catolică l-a luat drept concurență și a căutat un motiv pentru a le combate.

În Estul Europei, lucrurile stăteau diferit, deoarece magia a rămas la rangul de credință populară, iar Biserica Ortodoxă nu a considerat-o o amenințare. Astfel, în Țara Românească și în Moldova, biserica nu a persecutat „vrăjitoarele”.

Totuși, în Transilvania au apărut procesele vrăjitoarelor, însă abia în secolul al XVI-lea. Procesele au apărut pe cale catolică și protestantă, însă multe nu erau motivate religios, tribunalele erau laice, iar pedepsele erau îndreptate împotriva unor fenomene aparent inexplicabile, ori aveau la bază superstiții, gelozii și răfuieli personale. Amplora fenomenului nu se poate compara cu cel al Inchiziției din Vest, însă numeroase procese din secolele XVI-XVIII s-au terminat cu moartea unor persoane inocente.

În spațiul transilvan, procesele au avut loc în târguri importante, cum ar fi Sibiu, Brașov, Baia Mare și Târgu Mureș. Pe teritoriul Transilvaniei, procesele vrăjitoarelor au fost interzise în anul 1768 de către Împărăteasa Maria Terezia, desi există dovezi că judecata unor cazuri a continuat și după această dată, însă fără pedeapsa capitală. (Diana Iacob)

Surse de informare: Wikipedia, Witcheth, Historia.ro, enigmatica.ro, JW.org

*"Pentru că omul nu poate trăi fără
miracole își va produce propriile miracole.
El va crede în vrăji și vrăjitoare chiar
dacă astfel poate fi un eretic, un ateu
sau un rebel."
(F. Dostoievski)*

C.N.G.L.
SIBIU
„Aequo animo”

Secțiunea *Arte*

Grafică: Ioana Matei

Genuri muzicale

„Muzica este singurul grai fără cuvinte pe care îl înțeleg toate popoarele. Este adevărata limbă universală.”

Carl Maria von Weber

Opera rock

Opera rock

Indiferent de vremuri muzica a evoluat, iar genurile acestora sunt foarte diverse, uneori acestea mixtându-se. În contemporaneitate, un astfel de melanj artistic este opera rock. Chiar dacă aici nu întâlnim spiritul clasic al operei, efervescența tipică muzicii rock formulează dialoguri artistice care amintesc de teatrul muzical.

Pentru că opera rock este un subgen muzical apărut relativ recent, unele producții nu au fost niciodată puse în scenă ca opere de teatru și există doar ca opere muzicale audio.

De ce am asculta muzica unei opere rock? Deoarece este o muzică nouă care ne oferă informații și esențe acustice deosebite, prezentate în concepte moderniste.

prof. dr. Paul Valentin Mioreanu

Genul operei

Opera sau teatrul muzical a luat naștere în Italia, în secolul al XVI-lea și reprezintă un gen complex, în care se îmbină armonios: muzica, textul (numit libret), dansul, decorurile, mișcarea scenică.

Un spectacol de operă durează, în general între două - patru ore și este alcătuit din mai multe părți, numite acte.

Din punct de vedere muzical opera conține arii (piese interpretate de soliști vocali, acompaniați de orchestră), coruri și o piesă introductivă, interpretată de orchestră, numită uvertură.

Compozitori celebri de operă și creații de ale acestora: Wolfgang Amadeus Mozart - Nunta lui Figaro; Giuseppe Verdi - Aida; Gioachino Rossini - Bărbierul din Sevilla; Richard Wagner - Maeștrii cântăreți din Nürnberg.

Andra Dachin,

clasa a VIII-a A

Evoluția muzicii rock

Muzica Rock a apărut în anii '40 - '50 în SUA, printre primele vedete remarcabile numărându-se Elvis Presley (supranumit, mai târziu, regele rock-ului) și Little Richard. A evoluat din stiluri de muzică precum swing, gospel, country și folk.

Prima schimbare în acest gen de muzică s-a produs începând cu anii '60, The Beatles, The Beach Boys și The Rolling Stones dând drumul unui nou val ce s-a răspândit în toată lumea. În versurile melodiilor din această perioadă erau exprimate mesaje pacifiste care uneau oamenii și protestau împotriva războiului din Vietnam.

O următoare schimbare a avut loc odată cu anii '80 când au apărut noi stiluri precum: rock progresiv, heavy metal, alternative, punk, grunge și altele.

Instrumentele de bază ce acompaniază vocea solistului sunt chitara electrică, chitara bas și bateria. La această grupare se pot adăuga orga, saxofonul etc.

Indiferent de perioadă și de schimbări, muzica rock a fost și rămâne unul dintre cele mai îndrăgite genuri de muzică!

Ana Timofte, clasa a VIII-a A

Ce este opera rock?

Deși poate fi confundată cu rock-ul simfonic, care e un subgen al rock-ului progresiv, opera rock nu este o combinație a muzicii clasice cu muzica rock, ci o operă literară spusă prin intermediul muzicii rock.

Ca definiție, opera rock sau rock-opera este o compoziție muzicală în stil rock, reprezentată în formă scenică. Opera clasică stă la baza multor compoziții muzical-scenice. Astfel, din totalitatea elementelor operei și ale muzicii contemporane ușoare au luat naștere opera rock și musical-ul.

Printre primele opere rock se evidențiază Jesus Christ Superstar. Textele cântecelor din această operă rock se axează pe evenimentele evanghelice din perioada intrării lui Iisus în Ierusalim, până la răstignirea sa. Albumul The Story of Simon Simopath al trupei Nirvana a fost considerat o incursiune în subgenul operei rock.

Andra Radu,
clasa a VIII-a A

Opera rock în România

În anul 1972, trupa Phoenix a început proiectul pentru opera rock „Meșterul Manole”, care urma să fie prima opera rock din România. Din păcate, datorită cenzurii din perioada comunistă, aceasta nu a fost pusă în scenă până mult mai târziu, în anul 2013, după ce proiectul a fost reluat de către Josef Kappl, în anul 2008.

În data de 15 ianuarie 2019, în București a avut loc premiera operei rock Lucifer. Aceasta a fost compusă de către Adrian Tăbăcaru, în colaborare cu muzicieni și actori renumiți din România și Marea Britanie. Conceptul vizual al acestei opere este realizat de Costin Chioreanu – desenator, ilustrator și unul dintre cei mai apreciați artiști video în întreaga lume, care a lucrat până acum cu nume mari ale muzicii rock internaționale. Versurile sunt în limba engleză, pentru a fi accesibilă mai multor persoane, însă a fost scrisă pe baza poemului „Lucefărul” de Mihai Eminescu. Lucifer - a rock opera poate fi vizionată în totalitate pe Youtube, iar în data de 11.09.2020 a fost prezentată la Sibiu Opera Festival.

Diana Iacob, clasa a VIII-a A

Arte plastice

Pictură și grafică

De ce să pictăm? O întrebare simplă cu un răspuns complex: pentru că ne ajută să evadăm din cotidian, ne ajută să ne exprimăm anumite emoții, ne relaxează, ne aduce satisfacția unui lucru valoros făcut de noi înșine, ne poate aduce admirația și prețuirea celor din jur, ne stimulează creativitatea și latura sensibilă a ființei noastre.

Explorează lumea culorilor, e o bucurie, e încântător!

prof. Raluca Filip

Miruna Dospinescu, clasa a VIII-a A

Vanessa Cotruș, clasa a V-a B

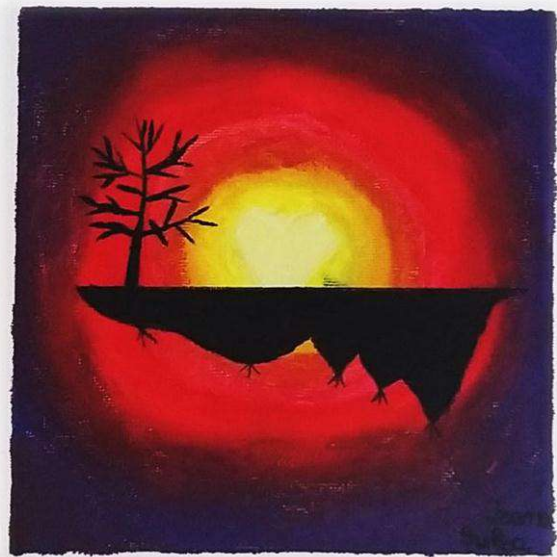
Ioana Şulea, clasa a VI-a B

Reina Macrea, clasa a V-a A

Anda Denisov, clasa a VII-a A

Ioana Şulea, clasa a VI-a B

Ana Galea, clasa a VI-a B

Ioana Şulea, clasa a VI-a B

Reina Macrea, clasa a V-a A

Vanessa Cotruș, clasa a V-a B

Anisia Oncioiu, clasa a VI-a A

Vanessa Cotruș, clasa a V-a B

Ana Galea, clasa a VI-a B

Ioana Șulea, clasa a VI-a B

Cezara Răcuiu, clasa a V-a B

Miruna Dospinescu, clasa a VIII-a A

Tudor Mețiu, clasa a V-a B

Anisia Oncioiu, clasa a VI-a A

Anca Ighiștorfean, clasa a VIII-a A

Anisia Oncioiu, clasa a VI-a A

Adina Săvoiu, clasa a VII-a B

C.N.G.L.
SIBIU
„Aequo animo”

Secțiunea

Proiecte internaționale

Grafică: Andreea Mateescu

Proiect eTwinning „Climate our future”

prof. Daniela Bunea

Clima Pământului se schimbă constant în timp geologic și acest lucru provoacă fluctuații semnificative ale temperaturilor medii globale. Cu toate acestea, perioada de încălzire în care ne aflăm progresa mai rapid decât oricare alte evenimente din trecut. Acum este clar că omenirea a provocat o mare parte din încălzirea secolului trecut prin eliberarea de gaze cu efect de seră pentru a ne energiza modul de viață modern.

Suntem șapte clase de elevi din șapte școli din orașe diferite și împreună participăm cu mândrie la activități legate de eficiența energetică, energia regenerabilă și prevenirea defrișărilor, care sunt sugestii de soluții pentru schimbările climatice.

Am început în ianuarie 2021 prin a ne cunoaște unii pe alții. Ne-am întâlnit în spațiul de lucru al proiectului; suntem 57 de elevi și 7 cadre didactice din Polonia, Turcia, Azerbaijan, Portugalia, Ucraina și România. Proiectul va dura până în iunie 2021 și sperăm să îl înscriem în competiția pentru Certificatul Național de Calitate eTwinning în luna august.

Am vizitat fiecare, virtual, orașele în care se află școlile implicate în proiect cu ajutorul prezentărilor entuziaste făcute de colegii de pe alte meleaguri. Am răspuns la un chestionar inițial despre schimbările climatice, apoi am început efectiv lucrul la activitățile proiectului. Prima sarcină a fost individuală: crearea unei propuneri pentru sigla proiectului. Câștigătoare a fost sigla creată de un coleg din Turcia. A urmat sărbătorirea Zilei Siguranței pe Internet, apoi am lucrat în echipă căutând informații pertinente despre schimbările climatice și prezentându-le cu ajutorul diferitelor instrumente Web 2.0 care sunt la dispoziția noastră acum.

Ana Galea, clasa a VI-a B

CLIMATE OUR FUTURE

Daniela Bunea: „Cu acest proiect, urmărim creșterea gradului de conștientizare a schimbărilor climatice, lucrând cu elevi cu vârste cuprinse între 12 și 15 ani din șase țări europene și pan-europene.”

Lucrând la proiect

Site-ul creat în mod special pentru proiectul nostru este aici:

<https://climateourfuture.blogspot.com/>

Ideea proiectului

Proiect născut din dorința de a înțelege mai bine Pământul, care este casa noastră – acesta este proiectul nostru eTwinning dedicat schimbărilor climatice:

<https://twinspace.etwinning.net/150109>

Sigla proiectului

Urmează alte activități foarte interesante – țineți aproape!

C.N.G.L.

SIBIU

„Aequo animo“

Secțiunea

Concursuri și proiecte educaționale

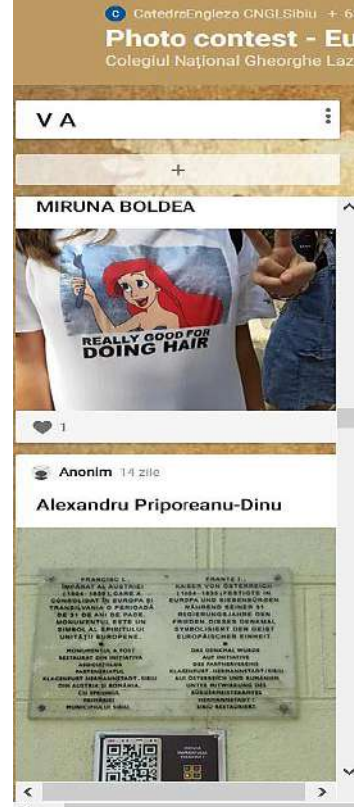

Grafică: Rareș Florea

European Day of Languages (26 Sept 2020) la CNGL Sibiu

prof. Victoria Șerban

În data de 26 septembrie 2020, elevii Colegiului Național Gheorghe Lazăr au sărbătorit Ziua Limbilor Europene împreună cu profesorii lor, membrii catedrei de limba engleză. În acest an, pentru a sărbători, elevii au participat la un Concurs de fotografii care a presupus fotografierea de obiecte, reclame, panouri sau însemne din frumosul nostru oraș conținând mai multe limbi europene. Ei au postat aceste fotografii pe un Padlet comun: <https://padlet.com/cnglsibiuengleza/Bookmarks>, iar clasele cu cele mai multe limbi au fost desemnate câștigătoare.

Clasamentul pe clase (criteriu de jurizare: varietatea limbilor și a subiectului pozelor):

- I – V B
- II – VI B
- III – V A

Au fost acordate și premii individuale pentru cei mai prolifici și creativi fotografi.

Clasament individual

- ✓ Miruna Boldea (V A) – most mouth-watering photographer
- ✓ Sara Alexandra Frățilă (V B) – most ingenious photographer
- ✓ Alexandru Priporeanu-Dinu (V A) – most historically-minded photographer
- ✓ Ana Galea (VI B) – most curious photographer

Elevii claselor gimnaziale au apreciat acest concurs și și-au exprimat entuziasmul într-un mod creativ, atât în imagini cât și în cuvinte:

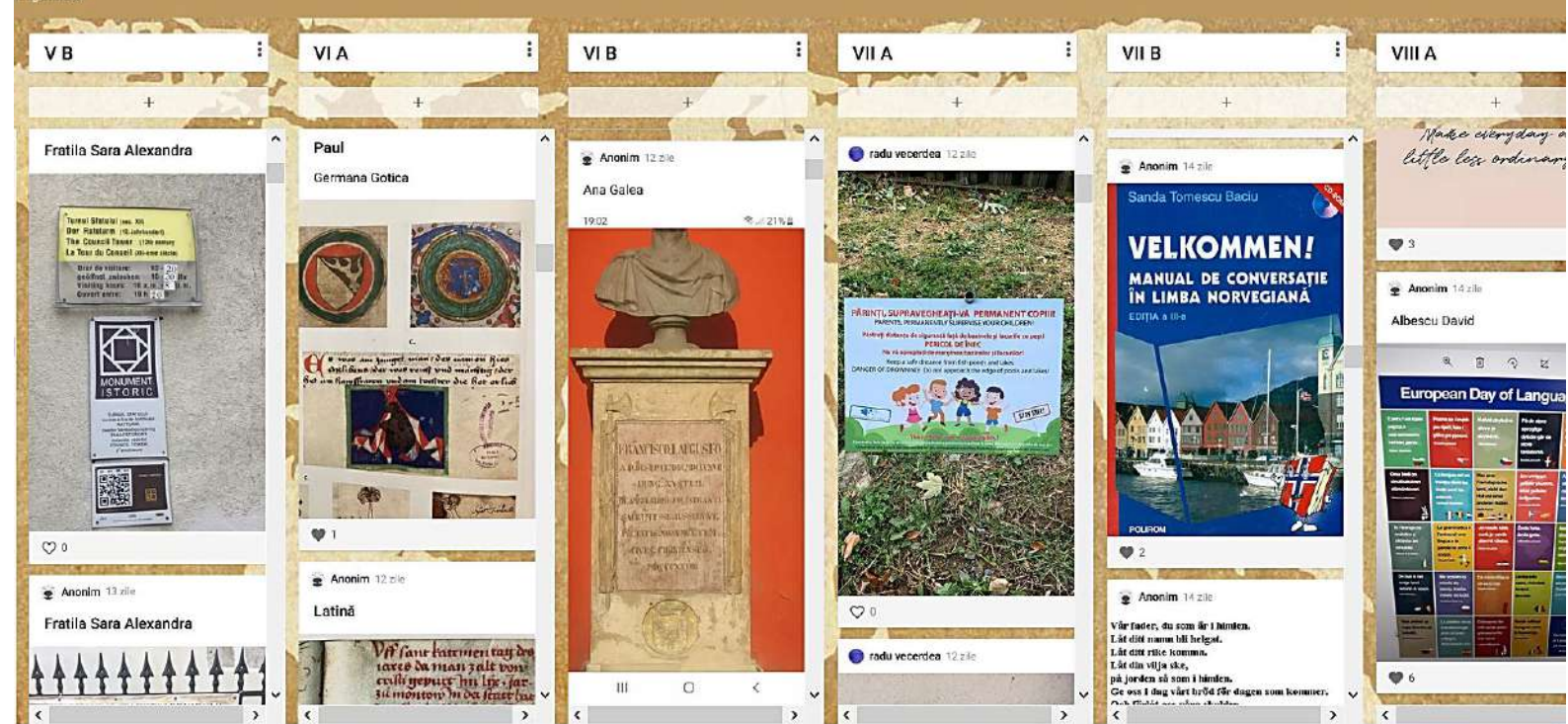
"When I found out that our class had won the contest I was very, very happy, I felt very proud. ☺ ☐☐ I've been all over the town, taking pictures, and I've managed to post over 20 photos on Padlet. My photos included posters and notices in 5 languages: Romanian, English, French, Italian and Hungarian. ☐♥☐ Even though I didn't win the individual award, I was still happy. ☐☐ This contest seemed fun and interesting to me. ☐☐ 🍀☐"

Alexia Savu, V B

"I had a really good time participating in the contest, it was fun and interesting, and I was surprised to see how diverse languages are and how diverse our town is."

Bogdan Tufa, V B

"My first contest with my new classmates: When I heard that we have a contest, I was very excited, because I love contests. I always want to be on the first place, and look, my wish came true! I am very proud of myself and my classmates! The contest was very funny!"

Sonia Crișan, V B

"I enjoyed the photo contest! It was interesting to find posters in different languages. I was happy when I found out that our class won, and I was excited to be "the most ingenious photographer!"

Sara Alexandra Frățilă, V B

"I was very happy to receive the prize for "most mouth-watering photographer", and now the certificate is added in the folder of my achievements. This is my first prize as a student at "Gheorghe Lazăr"! The day that saw me taking those photos of Sibiu will forever stay with me. I was not born in Sibiu, but I have come to love it much! And my photos are good proof."

Miruna Boldea, V A

"Thank you very much for the wonderful surprise of being chosen as the most curious photographer in the 2020 EDL celebration! I have looked for interesting spots and fascinating sights of our town, and my work is now recognised. I am looking forward to next year's competition!"

Ana Galea, VI B

"The 116 photos uploaded by my classmates in 6B, winners of the 2nd place, demonstrate that working in a team and constantly collaborating for a common goal can lead to great satisfaction and a desire to try more. Congratulations and good luck with other competitions! We can be the best!"

Ștefan Marian, class leader, VI B

Our homes and dreams during the pandemic

The year 2020 was a difficult one for all of us due to the pandemic, we had to study at home and we definitely missed things we loved: our school, our classmates and friends, travelling and socializing face-to-face. But we, the pupils from class VI A, decided to make the most of it and, guided by our English teacher Șerban Victoria, we wrote about our homes and what we love about them but we also dreamt about travelling to the most unusual places. We know that this will happen soon enough!

MY ROOM

Anisia Oncioiu, clasa a VI-a A

This is my room. I think it is quite big. In it, there is a big white bed. The bed has brown edges, and, on it, there are a cream pillow and a cream blanket. Above the bed, there is a little source of light. Near the bed, there are some plants, and, on the other side, there is a colorful carpet and a big wardrobe. The wardrobe is white with brown. It has two mirrors on the middle door. Next to it, there are some shelves for my books. The desk is near the door. The desk is brown with white. Above the big white cupboard, there is a TV. In the middle of the room, there is another colorful carpet. There are plants all over the room. The big window is covered by some cream curtains.

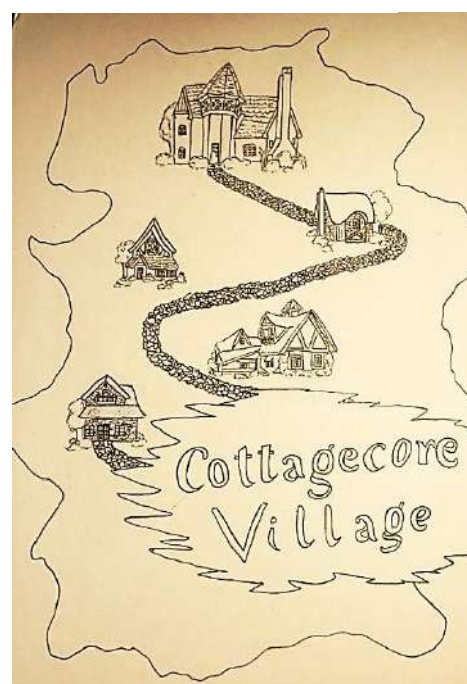
I love my room and I think this is the perfect room for me!

COTTAGECORE VILLAGE HOTEL

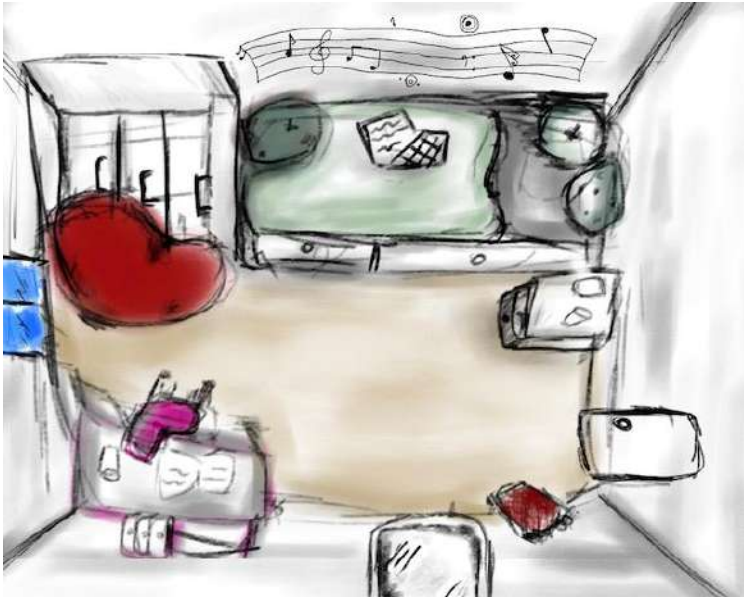
Anisia Oncioiu, clasa a VI-a A

If you like the cottagecore style or the style of pleasant houses in the Middle Ages, I found the perfect hotel for you. Last spring, I went with my family to the Cottagecore village hotel in Germany. This hotel is located in a big forest. It is like a village with a lot of beautiful tiny houses. You can stay in your own tiny house. Each house is different and you can stay to look at their design for hours. It is just a relaxing place where you can stay on your own or with your family and friends and just relax. The houses are so cozy and when you enter them, you won't want to come back. In them, there are plants and wood furniture. When you wake up in the morning, you have a big breakfast in the main house. The food there is excellent. There are also places with animals so you can play with a rabbit, a lamb or a baby pig. In the evening, there are some outdoor shows.

This hotel is just my dream hotel. You feel like you are in a story there.

MY ROOM – Adriana Cichi, clasa a VI-a A

My bedroom isn't very big, but I still really like it. When you enter it, on the right, you can see my small nightstand and behind it is my bed. I spend most of my day in my bed. I have a blanket and a few pillows. I just keep changing the sheets and everything as I like so it doesn't always look the same. Then, next to my bed is my wardrobe. It is white and has three doors, two of them open to the same shelves. It's not really big but it can fit all of my clothes. And in front of my wardrobe I have my favourite, a bean bag, which is a bag filled with little balls that you can sit on. Also, I got it on my 12th birthday and it's red because that is my favourite colour. My window, which is next to that, is pretty boring, nothing special about it. But I can see the sunset from my room every evening and I love that because it's the only room in my home that has that view. Opposite the wardrobe is my desk, it's pink and white. That's where I do my online classes and my homework. It's got two or three shelves and I put some small books on them. I'm not really a fan of the colour pink so I'm hoping to change that pretty soon. Then moving on is my mirror, which I have only had for about a year now, it's weird that I lived without a mirror in my room. In front of it is also my trash bin. And that brings us to the last aspect, my door. It's currently brown but I am allowed to paint it. I think I will paint it all white and then draw some rainbows on it or something.

That's it, that's my room. I do want to make a few changes around here, but I still love it as it is.

NATURE PARADISE HOTEL

Sofia Gorfi, clasa a VI-a A

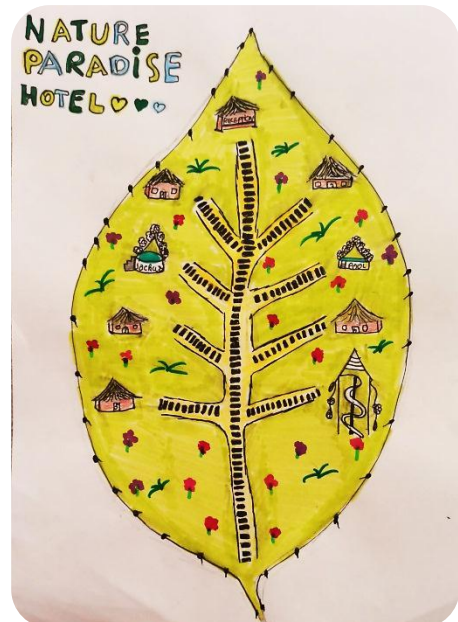
Because a lot of people love nature, I will present you a very good, beautiful and relaxing hotel in nature.

Its name is Nature Paradise Hotel. It has 5 houses, a jacuzzi and a pool. It also has a castle, I think, you can take some photos there.

In your house you will have a bedroom, a kitchen and a livingroom with a big TV.

I don't know the exact price but I think it is 949,90 lei for a night. Yes, I know, it is a big price but if you want a lovely experience this place is perfect for you.

About the booking, you can book online or you can go there and book at the reception.

THE ART HOTEL

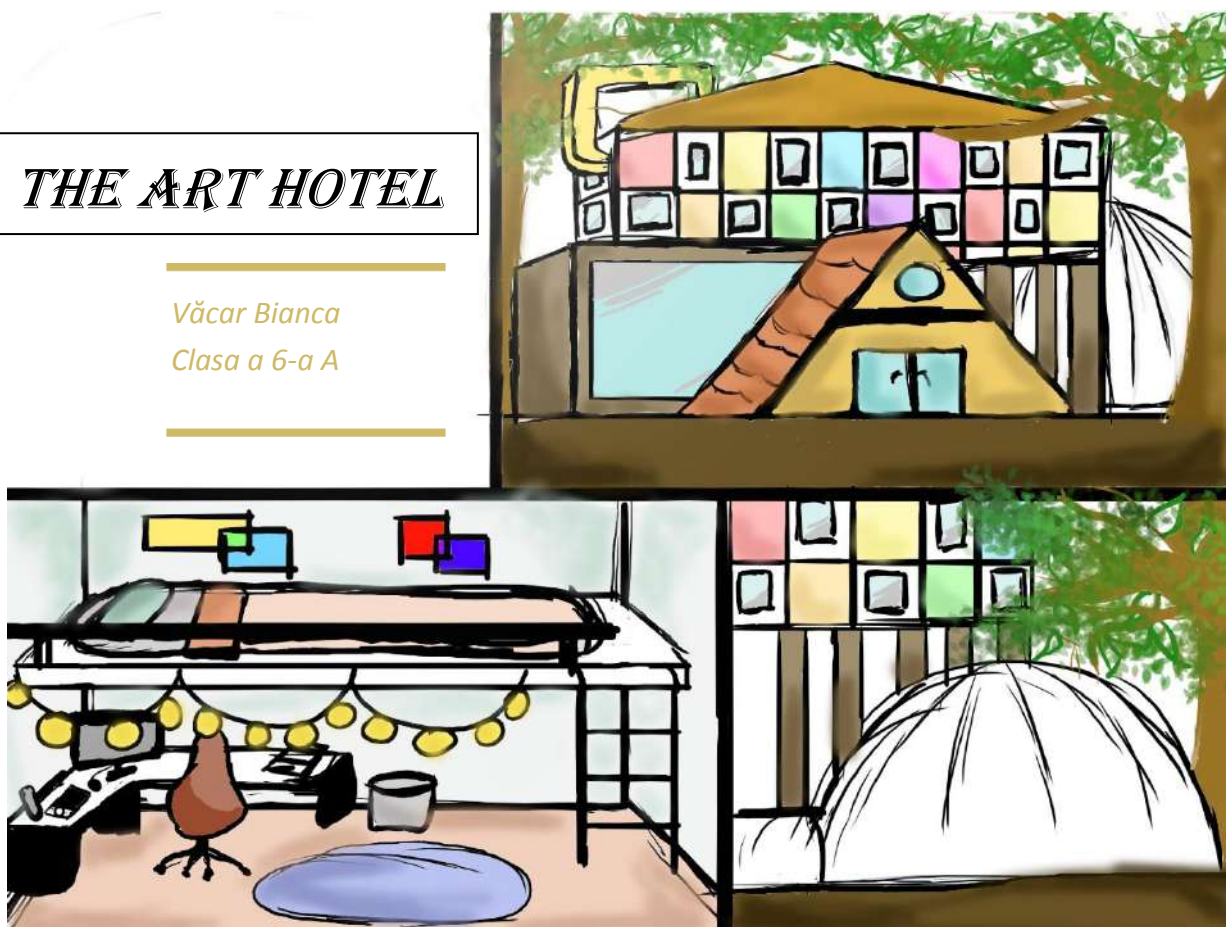
Bianca Văcar, clasa a VI-a A

This is The Art Hotel, a cozy place for all artists, to detach from the city agglomeration and try out new styles of art. The hotel is opened for everyone who wants to relax and try digital or classic art.

The hotel is made of the main hall, which is attached to the Creation Bubble. On the first floor, we have the dining hall. On the second floor, there are the rooms, which are styled to be cozy and large, so you can have more space for your needs. In the room you have a tanked bed and under it there is a large desk and a chair, that comes with a computer, a graphic tablet, a sketch book, some pencils and some references for drawing.

THE ART HOTEL

Văcar Bianca
Clasa a 6-a A

In the Creation Bubble, you have a variety of options to choose from. You can make collages, draw on a graphic tablet or an I-pad, make clay figurines or draw normally on paper. In the Creation Bubble you can express yourself and your feelings and share your art with other people.

In the end, when you leave, you can take your creations at home with you or let them at the hotel, to be displayed in the hotel's Art Museum. Also, when you leave you can give as many stars as you want to the hotel and the rating will count for the hotel's reputation.

MY BEDROOM

Ioana Șulea, clasa a VI-a A

When I go into the room, I have an armchair and a floor lamp, where I read in my free time. Then, behind the armchair there is a wardrobe where I put all my clothes. Next to the wardrobe there are some shelves where I put a little Christmas tree when is Christmas time. In the middle of one wall, I have a DIY sofa where I sleep every night. Above the sofa there are two shelves where I put my books. On the right side of the sofa I have some cupboards where I put my school things, for example: books, workbooks, notebooks and dictionaries.

On the wall which is behind the room is a window, but I haven't got curtains. I have rolls. On the left side of the window, I put all my paintings.

On the third wall I have a white board where I do maths problems or I put with magnets To do lists or the schedule. Near the window I have two desks. On the nearest one from the window I do my online lessons and my homework, and the other one is just for more space to put things. Under the second desk I have a stool. Above the desks I have two shelves where I usually put books or decorations when there is a celebration. Next to the shelves I have a TV. On the floor there are two round carpets.

I think my room is special even if it looks quite small, but every day I look at it I think this is my lifestyle.

UNUSUAL HOTELS

Alexia Ciobănuț, clasa a VI-a A

Welcome to The Fictional Hotel! Would you like to step inside and take a look? When you just enter the main hall you can see a little cafeteria. There are some fluffy chairs, small tables and a menu full of delicious food like Soba, Pancakes, Burgers and so much more. What's really special about this cafeteria are the workers' costumes: they're all dressed in cute maids, and our customers love this! A teenage boy wanted to join them, so we gave him a little dress, he looked so cute! Also on the walls of the hall there are painted fictional characters from books, movies or anime, which makes the place look childish and cheerful. There are some stairs that take you to the dorms, and there begins the magic. Every dorm is different, one's Harry Potter themed, one's Snow White themed or just anime themed (the photo below). It sounds childish, but a lot of teenagers come here to relax, socialise and take some photos with their favourite character. Every room has a comfortable bed, a desk with a computer, and colorful posters! You can also borrow books from the library, which is next to the cafeteria, or play games and watch movies on our computers! We will make sure you feel like your comfort character is real, so if you need anything, my office is at the end of the hall with the dorms.

MY HOTEL

Cătălina Hălmăciu, clasa a VI-a A

My hotel is very unusual. It is a hotel on wheels. Its name is Wheelys. It is baby pink and purple. It has 3 blue windows and a purple door. Wheelys has a balcony as well. On it is a jacuzzi and some deck chairs, too. In the hotel there is a bedroom on the first floor, on the ground floor there is a living room with the kitchen and a bathroom. With the hotel on wheels we can travel all over the world. In this hotel we can come with a pet, too.

This is my unusual hotel, and I want to have it just for me.

Un carnaval on-line

CUM ESTE SĂ FII UN PERSONAJ NEGATIV?

inspirat din cărțile și filmele pentru copii

„O poveste bună are întotdeauna un personaj rău” – declară Florin Bican pe blogul FLORINBICABOOKS

prof. dr. Marcela Ciobănuț

Anul acesta, ne-am gândit ca una dintre activitățile Cercului de lectură ce urma să aibă loc în 31 octombrie, să se desfășoare sub forma unui carnaval de Halloween, cu tema: *Cum este să fii personaj negativ?* Cum suntem mari amatori de a ne deghiza, de a întruhipa diferite personaje negative din cărțile sau din filmele preferate de noi, am dat curs acestei inițiative venite chiar din rândul colegilor noștri. Am creat costume, măști și dovleci de groază, inspirate din povești și filme.

Încă de la început ne-am întrebat oare ce-ar fi fost Făt-Frumos fără Zmeu sau Muma Pădurii, Alba-ca-Zăpada fără Regina-mamă și Harap Alb fără Spân? Probabil că poveștile și filmele îndrăgite de noi nu ar mai fi existat. Este adevărat că încă din copilărie ne-am obișnuit să grupăm personajele în pozitive și negative, să ținem partea eroilor și să sperăm că cei răi vor fi sancționați, dar de data aceasta am vrut să privim poveștile din perspectiva personajelor negative.

Printr-un exercițiu simplu de empatie, fiecare dintre noi a pledat pentru personajul negativ pe care l-a întruhipat, receptând povestea prin ochii acestuia. Și asta pentru că am stabilit de la bun început că personajele negative nu sunt create pentru a fi modele, ci pentru a evidenția măreția unui erou. Sentimentele de ură, de dispreț sau de dezamăgire sunt justificate până într-un punct, dar trebuie să recunoaștem că în absența acestor personaje negative, povestea nu ar mai crește sub ochii noștri. Nu este exclus nici ca un personaj negativ să ne devină simpatic, să ne impresioneze cu inteligența lui, cu transformarea lui interioară și să experimentăm un strop de milă pentru el. De exemplu, profesorul Snape din seria „Harry Potter” a lui J.K. Rowling, un personaj detestat, fiindcă părea a lupta de partea Răului. Însă, în ultimele două cărți detaliile din trecutul acestuia l-au transformat într-un personaj simpatic.

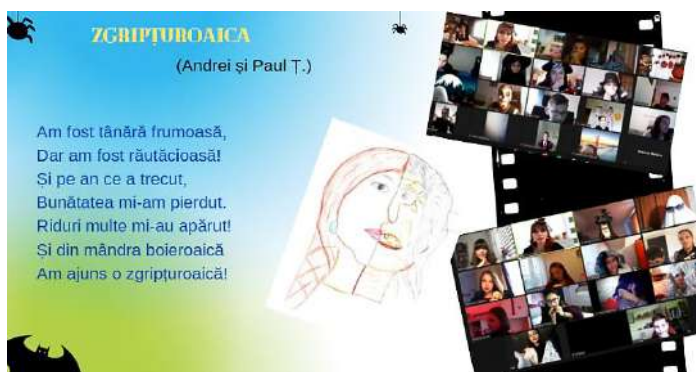
Mascota petrecerii a fost Arduino, e_bostanul_gen_Z, realizat de colegul nostru, Sebi Caminschi. Bostanul era animat de câteva circuite electronice, cu ochii decupați după dimensiunea unor display-uri matrice led 8x8 MAX7219. Cele două display-uri au fost conectate între ele la o placă de dezvoltare Nano în care a fost încărcat un cod scris în Arduino IDE.

Pentru această activitate, nu doar că ne-am costumat cu ceea ce am avut la îndemână, dar unii dintre colegii mei au desenat, alții au scris câteva versuri, așa cum se poate vedea în filmul dedicat întregii acitivități, postat pe site-ul cercului nostru de lectură: <https://pasaportliterar.wordpress.com/2020/11/01/carnaval-halloween/>

În felul acesta, cu toții am devenit conștienți de faptul că și noi, cititorii, contribuim la construirea personajului, prin felul în care îl receptăm fiecare dintre noi.

Iată câteva dintre personajele întruchipate de noi: *Vrăjitoarea Niciodată* (Adina Popescu, Vremea Vrăjitoarei Niciodată), *Muma Pădurii* (din basmele românești), Pennywise (filmul IT), *Vrăjitoarea cea Rea* (Alba – ca – Zăpada, frații Grimm), *Căpitanul Hook* (filmul Peter Pan), *Maleficent* (filmul Frumoasa adormită), *Regina de Inimă Roșie și Pălărierul* (Alice în Țara Minunilor, Lewis Carroll), *Joe indianul* (Aventurile lui Tom Sawyer, Mark Twain), *Evelyn Sader* (Școala pentru bine și rău. O lume fără părinți, Soman Chainani), Cruella De Vil (filmul 101 Dalmațieni), *Mama Gothel* (filmul Rapunzel), Scar (din filmul Regele Leu), dr. Facilier (din filmul Prințesa și Broscoiul), *diverși vampiri* (poate cei din Țara Vampirilor, închipuită atât de magistral de Adina Popescu în cartea O istorie a Țării Vampirilor), *un schelet* (filmul Insula Craniilor), *una dintre Iele* (din seria Andilandi, Sînziana Popescu) etc.

Anisia Oncioiu, clasa a VI-a A

Proiect colectiv on-line: Călătorie în căutarea nemuririi

(o marcă a Cercului de lectură și scriere creativă „Cetatea Lecturii”)

prof. dr. Marcela Ciobănuț

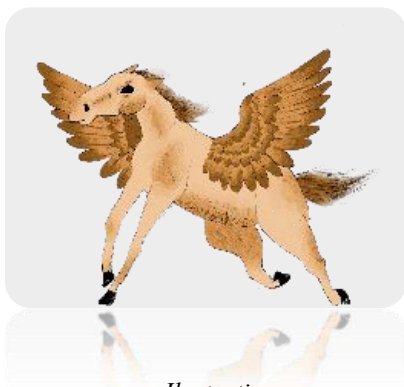
Dintre numeroasele tipuri de călătorie care ne-au venit în minte, ne-am oprit, după puterile noastre, la cea care a devenit o căutare esențială a omenirii, căutarea nemuririi. Proiectul nostru s-a desfășurat în cadrul concursului „Citește cu mine!” lansat de ANPRO în perioada 14 – 18 decembrie, acesta fiind un amplu proiect de promovare a lecturii, cu care s-a încheiat Lecturiada 2020. Activitatea a fost deschisă cu filmul „Caleidoscop de călător” realizat de colegul nostru Sebi Caminschi, din clasa a VI-a B și de către doamna profesoară Marcela Ciobănuț, film ce poate fi urmărit pe site-ul nostru:

<https://pasaportliterar.wordpress.com/2020/12/10/caleidoscop-de-calator/>.

Am trecut „De la un text la multe altele”, pe parcursul a trei ateliere, desfășurate on-line ca activități sincrone, pe Zoom, cu ajutorul diferitelor instrumente sau resurse digitale realizate de doamna profesoară Marcela Ciobănuț (PPT, prezentare Canva, Kahoot, Padlet colaborativ).

Ateliere de lucru

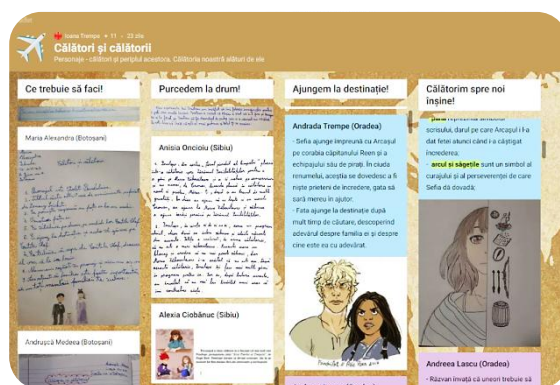

Ilustrație:
Alexia Ciobănuț

Pentru primul atelier punctul de pornire l-a constituit basmul popular românesc „Tinerete fără bătrânețe și viață fără de moarte”. Discuția noastră a fost astfel dirijată, încât să înțelegem faptul că o călătorie, indiferent de vehicul, simbolizează trecerea de la o formă de a fi la alta, de la ignoranță la cunoaștere. Ajunși în acest punct, am evidențiat multiplele semnificații ale motivului Calului năzdrăvan, după o scurtă incursiune în cartea lui Florin Bican, „Și v-am spus povestea așa”. Practic, am adus față în față basmul propriu-zis și textul omonim din cartea acestuia, ceea ce a condus la descoperirea unei noi perspective asupra aceleiași narațiuni. Textul lui Florin Bican, scris la persoana I, redă versiunea Calului, numit aici Stejar, care, cu ironie și umor, relatează aventura lui Făt-Frumos aflat în căutarea nemuririi.

În timpul celei de-a doua întâlniri, ca activitate colaborativă desfășurată pe platforma Zoom, am raportat semnificațiile basmului popular românesc la mitul nemuririi din „Epopeea lui Ghilgameș”. Ne-am familiarizat cu textul epopeii urmărind un videoclip: <https://www.youtube.com/watch?v=dJX4jIwKLZg>. Momentul central a fost cel în care, într-o digramă Venn, am surprins asemănările și deosebirile existente între cele două texte-suport. Am analizat aspecte precum: scopul călătoriei, dificultatea drumului parcurs, finalul călătoriei raportat la schimbarea produsă în mentalitatea călătorului etc. Pentru cititori, mesajul transmis de cele două texte este simplu: nemuirea constă în faptele create ce vor dăinui peste timp.

Spre încântarea noastră, ne-am testat gradul de receptare cu ajutorul a două quizuri, pe platforma Kahoot.

Cel de-al treilea atelier s-a desfășurat tot on-line, ca parte integrantă a unui Padlet colaborativ, realizat alături de elevi din Oradea și din Botoșani, coordonați de doamnelor profesoare Ioana Trempe și Dana Carcea. Acesta a fost un moment de reflecție asupra celor discutate în modulele anterioare, dar și la un exercițiu de scriere a unui microeseu, cu tema „Călătorim cu personajul îndrăgit”.

„Călătorim cu personajul îndrăgit”

Simțind că-i vine sfârșitul, Pricoliciul, protagonistul cărții „*O istorie secretă a Țării Vampirilor*” de Adina Popescu, pleacă din grotă, speriat de lumea Basmului Nou. În drumul său se întâlnește cu personaje care și-au uitat rolul lor în poveste. La sfârșitul călătoriei ajunge într-un oraș cenușiu, lipsit de viață, unde întâlnește un erou străvechi gata să-și afle sfârșitul. Din experiența Pricoliciului am învățat că uneori e mai bine să nu intervenim în cursul firesc al lumii și că lucrurile străvechi trebuie să rămână nemodernizate.”

Claudia Teleșpan, clasa a VI-a B

Mistuit de dorul de familie, Apolodor, din cartea lui Gellu Naum, „*Cartea cu Apolodor*”, pleacă spre Polul Sud, cu un avion bimotor. După o lungă călătorie, acesta își găsește familia în Golful Terror. Pe drum întâlnește diferite persoane și fapte: o maimuțică, banditul bețiv Salliver Tom, tâlharul din Connecticut și savantul Fergus Mac Piggott. Apolodor a învățat că trebuie să aprecieze ce are și că atunci când se desparte de ceva sau de cineva, la un miment dat îi va lipsi. Alături de el am învățat că nu trebuie să renunț la obiectivul propus.

Numele personajului este Ada, o fetiță oloagă, din cartea „*Războiul care mi-a schimbat viața*” de Kimberly Brubaker Bradley. Ea se hotărăște, fără știrea mamei, să plece din Londra, împreună cu fratele ei, Jamie, din cauza bombardamentelor aviației germane, din timpul celui de-al Doilea Război Mondial. Călătoria are loc cu trenul, spre satul Kent.

Ajunsă la destinație, Ada constată că se află într-un loc nu foarte cunoscut, cu oameni nu foarte prietenoși. Nimeni nu se oferă să-i găzduiască pe ea și pe Jamie, ei fiind copiii cei mai murdari și mai sărăcăcios îmbrăcați dintre toți. O femeie posacă, pe nume Susan îi va lua pe cei doi copii, și, în cele din urmă, se vor atașa unii de alții. Ada își va face prieteni, ba chiar va reuși să călărească pe Untișor. Toate persoanele cu care intră în contact o ajută pe Ada, ca la finalul cărții, să se descopere pe sine, să o întâlnească pe adevărata Ada.

La final, Ada învață că poate mai mult decât credea, că valorează mai mult decât o făcuse mama ei să creadă, că există în lume oameni buni de la care are ce învăța, care să o iubească și pe care, la rândul ei, să îi iubească și să îi prețuiască.

Text și imagine:

Radu Țugneanu, clasa a VI-a B

Experiența Anei îmi demonstrează că, dacă ai multă voință și oamenii potriviți alături, poți învinge orice defect, orice împrejurare nefavorabilă. Am învățat că totul este posibil și că trebuie să-ți asumi riscuri câteodată, deoarece astfel îți poți schimba viața.

Text și imagine:

Luca Anastase, clasa a VI-a B

Gerda, și cartea, „Noaptea Despărțirii”, sunt de departe preferatele mele la capitolul lectură, datorită curajului exprimat de acestea. Admir curajul, perseverența, puterea de a continua, când totul părea imposibil. Fata pleacă în această călătorie către libertate, dar și către tatăl și unul dintre frații ei. Totul a început în noaptea în care zidul Berlinului a fost înălțat, despărțindu-i pe Gerda, mama și fratele ei mai mare, de tatăl și celălalt frate al ei, aceasta devenind prizonieră în partea de est. Abia după patru ani a reușit să își revadă tatăl, care stătea pe una dintre platformele din vest. Acesta a făcut un dans, care semăna cu cineva care sapă. La început, Gerda nu a înțeles dorința tatălui ei, crezând că vrea doar să o amuze. Câteva săptămâni mai târziu, fata primește o scrisoare din vest, de la tatăl ei care desenase pe spate o clădire veche din apropierea locuinței lor. Atunci a înțeles, tatăl ei voia ca ea să sape un tunel către ei, către vest, către libertate. Gerda începe treaba imediat ce înțelege ce are de făcut, pe parcurs, alăturându-se și fratele, apoi mama sa. Într-o zi, în timp ce săpau, au dat peste un alt tunel, care era săpat chiar de tatăl și fratele ei. Atunci a înțeles cu adevărat, tatăl ei nu voia ca ei să sape, doar o anunțase ca să fie pregătiți în ziua în care urmau să ajungă în acea clădire atât de des frecventată de ei. În acea zi, au ajuns în sfârșit la destinația mult așteptată, și-au întregit familia, și au descoperit libertatea.

Gerda a învățat că lumea este foarte dură, și că nu ajunge să îți dorești un lucru, trebuie să muncești cu foarte multă ambiție. Eu o admir pe Gerda pentru curajul și puterea pe care le-a avut ca să continue să lupte pentru dorința ei, care părea aproape imposibil de realizat, mai ales cu toate obstacolele prin care a trecut. Chiar și fără obstacole nu este deloc ușor pentru doi copii să fie despărțiți de tatăl lor și de frate, să sape un tunel și să își asume toate riscurile.

Ella Chirilă, clasa a VI-a A

Personajul pe care l-am ales este Anton Lupan, din cartea „Toate pânzele sus!” de Radu Tudoran. Pleacă din orașul Sulina, călătorind peste mări și oceane, înfruntând furtuni, pirați și necunoscutul, împreună cu curajosul echipaj al goetei „Speranța”. Pleacă să întregească harta Pământului, explorând misteriosul, sălbaticul și neprimitorul tărâm al Țării de Foc, dorindu-și în același timp să-și găsească bunul său prieten, Pierre Vaillant, dispărut pe mare cu ani în urmă. Ajungând la destinație, Anton Lupan explorează pământul necunoscut, dând peste ținuturi mirifice, dar și peste pământuri periculoase. La finalul călătoriei nu găsește ceea ce căuta, nu-l găsește pe Pierre Vaillant, dar urmează poruncile mării cărți a prieteniei, pornind în căutarea lui pe întinsul oceanului alb al cunoașterii, deschizând calea viitoarelor călătorii spre căutarea prieteniei.

Anton Lupan a învățat că nici cerul nu e prea departe, că nici cremenea nu e prea tare, că nici oceanul nu e prea adânc, că nici flacăra focului nu e prea mistuitoare când te duci să-ți cauți prietenul aflat la ananghie, a învățat că prietenie este cea mai puternică forță a naturii. A învățat că prietenia dănuie mereu, că nu se uită niciodată. Am călătorit împreună cu el, am străbătut oceane, am trecut prin furtuni și am înfruntat pirați, am învățat ce înseamnă a fi călător și explorator, am învățat ce înseamnă a fi prieten adevărat, am atins cunoașterea adevărată a Universului. De câte ori intru în paginile cărții mă așteaptă o nouă aventură necunoscută în timp și spațiu, călătorind cu „Speranța”, navigând pe oceane, de-a lungul paralelor și meridianelor de pe glob, devenind un membru al echipajului, devenind un tovarăș de călătorie a lui Anton Lupan.

Text și imagine:

Andrei Țiplic, clasa a VI-a A

Personajul a cărui călătorie m-a fascinat cel mai mult este Penelope, protagonista cărții „Șirul Pierdut al Timpului”, de Paige Britt. Penelope dorește să devină scriitoare, dar la un moment dat fata rămâne fără idei interesante și neobișnuite.

Dorind să scape de mama ei care îi interzice scrisul, aceasta ajunge să treacă accidental granița dintre realitate și Tărâmul Posibilităților, acesta fiind Tărâmul unde Penelope va călători. Aici îl întâlnește pe Mărar, tovarășul ei loial de drum, pe Păstrătorul Timpului, care le dă indicii despre cum ar putea găsi ceea ce caută, pe Cu-Cu, o pasăre ce i-a purtat în zbor, și în final pe Marea Zăbovitoare, conducătoarea mărețată a Tărâmului.

Penelope a descoperit că ceea ce ea dorea să-i dovedească mamei nu era faptul că scrisul nu e inutil, ci fata dorea să-i arate că ea nu e inutilă, și că-și poate crea singură viitorul. Alături de faptul că știe ce trebuie să-i dovedească mamei, Penelope a învățat cum să aibă încredere în ea și în forțele ei, și cum să își aprecieze virtuțile de care ea se bucură. Am învățat alături de Penelope că nu timpul este prețios, ci eu sunt, și că trebuie să mă bucur din plin de prezent, nu să fugăresc timpul la nesfârșit.

Text și imagine: **Alexia Ciobănuț**, clasa a VI-a A

În prim-planul cărții „Șirul pierdut al timpului” de Paige Britt, se afla Penelope, o fetiță care își dorește să devină scriitoare, dar programul impus de mama sa o împiedică să își scrie poveștile. Totul însă este dat peste cap atunci când în programul ei apare o gaură, iar Penelope ajunge să călătorească în Tărâmul Posibilităților, o călătorie fantastică, pe un tărâm magic. Alături de Mărar, noul ei prieten, o caută pe Marea Zăbovitoare, pentru ca aceasta să o ajute pe fetiță cu blocajul ei de idei în a scrie. Pe drum, Penelope și Mărar întâmpină multe obstacole, întâlnesc ceasornicari și chiar pe Cronos. Până la urmă, Penelope o întâlnește pe Marea Zăbovitoare și pe lângă ea, găsește și inspirație și o soluție pentru problema ei.

Penelope a învățat că, exact cum a zis și Marea Zăbovitoare, „uneori găsești ce cauți, dar lucrul acela nu este ce te așteptai tu să fie”. Fetița a mai învățat și faptul că ea își putea organiza singură timpul și printre toate, putea avea timp de zăbavă pentru a putea descoperi noi idei de scris.

Eu am înțeles că trebuie ca eu să îmi fac singură timp pentru mine, deoarece sunt singura care poate face acest lucru și trebuie să îl împart, pentru a putea avea timp și de ce contează pentru mine cu adevărat.

Bianca Văcar, clasa a VI-a

Personajul se numește Vlad și face parte din primul volum din seria „Andilandi. Călătoria lui Vlad pe Celălalt Tărâm” de Sînziana Popescu. Vlad pleacă pe Celălalt Tărâm, deoarece familia sa aștepta sosirea unui nou membru, dar lui Vlad nu îi place ideea de a avea un frate. Lui îi este frică de faptul că nu am mai fi iubit de părinți, odată cu apariția frățiorului său. Pe parcursul călătoriei, Vlad este ajutat de Calul Năzdrăvan, pentru a-și duce la bun sfârșit misiunea primită de la Ursitoare.

Vlad a învățat din propriile greșeli, a învățat ce este prietenia, fericirea și iubirea. El a mai învățat cum să fie un frate bun, și că în sufletul fiecărui om se află cheia reușitei.

Daria Marinescu, clasa a VI-a A

Personajul pe care l-am ales este Addison Cooke, care împreună cu prietenii săi, Molly, Eddie și Raj, sunt eroii seriei „Addison Cooke”, scrisă de americanul Jonathan W. Stokes. În cartea „Addison Cooke și mormântul lui Genghis Han”, ei pornesc într-o călătorie de-a lungul Asiei, încercnd să-i salveze pe unchiul Nigel și pe mătușa Delia din mâinile triadelor chinezești ce încearcă să găsească mormântul legendarului lider mongol, Genghis Han. Tinerii călători fac alianțe cu doi darhazi negri, Nimeni și Nu Știu, ca să îi oprească pe chinezi.

Personajele descoperă că scopul vânătorii de comori nu este comoara în sine, ci prietenii pe care le-au legat și cunoștințele pe care le-au dobândit, acestea fiind mai prețioase decât tot aurul și toate nestematele găsite în mormântul lui Genghis Han. Cred că avem cu toții de învățat că nu bogăția este prietenul nostru, ci cunoașterea pe care o dobândim.

Paul Țiplic, clasa a VI-a A

Un motan de rasă nobilă, numit Winston Churchill, din cartea „Winston – un motan în misiune secretă” scrisă de Frauke Scheunemann, face o călătorie, ajungând în corpul unei fete de treisprezece ani. Winston și fata, pe nume Kira, fac schimb de corpuri în timpul unei furtuni cu fulgere. Motanul nu este fericit la început, dar de-a lungul zilelor petrecute în viața umană, își dă seama că nu este ușor să fii om. Este multă presiune între notele mari și popularitate.

Pe parcursul acestei călătorii, își face prieteni adevărați și descoperă persoane egoiste care îi fac probleme cu familia sa. La final, Winston și Kira reușesc să se întoarcă în corpurile lor, cu ajutorul noilor prieteni pe care acum îi admiră și Kira.

Eu am descoperit și învățat că nicio lume nu este ușoară, fie că vorbim de cea pisicească sau cea umană. Fiecare lume are avantaje și dezavantaje, dar depinde din ce punct de vedere privim.

Ioana Șulea, clasa a VI-a A

Numele personajului este Vlad, protagonistul cărții „Andilandi. Călătoria lui Vlad pe Celălalt Tărâm”. Acesta pleacă de acasă pe Celălalt Tărâm, din cauza invidiei pe cei doi frațiori, nou-născuți. El întâlnește Ursitoarele care i-o dau pe Andilandi, Pasărea Măiastră, pe care trebuie să o ducă în siguranță la Sânziene, cu ajutorul calului Năzdrăvan. Cei doi ajung la Blajini, apoi la Zmei, în Regatul Căpcânilor, apoi la Uriși, la Iazul Balaurilor și la Școala Solomonoreasă, iar într-un final la Sânziene.

Vlad a învățat faptul că dacă iubirea există, atunci ea este egală pentru toți. Eu am învățat că invidia nu-și are rostul, deoarece cu prietenii și familia alături, tot timpul va exista iubire.

Daria Ilisei, clasa a VI-a B

Personajul la care m-am gândit este Bastian, din cartea „Povestea fără sfârșit” a lui Michael Ende. Bastian pleacă în această călătorie pentru a o salva pe Crăiasa Copilă și pentru a ajuta Fantazia, tărâmul pe care aceasta îl conduce. Acet tărâm este înghițit de o umbră, care distrugea tot. Băiatul pleacă la drum alături de prietenii săi, Atreiu și Fuhur, pentru a găsi Apa Vieții, care să îl ajute pe Bastian să se întoarcă în lumea sa, la tatăl de care îi era dor.

De-a lungul drumului, trecând peste diferite obstacole, protagonistul învață să nu fie egoist și rău. El realizează că nu este ușor să fii un lider, pentru că sunt foarte multe responsabilități de care trebuie să ții cont.

Din experiența lui Bastian am învățat să îmi folosesc imaginația pentru că se pot crea multe lucruri. De asemenea, am învățat că nu este bine să te crezi cel mai puternic și că totul ți se cuvine, iar lecția modestiei și a omeniei mi s-a întipărit în suflet.

Radu Pipernea, clasa a VI-a A

Personajul meu îndrăgit este Phileas Frogg din cartea „Ocolul pământului în optzeci de zile” de Jules Verne. El voia să demonstreze că poate să facă ocolul pământului în optzeci de zile. Împreună cu valetul său, Passepartout, pleacă la gară. Pe drum se întâlnesc cu o domnișoară care picta foarte frumos. Ea a vrut să vadă orașul San Francisco, așa că Phileas a lăsat-o să meargă cu ei. Au ajuns cu o zi înainte la Londra unde toată lumea l-a felicitat, inclusiv Regina.

Phileas a învățat că prietenii sunt o comoară, fără ei nu termina ocolul la timp, iar eu am învățat că nu trebuie să mă dau bătut niciodată

Bogdan Stoia, clasa a VI-a A

Personajul ales de mine se numește Sakiz Sardunya, din cartea „*Fetița căreia nu-i plăcea numele său*” de Elif Shafak. Ea pleacă într-o călătorie alături de doi copii care vin de pe al optulea continent. Fata îi ajută pe cei doi să se întoarcă acasă, pentru a crea noi povești și pentru ca tărâmul lor să se întoarcă la viață. Pe drum întâlnesc o vrăjitoare care îi pune să aleagă dintre patru drumuri diferite. După ce trec de acest obstacol, ei își pierd sacul cu idei pentru povești și descoperă că tărâmul începe să se usuce.

Sakiz Sardunya a învățat că trebuie să aibă multă răbdare și că nu trebuie să renunțe după prima încercare. Ea a devenit mult mai încrezătoare în forțele sale și nu se mai supără din cauza lucrurilor care înainte o deranjau. A înțeles că mai întâi trebuie să se placă pe ea însăși și după aceea o vor plăcea și ceilalți.

Din experiența ei, am învățat că trebuie să citesc mai mult pentru a nu dispărea cel de-al optulea continent și că nu trebuie să aleg drumul cel mai ușor, ci că ar fi bine să trec prin toate obstacolele drumului greu pentru a deveni mai înțeleaptă, mai curajoasă și mai puternică.

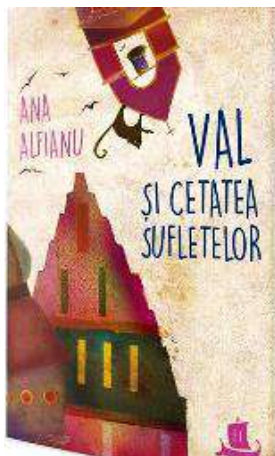
Paula Ittu, clasa a VI-a B

Personajul se numește Sakiz Sardunya, adică Mușcată Curgătoare, din cartea „*Fetița căreia nu-i plăcea numele său*”. Ea pleacă într-o călătorie în țara numită Lepoba, de pe al optulea continent, pentru a readuce la viață tărâmul poveștilor. În această călătorie, fetița este însoțită de două creaturi magice, Zeliș și Asutay, care îi devin prieteni.

Sakiz Sardunya a descoperit cu adevărat magia și puterea cărților. Din aceasta călătorie eu am învățat faptul că indiferent de ce alegeri fac, există mereu o a doua șansă care mă poate ajuta să ajung la ceea ce mi-am dorit de fapt. Mă ajuta să înțeleg și eu importanța cărților și că orice lucru care mi se pare minor și inutil, pentru altcineva poate fi un lucru mare.

Ștefania Mătăcuță, clasa a VI-a A

Pe personajul meu preferat îl cheamă Val și este protagonistul cărții „*Val și Cetatea Sufletelor*” de Ana Alfianu. Val este un băiat de zece ani, care pornește într-o călătorie spre Cetatea Sufletelor, unde s-ar putea afla bunicul băiatului. La începutul călătoriei se întâlnește cu o broască țestoasă de 127 de ani, pe care o cheamă Malila, și care poate să vorbească și să zboare. Ei trec împreună prin multe încercări. La final, ajung pe Insula de pe ape, apoi în Palatul Lunii, unde Val își visează bunicul drag. Acesta îi spune că nu se poate pătrunde în Cetatea Sufletelor decât odată cu trecerea în neființă.

Ceea ce am învățat eu din aventura lui Val este faptul că viața merită trăită cu bucurie alături de toți cei ce îți sunt aproape de suflet, iar de bunici trebuie să ne bucurăm cât timp îi mai avem aproape de noi.

David Ionuș, clasa a VI-a B

Ionuș este un băiat din Ferentari, un cartier din București, locul unde este amplasată acțiunea cărții „*Povestea kendamei pierdute*” de Adina Rosetti. Băiatului îi palce foarte mult să se joace cu kendama, dar este nevoit să plece într-o călătorie întrucât, un băiat pe Leo, i-a furat kendama. Ionuș, împreună cu prietena sa, Diana, pleacă într-un loc numit Alea Duhurilor, unde totul este întunecat și un mare munte de gunoi își face apariția. Aici o întâlnesc pe zâna Maria, iar aceasta le spune că acest cartier fusese cândva un loc pașnic și frumos, dar care s-a schimbat odată ce a apărut Leo. Ionuș a înțeles că trebuie să îl învingă pe Leo într-o competiție cu kendama, pentru a elibera acest loc de sub vraja malefică. Ajutat de prietenii săi, băiatul îi va elibera pe locuitorii acestui cartier.

Am învățat din experiența lui că întotdeauna vei avea nevoie de un prieten care să te ajute, și am mai învățat faptul că romii nu trebuie să fie marginalizați.

Victor Dumitrescu, clasa a VI-a B

„Dacă nu gândești la viitor, nu îl poți avea!”

Coord.: prof. Ramona Săftescu

A fi copil înseamnă a avea un suflet pur, a fi fără păcat. Înseamnă a iubi necondiționat, a fi liber, a râde din suflet. Cea mai mare bogăție a acestei lumi este reprezentată de existența noastră, a copiilor.

Ce poate fi mai frumos decât să știi că viitorul este în mâinile tale, adică ale mele? „Viitorul în mâinile mele” ar putea fi?

Mi-aș dori ca eu să pot decide ce vreau să fac mâine, sau peste 20 de ani cu viitorul; nu spun că nu ascult de sfaturile părinților, profesorilor, dar mai bine ca mine nu știe nimeni ce se află în inima mea.

Mă uit la părinții mei și pot spune că părinții mei au o mare responsabilitate, țin în mâinile lor o părticică din viitorul omenirii. Ce viitor poate avea un copil care trăiește într-o casă cu părinți alcoolici, care abuzează de ei, sunt privați de școală, sunt trimiși la cerșit? Ei nu au nici un drept. Deși statul este obligat să asigure accesul tuturor copiilor la educație, totuși, nu toți au parte de educație. Mulți părinți nu au posibilitatea financiară nici măcar de a achiziționa cărți și rechizite, ei sunt nevoiți să facă orele la domiciliu. Alții locuiesc departe de școală, iar drumul până la școală este greoi și sunt nevoiți să renunțe la educație. În afară de dreptul la educație, sunt copii cărora li se încalcă dreptul la sănătate, neavând posibilități, părinții nu își duc copiii la doctor.

Dumnezeu mi-a dat șansa să mă nasc un copil sănătos. Dar nu toți copiii au avut această șansă. Copiii cu dizabilități sunt discriminați, priviți cu neîncredere, sunt dați la o parte. Ce viitor pot avea acești copii dacă drepturile lor nu ar fi respectate? Copilul trebuie tratat cu respect, iar statul este obligat să îi asigure cele mai bune condiții de dezvoltare, să respecte drepturile și protecția copilului, fără discriminare. Nu contează dacă au sau nu o dizabilitate, ce opinii au, din ce familie fac parte sau unde locuiesc. Nu contează nici dacă sunt băieți sau fete ori dacă sunt bogați sau săraci. Toți copiii au drepturi! Ei au aceleași drepturi precum orice alt om.

Anul 1989 a fost anul în care prin Convenția ONU au fost adoptate drepturile copilului, motivul principal fiind nevoia ca întreaga lume să recunoască faptul că și copiii au drepturi. Începând cu acel moment, lumea a devenit și una a copiilor.

Daria Andreea Marinescu, clasa a VI-a A

Olimpiada de lingvistică

Olimpiada de lingvistică este un „joc” complicat, dar captivant, de decodare a unor limbaje și limbi necunoscute prin analogie și deducții contextuale. Făcând apel la norma limbii materne și la gândirea logică, urmând anumiți pași, copiii și tinerii descoperă secretul unor limbi necunoscute, semnificația unor mesaje în limba eschimoșilor sau în cea amharică sau fijiană. Se întâlnesc cu semne ciudate, cuvinte nemaîntâlnite și intră în „Labirintul” sensurilor și al semnificațiilor de unde ies fericiți. „Lupta” cu dificultățile este apanajul copiilor deștepți.

În acest an atipic, olimpiada s-a desfășurat în sistem online, iar elevii noștri au obținut rezultate remarcabile.

prof. Corina Ciobotă

Rezultate obținute la Olimpiada de lingvistică Ediție online, 27 februarie 2021

Secțiunea EXERCITIULUI A (clasele 5-6)

1. Larisa Radu, clasa a V-a B - 86p – **Argint**
2. David Buta, clasa a V-a A - 76p – **Bronz**
3. Andreea Bâra, clasa a V-a A - 69p – **Mențiune**
4. Rareș Mitrea, clasa a V-a B - 63p – **Mențiune**

Secțiune EXERCITIULUI B (clasele 7-8)

1. Fabian Bratu-Sonea, clasa a VII-a A - 76,5 p – **Bronz**
2. Andra Radu, clasa a VIII-a A - 74p – **Mențiune**
3. Alisia Faraon, clasa a VII-a B - 73p – **Mențiune**
4. Denisa Pilică, clasa a VIII-a B - 71,5p – **Mențiune**

Impresii

Sunt elev în clasa a V-a și proaspăt medaliat cu bronz la Olimpiada de lingvistică. Participarea la acest concurs mi s-a părut foarte interesantă. Mai ales faptul că problemele erau de logică. Chiar dacă par, la prima vedere, imposibil de realizat, sunt interesante și incitante. M-aș bucura să avem în programa școlară lecții de acest fel. Recomand oricui participarea la această olimpiadă, este o provocare pentru oricine.

David Buta, clasa a V-a A

Olimpiada de lingvistică m-a surprins păcut în fiecare an prin subiectele provocatoare și limbile interesante prezentate. Solicitând un grad ridicat de concentrare și o gândire logică, structurată, concursul nu este ușor, însă prezintă o anumită originalitate culturală fascinantă, ce transformă întreaga activitate într-o distracție.

Din pricina circumstanțelor cu care ne confruntăm, olimpiada a avut loc online, fapt care a permis rezolvarea itemilor în condiții relaxante, aflându-mă în zona mea de confort.

Cu toate acestea, atmosfera încinsă dintr-o sală plină de copii însuflețiți de dorința arzătoare de a obține un punctaj cât mai mare, mi-a lipsit parțial.

Per total, experiența acestei competiții a fost inedită și sunt recunoscătoare că am avut oportunitatea de a participa.

Andra Anița Radu, clasa a VIII-a A

După părerea mea, olimpiada a fost o experiență minunată. Chiar dacă a fost online, tot mi-a plăcut. M-a pus la încercare și m-a provocat să gândesc.

Olimpiada de lingvistică este cu siguranță una dintre olimpiadele mele preferate. Este specială și te ajută să îți dezvolt cultura generală.

Larisa Radu, clasa a V-a B

Eram indecisă. Nu știam ce să fac. Nu eram sigură pe mine. Anul acesta am fost pentru prima oară la Olimpiada de lingvistică. Nu prea știam în ce constă, dar m-am documentat și am început să rezolv subiecte din anii precedenți.

Inițial, totul părea ciudat, nu înțelegeam ce trebuie să fac, dar după ce am rezolvat mai multe subiecte, parcă era un joc. Un joc de cuvinte, un joc cu limbile și un joc de logică. Devenea totul mai interesant.

În final, am decis să mă înscriu. Nu am mai stat pe gânduri.

Așteptam cu nerăbdare, până când, într-o zi am primit un e-mail. Era un memento că în următoarea zi se va desfășura olimpiada.

Începusem să mă panichez. Îmi era puțin frică, dar am știut că nu am ce să pierd și că, indiferent de rezultat, important este că voi căpăta experiență.

De dimineață, m-am trezit foarte liniștită și am rezolvat cele trei subiecte.

Din punctul meu de vedere, cel mai complex exercițiu a fost subiectul trei, unde trebuia să traduci câteva propoziții întregi în limba cerută. Oricărui iubitor de limbi i-ar fi plăcut această olimpiadă, mai ales că aceasta ține în special de logică.

Anul viitor mă voi înscrie neapărat.

Alisia Faraon, clasa a VII-a B

Subiect Secțiunea B

Institutul de Lingvistică „Iorgu Iordan – Al. Rosetti” al Academiei Române

Problema nr. 2 (30 de puncte) Mai jos sunt date câteva construcții în limba Y și traducerile lor în limba română.

1. valz ihñil	șarpe verde
2. nebbecap gewef	căpă albă
3. qepg gru	pălusa albăstră
4. nawfi qimmari	scaun maro
5. coanar oqraf	cal negru
6. dwulo twert	florile roșii
7. qilekdi hini	muşcă roșie
8. ihuri hofel	șezărie verze
9. qepowaf lect	pălănie nee
10. sener gra	șămbă albastră
11. damag ovdil	șezărie galbenă
12. sener vejef	șămbă neagră
13. nebhci vajfi	(3) (2)
14. qpoag ihnil	(3) (4)
15. nawfi giwfi	(3) (6)
16. gisli (7)	șămbă albastră
17. dwulo (8)	flori roșii
18. qarg (9)	cal maro
19. qepgi (10)	șezărie galbenă
20. voxli (11)	șezărie verde
21. njawwaf (12)	scaun mov
22. puddoahi (13)	șarpe galben
23. (14) (15)	șarpe roșu

Completați spațiile (1-15). Fiecare spațiu corespunde unui singur cuvânt.

Formular de răspuns: <https://forms.gle/SSyWw4eP5y89RvV9>

— adaptare după o problemă de Simona Strazhevskaya

Soluții:

nebhci vajfi-capră neagră
 qpoag ihnil-carte roșie
 nawfigiwfi-scaun alb
 gisli gru-vacă albastră
 dwulo henel-flori roșii
 qarg qimmari-căine maro
 qepgi vedel-cărți galbene
 voxli hifli-copac verde
 njawwaf tweri-scaune mov
 puddoahi vidli-măr galben
 valz ihnil-șarpe roșu

Institutul de Lingvistică „Iorgu Iordan – Al. Rosetti” al Academiei Române

Problema nr. 3 (30 de puncte) Mai jos sunt date câteva propoziții în limba Z și traducerile lor în limba română.

1. rēpoby szoda	Eu l-am lăsat pe Jolo.
2. rōibtohy	El nu-a sunat.
3. hokelitzowohy	Voi nu-ați muncit.
4. nasia gēmēlōhy	Euzeu a vorbit.
5. hokelitzohy	El nu-a muncit.
6. szoda rēibinwōhy	Jolo s-a levit.
7. rōbowohy	Tu nu-ai sunat.
8. haylōpohy	Eu voi bea.
9. qākā gēmēlōwōmi	Ce ai vorbit?
10. haywōwōmi	Ați bătut?
11. nasia rēlōbōhy	Euzeu mă va levi.
12. ulēlōhy	Tu și eu vom ajunge.
13. qākā zōlōōmi	Ce vom mânca tu și eu?

(a) Traduceți în română.

14. rēlōzowōmi
15. gēmēlōpōhy
16. zōlōbōinwōzohy

(b) Traduceți în limba Z.

17. Tu și eu l-am muncit pe Luzeu.
18. Ce a bătut?
19. Jolo mă va suna.
20. Voi ați oajuns.
21. Tu nu vei levi?
22. El l-a muncit.

(I) x, q și w sunt consoane, y este o vocală. O țintă deasupra unei vocale (˘) marchează nazalizarea acesteia.

Formular de răspuns: <https://forms.gle/746FHGU1DaUPHDX6>

— XXX

Redactori: Valentina Cojocaru, Roxana Dinică, Paul Helmer, Dan-Mircea Mirez, Vlad A. Neacșu
 Colaboratori externi: Iana Bouras, Iolo Henrique Fontes, Mihai Tomoiagă

Succes!

Alisia Faraon, clasa a VII-a B
Fabian Bratu-Sonea, clasa a VII-a A

Music in teenagers' lives

Coord.: prof. Marinela Onițiu

The importance of music in a teenager's life

Music has always been an important part of everyone's life. Now, too, it has a prominent role, especially as the 8th graders have to cram everything in: face2face and online classes, projects, more technology, less technology, extra classes, and so on. Here is what some students say when trying to tell us how important music is for them. Let's do the same, let's include music in our daily life for a better and more positive outlook on life.

prof. Marinela Onițiu

Nowadays, teenagers listen to music in order to enjoy their free time. Everyone has a different taste in music. Some examples of music genres are: rock, pop, jazz, classical music, metal or even rap. Of course, trends change as time goes by and people find new methods of spending their spare time, but listening to music will always be, in my opinion, the best way.

Firstly, music helps teenagers find themselves. I want to tell you about my experience with different kinds of music. Two years ago, I used to listen to pop music, but I didn't really feel like myself and, to be honest, I was ashamed of the music I listened to. Fortunately, a good friend of mine introduced rock and metal music to me. I immediately loved it. I started listening to rock music more and more. I discovered some amazing bands and became a huge fan of rock'n'roll. Now, I am proud of myself because I got to know the person I truly am. I am not embarrassed about my music anymore. Moreover, I noticed that people who like the same music are very similar and get to be great friends. I think that sharing your interests with a friend is a positive thing.

However, kids are influenced by their taste in music. They become interested in some outfits their favourite singers wear. That is not a bad thing, but there are some aggressive music videos and teenagers might try to copy that kind of behaviour. Another disadvantage of listening to music is that kids become lazy. Personally, if I could, I would listen to my favourite songs all day. I tend to forget about homework or housework and I get caught in my world of music.

To conclude, music is very important to a teenager. I am very fond of it. We can all agree that everyone has tough times. Music helps me a lot. I know exactly what to do when I feel down. For example, some songs cheer you up, some songs motivate you and some songs make you understand that someone felt like you and decided to write a song about it. Music actually determined me to learn to play the guitar and sing. I do not regret anything.

Miriam Șușu (VIII B)

Let's step on the Beat!

Nowadays, music is one of the best ways to express your feelings and also to have lots of fun. New songs come up almost every day and everyone has at least a favourite song. Personally, I can't choose only one and neither one type of music. I also don't find one artist better than another; they are all good in their way.

In my view, music plays an important role in our lives, especially in teenagers' lives. Listening to music is so relaxing and you can have so much fun with your friends trying to create a song or just singing together. Think of this: marriage, birthdays, weddings, even funerals, they all have music that makes you feel a full range of emotions. There's nothing better than music to let out all of your anger, happiness, joy, frustration or sadness. What's more, music can help you concentrate on things you have to do, like homework or housework. Music encourages and supports you in everything you do, it is there to listen to you without being against you.

On the other hand, people can quickly judge you or have a bad impression of you because of the music you listen to or because of the artist you admire the most. Don't let others change you or what you like. It's true that music can affect your mood but it doesn't define you.

In conclusion, music remains one of the most popular ways to express yourself and, at this point, it's impossible to live without it. Music is all around us, all you have to do is listen.

Alexandra Bîja (VIII B)

The impact of music on youth

Lots of teenagers listen to music every day so it is a very important part of their life. This is not a new thing because their parents or even grandparents were listening to music when they were teenagers.

Younger generations are influenced by the music listened by their parents, so there are plenty of them that enjoy old bands like Queen or The Beatles and through that, the legacies of those bands are continued, but there lots of teenagers listen to nowadays artists like Harry Styles or Ariana Grande.

On the other hand, this difference between the music genres that every teenager listens to may bring about bullying. Some teenagers can't say what music they really love because they're afraid of being judged by the ones that are confident and laugh at those who don't listen to the same music. There are also some haters that are very rude to fans of big artists and would do anything to harm people's feelings, even though those haters achieve nothing by doing this.

To sum up, I believe that music is a very beautiful way to express what do you feel and you can learn a lot of things about your parents just by knowing what songs they loved when they were younger, but you should be careful not to be harmed by the mean things that some people say.

Denisa Pilică (VIII B)

For the love of music

These days, music plays an important role in teenagers' lives. The music industry is extraordinarily big so there are a lot of options. In my opinion, music can influence teenagers in a good way, but at the same time it can influence them in a bad way.

On the one hand, listening to songs that encourage, through lyrics, people to do bad things like not listening to your parents, smoking, not caring about school, etc can influence teenagers in a bad way. On the other hand, listening to songs that encourage people to do good things such as helping people around you, staying in school, listening to your parents, etc can influence teenagers in a good way.

More than that, it has been proven that music can affect our moods, so for example listening to rock music will make you feel rebellious whereas listening to reggae music can make you feel calm. At the same time, listening to the same genre of music as other people can create friendships and help teenagers socialize. Teenagers often feel like nobody understands them and music can give them that feeling of understanding.

To sum up, I believe that music plays a very important role in teenagers' lives and it can get them through bad times.

Victor Adrian Sîrbu (VIII B)

În ciuda restricțiilor impuse de acest an școlar atipic și al activităților suplimentare necesare desfășurării școlii online, elevii și profesorii colegiului nostru au găsit resursele necesare pentru a realiza activități frumoase care au fost transpuse în paginile acestei reviste. Am reușit astfel, cu efort, cu implicare și cu multă dăruire, să realizăm ultimele două numere ale revistei „*Laboratorul de idei*”.

În spatele dorinței de a duce mai departe proiectele noastre de suflet, se află „spiritul școlii” acel „ceva” redat sugestiv de fostul nostru elev, Vlad Pojoga în articolul „*De ce Lazărul e, totuși, cel mai bun liceu din Sibiu*”.

“...Lazărul e cel mai bun liceu din Sibiu pentru că nu-și sufocă valorile.

Lazărul e cel mai bun liceu din Sibiu pentru că acolo oamenii se simt aproape unii de alții.

Lazărul nu stă în note. Pentru că Lazărul e mai mult decât atât, pentru că ceea ce se întâmplă acolo e ceea ce contează cu adevărat. Lazărul e despre oameni și despre ce știu să facă acești oameni. Lazărul e despre creativitate și despre folosirea ei fără bariere. Lazărul e despre inițiativă și opinie. Lazărul e despre prietenie și despre acționarea ca un întreg pentru a atinge obiective ceva mai îndrăznețe decât primul loc pe județ la medii sau la bac sau la evaluarea națională.

....« Gheorghe Lazăr nu e un liceu. Gheorghe Lazăr e o stare de spirit ». Cineva sintetiza atât de bine scopul întregii educații când spunea asta. În aerul din Lazăr există ceva pe care, vrând nevrând, îl respiri.”

(<http://vladpojoga.blogspot.ro>)

Bibliotecar Marinela Rusu

